

Giới thiệu Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!

Truyện teen Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi! của tác giả LyPhng3 sẽ mang lại cho người hâm mộ truyện teen một mô típ mới với nhiều diễn biến khác biệt trong cốt truyện. Không giống như những câu truyện khác đề cao nhân vật nữ chính với hình tượng là một hotgirl sang chảnh với nhiều siêu xe hay sở hữu nhiều bằng đại học danh tiếng.

Hoàng Trân Trân cũng chỉ là một cô nữ sinh bình thường, mặc dù được du học ở nhiều nơi trên thế giới nhưng với cái tính mau chán, việc học của cô cũng chẳng đi tới đâu cho đến khi về lại Việt Nam. Với thân phận ẩn dật, duyên số nhiều lần đưa cô gặp gỡ anh chàng hotboy của trường, một công tử giàu có nhưng thích không gian yên tĩnh không ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Chap 1:

Nó ở nhà thờ dài, miệng than vãn:

– Chán quá, không biết mình sẽ đi đâu học nữa đây.

Mấy bữa trước nó mới từ Trung về, sau bao năm ở Trung, nó lại thấy chán, nó định sẽ ra Anh học lại, dù gì thì nó cũng nhớ mấy bạn ở đó, điện thoại của nó reo lên, nó lấy điện thoại trả lời chán nản:

– Way...???

– Trân, con thôi cái giọng chán nản đó cho mẹ, lên phòng mẹ lấy dùm cái hồ sơ trên bàn, lúc sáng mẹ quên mất.

– Dạ.

Nó đi vào phòng của ba mẹ nó, lấy cái tập hồ sơ rồi chuẩn bị đi ra ngoài, nó bịt kín mặt mũi rồi xuống gara lấy chiếc xe đạp điện, nó bỏ cái hồ sơ trên giỏ xe rồi đi lái xe đi. Nó đang đi thì nghe tiếng điện thoại có tin nhắn, có lấy ra đọc thì thấy là tin nhắn của đứa bạn ở Trung:

”Nhớ quá đi ”(tiếng Trung).

” Biết rồi, thế giờ trường mình sao rồi”

” Không có cậu, loạn rồi”

Nó mỉm cười khi đọc tin nhắn nhỏ bạn, đang chăm chú nhắn tin lại thì nó nghe có tiếng la lên ” Á...á...á...”. Vừa ngước lên thì chỉ thấy nó sắp đâm sầm vào một anh chàng đang đi bộ.

” RẦM”

Cả hai suýt xoa: ” Ui da, đau quá”.

Nó dựng xe đứng lên thì nghe hắn nói tiếng hàn:

– Cô kia, đi xe kiểu gì thế hả?

Vì cũng đã từng học ở Hàn nên nó đáp lại:

– Cái gì, tôi đi xe kiểu gì thì kệ tui chứ – Nó vênh mặt lên.

Hắn ta nhìn nó với ánh mắt khó chịu rồi bỏ đi, nó chỉ bĩu môi rồi cũng bỏ đi. Đến công ty của mẹ, nó đi thang máy lên, tới tầng 3 thì gặp một cô gái, cô gái gật đầu chào, nó ngạc nhiên:

– Chị biết em sao?

– Sao lại không, chẳng có ai đi vào công ty mà trùm kín như thế ngoài em ra.

Nó cười, chị ấy lại hỏi nó:

– Em đem hồ sơ đúng không, giám đốc chờ em trên phòng đấy.

– Vâng ạ.

Nó gật đầu cười, chị ấy ra ở tầng 7, nó lại tiếp tục đi lên tầng 20 rồi rẽ sang phòng giám đốc, nó vào phòng mà không gõ cửa làm mẹ nó giật mình. Mẹ nó làm trong một công ty thời trang lớn, bà đang định mở thêm chi nhánh ở Hàn Quốc vì thế nên ba của nó sang bên đó để giao dịch với ông bạn cũ, Ba Mẹ nó thường gọi ông ấy là ông Pack, ông làm bên bất động sản. Nó vứt tập hồ sơ trên bàn rồi ngồi bịch xuống sofa. Mẹ nó gác máy rồi lại chỗ nó, bà cầm lấy tập hồ sơ rồi kiểm tra lại, thấy đầy đủ bà mới nhìn nó hỏi:

– Con chọn học ở đâu chưa.

– Ừm... Con sẽ qua Hàn Quốc. – Nó nói không nhìn mẹ

– Sao thế, chẳng phải con qua đó rồi ư, ở lại những ba năm cơ mà.

– Hoài... Bây giờ Hàn nó đang nổi mà.

– Ừ... để mẹ gọi cho ba con, còn con đó, sao không ra ngoài chơi đi, ra mấy chi nhánh công ty mà tìm đồ mặc.

– Vâng ạ.

Nó chán nản chào mẹ rồi ra xe, nó đi thẳng đến chi nhánh thứ 2, vì cũng gần nhà. Nó vừa đi vào, mấy cô nhân viên liền chào nó:

– Cô chủ.

Nó cứ đi thẳng giả bộ không nghe, rồi tiến lại chỗ áo phong màu trắng với chữ màu đen : I và một nửa trái tim. Nó nhìn rồi hỏi cô gái đứng cạnh nó:

– Này cô, đây là áo đôi, ai lấy như thế này.

– Thưa cô chủ, có một anh chàng cứ khăng khăng phải lấy được chiếc áo. Anh ta thậm chí trả 500 nghìn cho chiếc áo.

Nó nghe thế, nhìn băng quơ suy nghĩ:

”Chà, tên nào giàu thế nhỉ, thôi thì lẽ bóng như thế cũng chả ai mua, mình đem về mặc chơi vậy”

Thế là nó liền lấy chiếc áo, trả tiền rồi đi về nhà.

2 ngày sau...

Ba nó gọi điện về hỏi nó:

– Trần Trần, con muốn tên thật hay dấu thân phận hả.

– Ba cứ làm cho con tên Kim Hisun, con nhà khá giả nha.

– Ừ, đây là lần cuối, con học không ra gì là về nước học nghe chưa.

– Vâng ạ.

– Con nói mẹ chuẩn bị đồ đi, ngày mốt qua đây bố dẫn đi xem nhà.

Rồi ba nó tắt máy, nó gọi điện cho mẹ:

– Mẹ đặt vé máy bay cho con nha, ba bảo mốt ra đó xem nhà.

Mẹ nó đồng ý, nó tắt máy rồi chạy lên lầu, lôi cái vali to màu đỏ ra, nó bắt đầu xếp đồ vào đấy, nó chọn những bộ đồ đơn giản như thường thấy mấy cô gái Hàn trong phim tình cảm. Nhìn mái tóc dài ngang vai màu hạt dẻ, nó quyết định đi làm lại tóc. Nó cắt tóc Bob rồi uốn phồng lên. Nhìn trong gương nó chẳng khác gì mấy cô nàng ngây thơ kia.

Ngày ra sân bay, mẹ nó không ra được vì có cuộc họp, và lại nó cũng quen rồi nên thậm chí chẳng muốn ai theo mình cả. Nó lấy điện thoại ra gọi cho ba báo nó đang ở sân bay, đang tìm danh bạ thì ”Bụp”, nó đụng phải một anh chàng, ngược lên thì thấy lại là hấn, nó tò về ngạc nhiên, hấn chỉ nhìn nó một chút rồi cúi đầu xin lỗi bỏ đi, nó cũng chẳng quan tâm nhiều nên bỏ đi. Lên máy bay, nó liền lấy ngay tai nghe, rồi bịt mắt lại ngủ, nó đâu biết rằng, người ngồi sau lưng lại là hấn.

Ra khỏi máy bay, nó đang đi thì thấy một tấm bảng do một người phụ nữ cầm: ”Kim Hisun” Nó liền lại gần đó, cô ấy cười rồi nói:

– Em là Hisun hả, Ông Hoàng đang đợi em trong xe đấy.

– Vâng ạ.

Cô ấy định lấy cái vali thì nó ngăn lại cười, nó không muốn tỏ ra mình là đứa trẻ con đến nỗi cả vali của mình cũng không tự cầm được:

– Em cầm được.

Cô ấy không nói gì, chỉ mỉm cười. Cô hiểu nó không muốn vì ông Hoàng đã nói là: ” Con bé có tính tự lập, nên nó nói gì thì cô làm đó, đừng có làm trái, nó sẽ nổi khùng lên đấy”

Tại gara xe...:

Nó chui vào một chiếc xe hiệu toyota thì gặp ba nó. Ba nó mở kính rồi nói:

– Chúng ta đi thôi.

Chiếc xe bom bo đi ra khỏi sân bay rồi tiến ra đường lớn, ba nó đưa cho nó một tập hồ sơ rồi nói:

– Đây, con xem đi, cần sửa chỗ nào nữa không?

Nó đọc một loạt những thông tin rồi gật đầu:

– Dạ được ạ, còn đất thì sao, đã mua được chưa ạ?

– Được rồi, mà này, trước khi ra nhà mới mình đến nhà bác Pack chào hỏi, đã lâu rồi mà.

– Vâng ạ.

Đến nhà bác, nó xuống xe thì được hai bác hồ hởi đón chào, Ông Pack ôm chào nó rồi đến lượt bà Pack, bà ngắm nhìn nó rồi khen bằng tiếng hàn:

– Chà, Trân Trân lớn quá nhỉ, lâu không gặp cháu... nhưng sao lại mặc đồ bình thường thế kia. Tiểu thư mà giản dị thế à.

– Tại cháu không thích cầu kì cho lắm.

– Trời ơi, cháu giống con trai bác quá, hai đứa hợp nhau quá nhỉ.

Nó còn chẳng biết bác ấy đang nói đến anh nào, vì nhà có hai đứa con trai, nhưng khi nó qua hàn học thì chỉ gặp anh Chihun với bác trai, còn đứa còn lại thì hầu như chưa gặp lần nào. Bác trai cười rồi mời cả hai vào nhà, nó vào thì gặp ngay anh Chihun đang ở dưới bếp phụ cô giúp việc, anh thấy nó liền ”ồ” lên ngạc nhiên:

– Ôh... Trân Trân...? Em đến rồi à?

– Chào anh Chihun.

Chihun lại chỗ của nó ôm chào thân mật, anh vuốt tóc nó:

– Woa... em lớn quá.

Nó chỉ cười tí mắt đáp lại, bà Pack liền mời mọi người ra ban công để ăn tối. Ông bà luôn thao thao về đứa con trai, họ khen hấn ta hết lời, nó nghe thể liền thấy hấn và nó khác nhau hoàn toàn.

Đến gần 5 giờ chiều thì nó xin phép ra về, vì nó thấy mệt, Chihun liền bảo để anh ấy chở về vì anh ấy là người tìm căn hộ cho nó. Anh xách vali của nó sang xe mình rồi bảo nó vào xe, nó vào đó thì liền lấy tai nghe ra nghe nhạc rồi nhắm mắt thờ thoải mái. Vừa lúc đó thì có một chiếc xe về, hấn bước ra thì gặp ngay anh trai, Chihun cười:

– Jihun, em về rồi à, tiếc thật anh có việc bận rồi, xong thì anh sẽ về nhà ngay.

– Ừ, anh cứ đi đi.

Chihun vỗ vai hấn rồi vào xe lái đi. Hấn vào nhà liền nói to:

– Ba Mẹ con về rồi.

– Jihun qua đây chào bác Hoàng.

Hấn đi ra ban công, thấy bác Hoàng thì cười vui vẻ chào ông ấy rồi muốn lên lầu nghỉ ngơi. Sau khi hấn đi khỏi thì Ông Pack liền nói:

– Ông Hoàng, ông nhớ khi xưa đi học ông nói gì với tôi không?

– Cái gì? – Ông Hoàng ngà ngà say trà lời

– Thì nếu con chúng ta là trai và gái thì sẽ làm thông gia, hôm nay tôi thấy, Trân với Jihun rất hợp đấy, ông thấy sao.

– Được chứ, hứa phải giữ lời.

BBaT

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Nó sau khi ổn định xong nhà ở thì liền tới trường để xem lại ngôi trường có giống như trong hồ sơ không. Nó đi một vòng trường, rồi hít thở không khí trong lành ở công viên trường, trong đầu nghĩ:

”Chà, Bangkok, trường học của con nhà giàu có khác.” Nhưng lại bị cắt đứt suy nghĩ bởi một lời nói:

– Cô là ai?

Nó quay đầu lại thì thấy một anh chàng tóc hạt dẻ, tay đút vào túi quần đứng sau lưng cô. Anh ta lại nói:

– Cô có phải là Kim Hisun không?

– Há...ơ...ờ.

Anh ta lại gần rồi đưa tay ra chào nó, nó rụt rè cũng đưa tay ra chào cho lịch sự:

– Tôi là Song Seho. Hội phó hội học sinh.

– Chào anh

Nó bắt tay của anh đáp lại. Anh đưa đến phòng hội trường để tìm lớp. Trên đường đi, bao ánh mắt nhìn nó không ngại, họ rất ngạc nhiên vì hiếm khi một cô gái lại có thể lại gần hội phó và hội trưởng. Nhìn anh ta vẫn thản nhiên như không có gì nó thầm nghĩ:

”Chà, anh ta phải là nổi tiếng lắm mới như thế này, hihi, hãnh diện quá”

Hai người đi lên tầng 4 của ngôi trường, đây là tầng để dụng cụ học tập và một căn phòng to ở cuối hành lang là phòng của hội trưởng. Anh đưa nó đến trước một chiếc bàn rồi cúi đầu chào:

– Thưa hội trưởng, đây là học sinh mới.

– Ừm, cậu về lớp đi.

Anh ta đi ra thì anh chàng này mới quay đầu lại, khi nhìn thấy mặt của người đó, nó chỉ biết trân mắt ra đứng nhìn, anh ta lạnh lùng:

– Cô có biết nhìn chăm chăm vào người khác là mất lịch sự à?!

– Tôi... anh...ơ...ơ...

Nó thốt lên những từ ngữ chẳng ai hiểu đầu đuôi, hán ta cần lấy tập hồ sơ rồi nói:

– Tôi xem rồi, cô học chung lớp với tôi, nên giờ hãy theo tôi.

Nó không nói câu nào chỉ quay lưng thẫn thờ đi về phía cửa, còn hán theo sau... Nó lơ ngơ như một bức tượng cứ đi thẳng, anh ta bỗng nắm lấy cổ áo của nó rồi nói:

– Cửa bên này, đó là bức tường.

Nó sợ hãi rồi lú lú cảm ơn anh ta, anh đi lên trước dẫn đường, nó lảo đảo theo sau.

Đến lớp, anh ta gõ cửa cô giáo liền nói vọng ra:

– Vào đi.

Anh ta vào lớp, cô giáo ngạc nhiên:

– Jihun, học sinh mới đâu?

Hắn ta không nói gì, chỉ tránh đường để lộ nó ở sau lưng rồi hắn đi về ghế của mình. Nó vừa không mặc đồng phục lại với mái tóc ngầy ngô làm nó như què một cục trên bục. Cô giáo nắm lấy tay nó rồi nói:

– Em đừng lo, giới thiệu về mình đi.

Nó lo lắng và thật sự khó hơn nó nghĩ, nó ấp úng:

– Mình là Kim Hisun, đến từ Việt Nam, mình có mẹ là người Việt, ba là người Hàn. Mình...

– Sao trông cậu nhà què thế, mặc như thế thì sao cậu lại được vào trường. – Một cậu bạn cất tiếng nói.

Nó ấp úng không biết nói gì thì một cô gái có vẻ kiêu sa cầm cây bút quay quay rồi nhìn nó hỏi:

– Việt Nam mà cũng có khả năng vào trường này sao?

Cả lớp cười phá lên, nhưng trong lớp chỉ có hắn là im lặng và Song Seho chỉ mỉm nhẹ môi, sức chịu đựng của ai cũng có giới hạn, nó cũng không ngoại lệ, nhìn trong lớp cười nó bỗng nói lớn một cách tức giận:

– Có gì đáng cười chứ.

Cả lớp im bật nhìn nó, cả cô giáo cũng không thể tin vào tai nhìn, mọi người trừng mắt nhìn nó, cây bút trên tay của cô gái kia liền rơi ngay xuống bàn. Cả hắn và anh đều ngước mặt lên nhìn nó. Nó lại tiếp tục:

– Chúng tôi cũng là người mà, không thể học ở trường chúng tôi thích sao?

Rồi nó nhìn thấy một chiếc ghế trống trước Seho liền đi về chỗ đó rồi ngồi xuống, mặt chỉ biết cúi gằm. Anh thọc bút vào lưng nó, khen:

– Cô giỏi lắm.

Tới giờ trưa, nó không xuống nhà ăn mà lên tầng thượng ngồi. Nó ngân nga một ca khúc buồn trong gió. Hắn cũng ở đó nghe có tiếng hát, hắn liền đứng dậy để tìm người hát nhưng chẳng thấy ai. Nó nhìn đồng hồ rồi đứng dậy, quay đầu lại thì thấy hắn đứng cách xa nó khoảng 10m. Nó không nói gì chỉ bỏ đi.

Sau bữa ăn tối, nó quyết ra ngoài tìm mua trang phục của trường, đang loay hoay chẳng biết mua cái nào. Hắn cũng đang đi tìm xem đôi giày thì thấy nó. Hắn nhìn theo nó, từng hành động cử chỉ. Còn nó, vẫn không hay biết, nó đưa hai tay áo của hai bộ lên rồi phân vân:

– Cái nào đây ta.

Mãi sau nó mới quyết định mua luôn cả hai, đang xem giá trên áo, nó không chú ý nên để ngã vào một đồng hồ bày ở đó. Hắn nhìn nó mà không nhịn cười được, nhưng không có nghĩa là hắn qua giúp nó, hắn chỉ lấy xong đôi giày rồi tính tiền ra về. (ác ôn. không biết thương hoa tiếc ngọc)

Hôm sau, nó đến lớp với cái băng dán cá nhân trên trán, nó đang loay hoay tìm quyển vở thì có một cô gái vỗ vai nó:

– Nè, nói thật nha, cậu rất giống một người bạn của tớ khi nhỏ, cô ấy tên là Trần từ Việt Nam.

Nó nghe thế thì liền quay đầu lại nhìn, không ngờ người sau lưng nó lại chính là Kim Dara, cô bạn thân hồi còn ở Hàn của nó, không ngờ con bé lại học ở trường này. Nó liền nhanh chóng kéo tay đưa bạn ra ngoài, làm cô bé chỉ biết đi theo mà không hiểu gì cả, nó nói với khuôn mặt hồi hộp:

– Cậu là... Dara, Kim Dara đúng không?

– Đúng rồi. Cậu là...

– Trần, Hoàng Trần nè

Nó chỉ tay vào mình, cô bạn không tin nổi nên cả hai hét toáng lên, cô bạn nhìn nó rồi mừng rỡ:

– Lâu không gặp cậu, mình nhớ quá đi

Dara nhìn miếng dán trên trán nó, cô lột một ít rồi hỏi:

– Sao thế này.

– Minh bị ngã ý mà.

Nó định dán lại thì nó không còn dính nữa, Dara xin lỗi rồi cô đi vào lớp lấy băng cá nhân cô mang theo, nó đứng chờ ở ngoài thì hấn xuất hiện, giọng nói lạnh nhạt:

– Cô là người hét hả. Theo tôi lên phòng hội trường.

– Nhưng tôi...

– Có đi không thì bảo. – Hấn cắt ngang lời nói của nó.

Thế là nó đi theo sau lưng hấn, ngay sau lưng họ thì Seho vừa tới lớp, nhìn bóng dáng của nó, anh biết rằng có chuyện xảy ra, nên đi theo hai người. Dara đi ra ngoài với băng nhưng không thấy nó đâu, cô bé chỉ biết nhìn quanh khó hiểu rồi cũng buông xuôi đi vào lớp đi vào lớp.

Nó đứng trước bàn hội trường, nhìn theo hấn đang lục gì đó trong túi, hấn lấy ra một cái băng cá nhân rồi tiến lại chỗ nó. Hấn đưa tay lên thì nó co rúm người lại, mắt nhắm nghiền, hấn khẽ cười vì hành động của nó rồi lột bỏ cái cũ rồi cẩn thận dán cái mới vào, nếu nhìn từ ngoài cửa, chẳng khác gì hai người đang hôn nhau. Vừa lúc đó, Seho đi vào, anh ngạc nhiên: "cái quái gì..." anh nghĩ, rồi thốt lên:

– Hai người đang làm cái gì đấy.

Nó quay đầu lại nhìn thì nhanh chóng cúi đầu chào Hội Phó. Hấn thấy thế liền thanh minh:

– Minh chỉ giúp cậu ấy dán băng cá nhân thôi.

Seho nghe thế liền nhìn vào trán nó, cậu ta tiến lại chỗ hai người rồi hỏi nó:

– Cô bị sao thế.

– Tôi bị ngã. Nếu không có gì thì tôi xin về lớp đây.

Nó lại cúi đầu đi, cả hai nhìn theo nó, hấn thốt lên:

– Đó là bức tường, chứ không phải cửa.

Sau khi nó đi khỏi, Seho nhìn thẳng vào mặt của Jihun nói như khó chịu:

– Cậu nên tránh xa cô ấy ra.

– Tôi chẳng làm gì cô ấy cả, Cậu thích cô ta à?

– Không, tôi chỉ muốn chắc rằng Ina không làm hại ai nữa.

Rồi cậu ta bỏ đi, để mình hấn ở lại trong căn phòng Hội Trường.

Sau buổi chiều, nó ra thư viện để xem sách tham khảo cho kì thi khảo sát, xem mãi suy ra chán chê, nó lại buồn ngủ, thế là cứ gả gạt ngủ luôn lúc nào không hay. Sau khi mọi người về hết, hấn muốn đi vào thư viện tìm sách tham khảo, đang tìm sách bên giá này, hấn nghe tiếng động bên giá kia, thân có võ nên hấn không sợ mà vẫn cứ ung dung đi về phía đó, hấn đang cẩn thận hết mức thì trước mặt hấn không ai khác chính là nó. Nó nằm trên mấy đồng sách ngủ ngon lành, hấn lại chỗ nó, ngồi xuống nhìn nó, hấn chép miệng:

– Thật là chịu hết nổi mà, ở đây mà cô cũng ngủ được.

Hấn lay nó dậy làm nó giật mình bừng tỉnh, nó nhìn quanh:

– Ồ... đây là đâu?

– Thư viện. Cô ngủ ở đây sao.

Nó nhìn thấy hấn liền đứng dậy cúi đầu chào:

– Hội trưởng.

– Cô thật là, tôi sẽ ghi cô vào sổ tội ngủ trong thư viện.

– Xin anh mà, tôi không cố ý.

– Không cần biết.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chap 3:

Nó liếc vênh mặt lên cái:

– Anh đúng là đồ khó ưa mà. Tôi nói mình không có ý rồi mà.

Hắn nhìn nó, gõ ngay vào đầu nó một cốc:

– Giới ghê, ai bày cô cái Hội trường thế hả?

– Tôi xin lỗi. – Nó ngậm ngùi.

Rồi cả hai ra ngoài chỗ để xe, nó tiến lại chỗ chiếc xe đạp điện, hắn thì tiến lại chỗ một chiếc xe phân phối lớn. Hắn lái xe tiến lại chỗ của nó, nhìn chiếc xe của nó, hắn nói:

– Chiếc xe rất quen. Cô mua nó ở Việt Nam hả?

Nó biết tất nhiên hắn thấy quen rồi, vì đây chính là chiếc xe đã tông hắn khi ở Việt. Nó chỉ ấp úng đáp lại:

– V...à...ng.

Hắn nhìn chiếc xe: ”quen thế nhỉ... mình thấy ở đâu rồi thì phải”, rồi hắn bỏ đi, nó đứng sau thờ dài nhẹ nhõm, lỡ hắn mà biết chính nó đã tông hắn khi ở Việt, không khéo lại bắt tội nó nữa, nó lái xe ra cổng, tới cổng nó thấy một chiếc xe đen nháy, một ông tuổi trung niên đang đứng đó chào hắn kính cẩn, hình như ông ấy đang cố bảo hắn vào xe, nó chỉ biết đứng lạng người nhìn. Hắn ta quay đầu về hướng khác thì thấy nó đang nhìn hắn chăm chăm. Nó nhớ câu nói của hắn ”nhìn chăm chăm là mất lịch sự” nên liền lái xe bỏ đi.

Trên đường đi nó mãi suy nghĩ:

”sao hắn lại không chịu vào xe, rốt cuộc hắn là công tử nhà nào mà chảnh dữ vậy”

Nó mãi suy nghĩ không thấy đang đi sai lẽ đường, hắn phóng xe từ phía xa, thấy có con điện đi sai lẽ hắn phanh ngay, nó thì sực tỉnh quay đầu nhìn, hắn nhăn mặt:

– Cô ám tôi hả, sao đi đâu cũng gặp cô hoài vậy. Tránh ra.

Nó không nói gì, chỉ lạng lái xe ra tránh đường cho hắn, hắn phóng xe đi, theo sau hắn chính là chiếc xe đen lúc nãy. Nó nhìn theo chiếc xe khuất xa rồi cũng lái xe về.

Về đến nhà, nó xem lại sách vở để chuẩn bị cho kì thi, nhưng quá mệt mỏi nó gục xuống bàn ngủ luôn.

Hắn về đến nhà thì thấy ba hắn ngồi trên sofa, hắn nói lạnh lùng:

– Nếu ba nói con đừng tỏ ra mình không phải con nhà giàu thì con không làm được.

– Không phải, ta không trách con, ta đến để nói cho con tin vui. Con cứ ngồi đi.

Hắn lạng ngồi xuống, ba hắn uống ngụm nước rồi nói:

– Bác Hoàng và ta đã đồng ý cho con và bé Trân kết đôi rồi.

– Cái gì kết đôi, ý ba là sao?

– Thì con bé cũng là người như con, thấy hợp nên bọn ta đồng ý.

– Nhưng con...

– Không nhưng nhĩ gì cả, chủ nhật tuần này đi gặp mặt.

Thế là ông bỏ đi, Hấn tuy là một đứa rất lạnh lùng trước mặt mọi người nhưng từ nhỏ hấn đã sợ bố rồi, mọi thứ ông ta nói thì không thể cãi lại được. Thấy ông ấy ra khỏi căn hộ, hấn quăng thẳng cái túi xuống bàn, miệng nói một cách tức giận:

– Chết tiệt, con chỉ mới 17, 17 thôi.

Hôm sau đến trường, hấn đã mang ngay bộ mặt khó chịu đầy kinh khủng vào trường, hấn đi đến đâu mọi người im lặng đến đấy, vì không ai muốn làm noi hấn trút giận của hấn. Hấn đặt ngay cái cặp xuống bàn đánh ”rầm” làm nó giật mình. Nó nhìn hấn rồi hỏi Dara:

– Cậu ấy bị sao vậy?

– Không biết nữa, nhưng lúc anh ấy như thế thì đừng đụng vào.

– Sao thế?

Dara bắt đầu hồi tưởng: ” Khi ấy hấn cũng mang bộ mặt đó đến trường, lúc đấy có một anh hội trưởng rất hiền, anh ấy hoàn thành tốt mọi việc trừ việc nhắc nhở một nhóm côn đồ trong trường, anh ấy luôn bị chúng đánh cho tơi tả. khi hấn xuất hiện với bộ mặt đó, thấy có người bị ăn hiếp hấn liền xông vào can. Bọn chúng cười nhạo hấn:

– Cái gì đây, cặp dưới mà đòi cứu cặp trên, muốn ăn đòn thay hấn ta chứ gì.

Khi anh ta giờ nắm đấm sắp đánh mặt hấn thì hấn chặn lại ngay trước mặt của mình, còn nói:

– Ỉ đồng hiệp yếu hèn.

Thế là hấn vịn một tay làm anh ta tu lên và bị nứt xương. Cũng nhờ thế nên hấn được làm hội trưởng khi mới 17 tuổi”

Nghe xong câu chuyện, nó lẩm bẩm:

– Một tay mà làm nứt xương hả trời?

Rồi quay nhìn hấn. Trong tiết đầu, nó lấp một máy bay giấy viết vào đó dòng chữ:

” Sau tiết này thì lên tầng thượng nha, có quà”

Hấn đọc xong rồi quay nhìn nó. Đáp lại, nó vẫy tay chào.

Tiết tiếp theo nó không có ở lớp, cả hấn cũng vậy, cô nhìn rồi hỏi lớp:

– Jihun và Hisun đâu rồi.

Mọi người lao nhao không biết họ đâu. Ina quay đầu nhìn vào chỗ của hấn, cô biết ngay nếu hai người đó đi chung chắc chỉ vì nó lại gây chuyện.

Nó đợi hấn trên tầng thượng, hấn lên đó thì thấy nó ở chung với một cây đàn, hấn lạnh lùng nói:

– Có gì không?

Nó kéo hấn lại chỗ nó ngồi rồi cười:

– Tiếng hát của mình sẽ giúp cậu thấy khá hơn, đảm bảo đấy.

Hấn bĩu môi, bỏ tay vào túi quần rồi mới ngồi xuống. Nó bắt đầu đàn, lời của bài hát rất kì lạ nhưng nó hát lại rất hay, đúng như nó nói. Hấn cảm thấy đỡ hơn. Nhưng câu kết của bài hát lại làm hấn thấy khó chịu:

” Cậu thật sự là ai mà chánh thế”

Hấn đứng lên, nó cũng đứng lên theo rồi đặt cây đàn trên thanh hành lang để đuổi theo hấn. Nó hỏi hấn:

– Nói thật đấy, cậu là ai?

– Tôi là Jihun, Pack Jihun. Cây đàn cô đâu rồi.

Nó bây giờ mới quay lại, không thấy đàn đâu, nó nhìn xuống thì thấy nó ở dưới đất vỡ tan tành. Nó khóc:

– Hic...cây đàn...hic. Tất cả là do anh.

Nó thét lên rồi nhìn hấn, hấn xua tay:

– Cô đừng quá đáng nha. Sao do tôi?

– Nếu anh không buồn thì tôi có đàn không.

Rồi nó liền bỏ đi, hấn nhìn theo nó miệng lẩm bẩm:

– Vậy là do ba tôi đấy. Vì ông ấy tôi mới như thế này.

Rồi hấn chạy đuổi theo nó, nó đi xuống cầu thang thì bị hấn nắm tay chặn lại, nó quay đầu nhìn hấn khó chịu:

– Cậu muốn làm gì hả?

– Nên nhớ, cô không được hỏi tôi là ai.

– Sao chứ?

Hấn ta tiến gần nó bao nhiêu thì nó lùi lại bấy nhiêu, hấn nói một cách nham hiểm:

– Tôi không muốn cô biết.

Hấn vừa kết thúc câu nói nó mới nhận ra là đã đi đến mép bậc thang, nó mất thăng bằng, chới với thì hấn nhanh chóng nắm lấy tay nó, vừa lúc đó Seho cũng đang từ cầu thang dưới đi lên, nhìn thấy cảnh tượng, cậu ta lập tức giờ giọng lạnh lùng:

– Hai người làm trò gì đấy.

Hấn và nó lập tức quay đầu lại nhìn cậu ta, cả hai ngay lập tức luôn miệng cùng nói:

– Không có gì đâu.

Seho đi lên cầu thang, kéo nó đứng thẳng, nó liền cúi đầu bỏ đi không chào câu nào. Nó đi xuống cầu thang để về lớp thì gặp Ina cũng đang đi lên lầu, cô nhìn theo nó chạy gấp về lớp cô cũng ngược lên xem, thì thấy hai người kia đang nói gì đó.

Seho nói một cách khó chịu:

– Đừng để Ina thấy những cảnh như thế này nữa.

– Đó là chuyện của tôi, cậu lo làm gì. – Hấn đáp lại không vừa.

– Có chứ, Hisun là cấp dưới của tôi, tôi là hội phó, tôi có quyền.

Rồi cậu ta bỏ đi, vừa lúc đó Ina cũng tới nơi, nhìn Seho bỏ đi, cô hỏi hấn:

– Có chuyện gì vậy anh?

– Không có gì đâu.

Giờ ăn trưa...

Nó ngon lành ăn cùng Dara thì có điện thoại, thấy là số của mẹ nên nó nhấc máy:

– Có gì không ạ?

– Trần Trần, con chiều con ra đón mẹ ở sân bay nha.

– Sao mẹ lại qua đây?

– Là chuyện của con, ba mẹ nhất trí việc cho con với con trai thứ của Ông Pack gặp mặt rồi.

Nó nghe xong ngay lập tức phun cơm thẳng vào mặt Dara (T-T), miệng vẫn không ngừng hỏi:

– Gặp mặt, nhưng mẹ....

– không nhưng nhị gì cả. Ok?!

Rồi mẹ nó tắt máy, nó chỉ biết bĩu môi mà làm theo... vì nó ương bướng vậy thôi chứ thật tình cũng sợ ba mẹ khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

hạp 4:

Hôm đó, mẹ nó thì khăn trương chọn đồ cho nó, còn nó thì chán nản, chẳng biết làm gì. Mẹ nó chọn mãi cho nó rồi than vãn:

– Trời ạ, sao chẳng có đồ nào vừa mắt thế này.

– Mẹ cứ để con chọn.

Nó thét lên, rồi lấy chiếc áo phông cặp chỉ còn một cái rồi mặc một chiếc quần jean, áo khoác caro cho đơn giản. Mẹ nó không đồng ý nhưng trể rồi nên bà cũng chẳng muốn kéo dài thời gian làm gì.

Nhà hàng GF...

Nó đến cùng mẹ, thì liền ngồi vào bàn mà nhìn quanh, nó hỏi bà Park:

– Con trai bác đâu ạ?

– Nó đi vệ sinh rồi. Con chờ chút, thôi thì tạm xem ăn món gì đi.

– Vâng ạ.

Nó đưa cái menu lên xem trước, rồi loay hoay mãi, nó nghe thấy có tiếng đẩy ghế, cũng muốn xem hấn ta là ai còn đối phó, nó nói đại:

– Con chọn món này.

Rồi khi nó thả cái Menu xuống, hai người đối diện nhìn nhau.

1s..... 2s.....3s...

”A....a...a...a” Cả hai thét lên cùng lúc làm cho mọi người phải quay đầu nhìn bàn họ. Nó chỉ tay vào hấn nói:

– Pack Jihun? – Nó thét lên

– Kim Hisun? – Hấn nói giọng ngạc nhiên

Rồi cả hai đồng thanh chỉ tay vào đối phương, mặt méo nhìn mẹ:

– Đây là người mà mẹ muốn con gặp mặt hả?

– Hai con quen nhau hả? Tốt quá. – Bà Pack vui mừng

– Đây không phải là áo đôi sao?

Mẹ của nó chỉ tay vào hai chiếc áo mà nó và hấn đang mặc, nó cũng không ngờ, chính bây giờ nó chỉ muốn xông vào xé tan bộ mặt của hấn. Nó tức xì khói, thật là...(t/g: Chờ có tức ; nó: ĐI RA CHỖ KHÁC ; t/g: Vâng ạ.). Mẹ nó nhìn bà Pack, rồi vui vẻ nói:

– Chì! mình ra kia tìm chút gì uống, để cho hai đứa nó nói chuyện.

– Ừ.

Rồi hai bà già dẫn nhau đi tới quầy tiếp tân, nó chú ý khoảng cách giữa hai bà mẹ với chiếc bàn mình đang ngồi, để chắc chắn họ không nghe thấy những gì nó sắp nói, sau khi đã chắc rằng đủ an toàn, nó nhìn hấn và nói với giọng đầy căm hờn:

– Cái áo đó là do tôi thiết kế ra đó.

– Ờ vậy thôi. Nhưng tôi lỡ mua rồi.

– Chỉ ít anh cũng mua luôn hai cái chứ, mua một cái thì ai mua cái còn lại – Nó nói giọng bất bình.

– Có chứ, cô đang mặc đấy thôi.

– A...á...á... – Nó thét lên trong quán.

Mọi ánh mắt chĩa thẳng vào nó khó chịu. Buộc một cô tiếp tân phải ra nhắc nhở:

– Xin quý khách không hét lên trong nhà hàng ạ.

– Ồ...xin lỗi – Nó đành ngậm ngùi.

Hắn hếch môi lên cười khinh bỉ, nó chỉ biết nhìn hắn và tặng cho một cái lườm, nó đâu thể làm gì nữa chứ.

Lát sau, hai bà mẹ trở lại, theo sau là một anh tiếp tân với cái khay trên tay, mẹ nó mắng nhẹ nó:

– Con này, quán xá người ta, sao mà cứ hét lên thế hả.

Nó khoanh tay bĩu môi, nói giọng hờn dỗi:

– Con không muốn gặp thằng này nữa, con muốn về nhà.

– Con cũng vậy – Hắn tuy không muốn nhưng cũng tán thành ý của nó.

Bây giờ Bà Pack cười:

– Nhà của hai con, mẹ bảo Chihun bán để mua nhà mới rồi.

– Cái gì – Cả hai nói lớn cùng lúc.

– Mua nhà mới để làm gì mà phải bán hai căn nhà của tụi con. – Hắn khó hiểu nhìn mẹ nói, bà cười:

– Cho hai con về ở chung chứ làm gì, đừng lo nhà tiện nghi lại gần trường nữa. Chút nữa đi xem nhà nha.

Hai đứa cứng họng không thốt lên lời, đứng lag bực cha mẹ, luôn làm đàn con phát điên, ngay lúc này, nó đang nghĩ đến cảnh tượng nó và hắn sống cùng nhau đã thấy kinh khủng, nó rùng mình. Hắn nhìn nó, trong đầu nghĩ: ” Trời ơi, chỉ thấy cái mặt đã đủ ghét rồi, nói gì tới việc sáng nào cũng thấy mặt nó, như thế chắc mình nổi điên quá”. Mẹ nó mừng rỡ khi thấy hai đứa không nói câu gì, bà nói tiếp:

– Hai đứa cũng quen nhau rồi, tôi thì giờ mình đi xem nhà nghen.

– Tôi thấy được đấy – Mẹ hắn tán hừng.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, mẹ nó cười:

– Chỉ có một chiếc xe, hai con tạm đi chung mô-tô của Jihun nha.

Rồi bà nhanh chóng vào xe để tránh lời phàn nàn của con gái tiểu thư. Hắn không nói gì, đi lấy xe rồi dừng trước mặt nó, hắn đưa cho nó mũ bảo hiểm, giọng lạnh lùng:

– Đội đi, tôi cũng không muốn đâu.

Nó miễn cưỡng cầm lấy mũ đội lên đầu. Nó ngồi lên xe, hắn còn cảnh báo:

– Đừng ngồi sát tôi, tôi thấy khó chịu.

– Chứ anh tưởng tui muốn làm hả. Anh...

Nó chưa nói hết câu thì hắn phóng xe làm nó mất thăng bằng để mũ nó đụng vào mũ hắn đánh ” Cộp”. Hắn thoáng cười nhưng lại nói giọng khó chịu:

– Tôi nói là tránh xa ra mà, cô không nghe sao?

Nó bĩu môi không nói câu nào, cả hai đuổi theo chiếc xe taxi đen phía trước của hai mẹ để đến nhà mới.

Nhà mới công nhận khang trang thật, lại gần trường, mọi thứ tiện nghi hiện đại, thoáng nhìn thì thấy rất tuyệt nhưng cả căn nhà lại được trang trí đồ đôi, cái bình hoa thì ở đâu ở đâu đều màu hồng, gian bếp thì lãng mạn phết, cái phòng ngủ mới khủng hơn, toàn một màu trắng tinh khiết, như đã nói, toàn đồ đôi. Hai bà mẹ nhìn thấy căn nhà mà xuýt xoa mãi, mẹ nó vỗ vai hắn:

- Con rě thấy sao, tuyệt lắm đúng không?
- Ồ... Con rě cơ á? – Nó thét lên, mẹ nó xua tay:
- Chứ gì nữa, con cũng lo mà gọi bác Pack là mẹ đi.

Nó tức xì khói, chỉ muốn hai mẹ đi ra mau để nó và hấn còn giải quyết mà phân chia căn nhà. Chuyện đến cũng đến, hai bà mẹ dất nhau ra cửa, nó vui vẻ hỏi:

- Hai mẹ đi đâu vậy?
- Mua đồ cho hai con.
- Bọn con có thể tự mua mà. – Nó nói giọng con nít.
- Không, hai con không mua được cái đồ đôi nào đâu.

Rồi hai bà đi ra xe, nó nhìn theo chiếc xe rồi đóng sập cửa lại, nó giận dữ nói:

- Giải quyết chuyện này đi.

Nhưng chẳng thấy ai ở đó cả, hấn đã đi đâu chẳng thấy, nó chạy tìm khắp căn nhà, miệng không ngừng gọi:

- Đồ khó ưa. Anh đang ở đâu?

Nó đi lên lầu hai, phía sau phòng có một ban công nhỏ được bày trí rất đẹp, có nhiều hoa và có một cái ghế ở giữa, tuy nhỏ nhưng nó mang một vẻ ấm áp, hấn thì ngon lành ngồi khoanh tay mắt nhắm thưởng gió, nó ngồi đối diện rồi nói:

- Bàn về chuyện căn nhà đi.
- Bàn gì được, như thế thì như thế thôi – mắt hấn vẫn nhắm nghiền, nó bấu môi rồi đứng dậy bỏ đi.

Nó vào nhà, từng bước đi là từng bước giận dữ nện xuống sàn. Nó ngồi phịch xuống sofa, khoanh tay trước ngực, nói giọng hờn dỗi:

- Mấy bà mẹ đứng là, sao lại cứ bắt ép thế này. Mà chọn ai không chọn, chọn ngay thẳng trời đánh. Cái thẳng đó...
- Cô đang chửi tôi đó hả.

Hấn từ đâu xuất hiện lại chỗ sofa ngồi, tay đan vào nhau, nói về nghiêm trọng:

- Cái chuyện này không thể cho nhà trường biết, dù gì thì tôi cũng là hội trưởng mà, có hiểu không.
- bộ đầu óc tôi bã đậu lắm hay sao mà không hiểu chứ. Nhưng làm sao vào nhà, gần trường mà?
- Thì cứ ở lại cho đến khi mọi người về hết thì vào. Ngụ thế không biết.

Nó gật gù đầu, rồi đi ra ngoài, nó định dọn đồ cũ nó ở nhà kia. Dù gì thì cũng bán cho người ta rồi. Hấn thấy thế, cũng về nhà dọn lại đồ. Nó tiếc nhà đó lắm nhưng... đành thế thôi.

Hấn thì phải nói là tinh như ruồi, hấn chẳng quan tâm tới mấy vụ này lắm. Hấn dọn đồ xong thì loay hoay đóng đinh để treo bức ảnh hấn chụp với GD. Xong xuôi hấn ngắm bức ảnh mà cười:

- Lâu rồi không gặp ông anh.

Lại nói tới nó, sau khi kiểm tra đồ nó mới nhận ra là thiếu mất một thứ, nhưng giờ đang bận tới mầy tới mặt thế này nên chắc ngày mai học xong nó sẽ chạy qua lấy.

Nó ra khỏi phòng, thấy hấn lo chơi tay đút vào túi quần, xách cái búa đi trong nhà mà thấy ghét. Nó nhăn mặt tự nói:

”Với bản tính cứng đầu, thích tự do của mình, mình hứa cái vụ ở nhà chung này nó sẽ không để nó kéo dài lâu đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mới sáng ra, hai bà mẹ đã gõ cửa rầm rầm làm hấn và nó bật dậy. Nó ngủ trên giường còn hấn thì nằm sàn. Hấn nhanh chóng nhảy lên giường rồi cho nó nằm trong vòng tay của mình, nó thì để tay lên ngực hấn âu yếm. Mẹ nó mở cửa vào phòng làm nó khó hiểu:

– Sao mẹ vào nhà con được.

– Hai mẹ có giữ chìa khóa mà.

rồi bà cười trông rất gian xảo:

– Tối hôm qua tuyệt hông?

– Sao cơ, ý – Nó nhăn mặt nói thì hấn cắt lời:

– Hạnh phúc lắm mẹ.

Bà cười chỉ tay về phía hai người rồi đóng cửa lại. Cánh cửa mới kêu ”cách ” là nó đã dấy giụa ra khỏi tay hấn, còn đạp hấn rơi xuống giường, hấn bật dậy nói khó chịu:

– Cô làm gì thế hả?

– Tôi mới là người hỏi anh đó, tôi hạnh phúc là sao hả?

– Thì đó chẳng phải là điều mẹ cô muốn sao?

Nó tức giận chạy lại chỗ hấn cầm theo chiếc gối, hấn thấy thế liền chạy lên giường để né, cứ thế hai người đuổi nhau trong phòng, bỗng cánh cửa động đậy, hấn nhanh chóng dừng ngay lại, nó vẫn cầm gối chạy tới từ phía sau, định dơ lên đánh vào đầu thì hấn cầm lấy cổ tay của nó, kéo nó xuống giường nằm ngửa, còn hấn thì nằm đè lên nó. Nó trơ mắt không hiểu, hai người nhìn nhau, nó ngại đỏ cả mặt, hấn được dịp nhìn kĩ nó: ” dễ thương ý chứ”- hấn bình phẩm trong đầu về nó, được 2s thì cánh cửa mở, Bà Pack thấy thế liền phẩy tay:

– Xin lỗi làm phiền nhưng sáng rồi... hai con có thể...

– Tụi con xin lỗi – Hấn cười rồi cùng kéo nó đứng dậy.

Hấn đưa tay ôm vai nó rồi kéo nó lại gần để tỏ ra âu yếm, nó cười rồi thọc mạnh bằng cùi chỏ vào bụng hấn rồi nói:

– Là do anh Jihun đấy.

Hấn đau lắm nhưng đành nhin, bà cười rồi bảo:

– Hai mẹ mua đồ xong rồi nè, hai con ra xem đi.

Rồi bà đóng cửa, nó đẩy hấn ra rồi nói:

– Lợi dụng chứ gì. Giỏi ghê.

– Cô có gì mà lợi dụng chứ, nói mà không biết nghĩ.

Nói xong hấn ung dung bỏ tay vào túi quần rồi tiến về phía cửa. Hấn vừa mở cửa thì nó xông vào chạy ra ngoài trước. Nhưng nó nhanh chóng đơ người, miệng mở rộng, mắt tròn như viên bi (o0o). Hấn ra ngoài thì thấy một thùng đồ cá nhân được xô ra, chúng toàn đồ đôi. Hấn đưa ta kéo cầm nó lên rồi nắm lấy tay nó kéo đi ra, nó vẫn trong tình trạng ‘ xác ướp ai cập’. Hai bà mẹ vui vẻ nói:

– Xem nhé, đồ ngủ đôi, của Jihun là màu xanh còn Trần Trần là màu hồng.

– Dép đôi, bốt đánh răng đôi, mũ đôi, áo khoác đôi, túi đôi.

Cứ mỗi từ đôi, bà Pack lại giơ một vật trước mặt như giới thiệu sản phẩm, hai bà mẹ hứng khởi thấy còn hơn cả hai. (Thật nhiên hơn rồi, hai người kia đâu có thích, hìhì) Nó nói giọng giận dỗi:

– Có cần thế không?

– Sao không, con lạ ghê. – mẹ nó nói.

Thế là hai bà cứ tom tóp lên như điên, hấn thì không quan tâm nữa, VSCH xong cả hai vào bếp làm đại một món ăn lót dạ.

Sau khi chán chê đòi đòi rồi dặn dò hai con, hai bà mẹ cũng ra về. Nó nhìn đồng hồ này rồi lại lục tung, hấn cũng ngồi xuống lấy cái ipat ra rồi để nó xếp cái đồ nào của hấn cái nào của nó. Nó nhìn cặp mũ hình con thỏ và con gấu, rồi đội mũ hình con thỏ lên đầu, cười :

– Nè Jihun, cậu lấy con nào hả?

– Con nào cũng được – Hấn nói không nhìn nó, nó vỗ vai:

– Con nào là sao, anh phải nói đi chứ.

Hấn ngược lên nhìn thì gặp ngay khuôn mặt tươi tắn của nó. Hấn tắt game rồi đưa điện thoại lên chụp nó một tấm, nói:

– Ngồi yên, tôi cho cô xem cái này.

Sau khi chụp xong, hấn đưa cho nó xem kèm theo lời bình:

– Nhìn cô như quái vật rừng xanh ý.

– anh thôi đi.

Rồi nó mở mũ ra, ngấm một chút nữa rồi nó quyết định:

– Tui lấy con thỏ, không nói nhiều.

– Ngày mai là bài khảo sát rồi, cô không học bài hả?

– Không, thích zậy đó.

Rồi nó quăng đồ cho hấn, còn lại của mình thì đem vào. Hấn dọn lại gọn rồi cũng bung đồ vào phòng.

Hôm nay là ngày thi khảo sát môn toán, nhưng sau mấy việc nhà làm nó không học được gì, hấn biết nhưng thậm chí không giúp đỡ mà chỉ muốn xem nó sẽ xử lý như thế nào, khi giấy thi được đặt lên bàn, nhìn những con số là nó chỉ muốn ngắt ngay trên bàn. Chỉ mới vừa bắt đầu lên lớp nó đã phải đối mặt với bài thi đầu tiên trong khi chẳng có cái gì trong đầu cả. Thôi thì cứ làm, còn kết quả ra sao thì nó sẽ chờ xem để biết bắt đầu học lại từ đâu.

Hấn nhìn nó cặm cụi làm mà thấy lạ, hấn nghĩ: ” Quái, con này giỏi thật, không học mà cũng làm được”.

Sau khi kết thúc bài làm cô giáo vừa nói vừa xếp lại xấp bài:

– Sau bữa trưa, cô sẽ đọc điểm nếu kịp.

Nó thở dài móc điện thoại ra giải trí thì có tin nhắn: ” Cô làm được quá nhỉ”. Nó ngẩn đầu lên nhìn hấn, thì thấy hấn nhìn nó cười gian, nó lại gục đầu nhắn trả lời: ” Kệ tui, mà lấy số tui ở đâu z?”. ” Thế cô nghĩ ở chung nhà thì tui lấy ở đâu được. Ngốc” Nó đọc xong tin nhắn thì bĩu môi không thèm trả lời. Hấn nhìn biểu hiện của nó chỉ nhéo miệng cười. Seho vỗ vai nó:

– Cậu làm được chứ?

– Mình không biết, mình chỉ làm đại thôi àh. hi hi.

Seho nghe thế thì cũng mỉm cười, thật ra thì anh biết cả, kết quả thì chẳng ra làm sao, Nó cứ làm chỗ này, bỏ chỗ kia chẳng có chỗ nào hoàn thiện cả.

Giờ ăn trưa....

Nó ngồi chung với Dara, đang ăn ngon lành thì bỗng có người đứng bên cạnh bàn của nó. Nó đang cắn miếng thịt, thấy Dara cứng như bức tượng đang nhìn lên, nó ngược lên thì thấy Seho đứng đó với khay cơm, bao ánh mắt dồn hết vào bàn của nó, trong đó có cả hấn. Seho cười:

– Mình ngồi đây được chứ.

– Ok, cứ tự nhiên.

Nó vui vẻ, Seho ngồi xuống đối diện nó. Seho nở nụ cười chào Dara rồi mới bắt chuyện với nó:

– Cậu có vẻ thích món trứng chiên nhỉ?

– Ừm

Nó cười tí mắt, tất nhiên nó thích rồi vì món đầu tiên mà Thuận Lâm nấu cho nó ăn chính là món này mà. Rồi cả hai trò chuyện luyên thuyên về vụ món trứng đó mà không hay biết có một ánh mắt kinh khủng đang như muốn phát điên ở phía sau hai người. Hấn ngồi ăn, mắt cứ trừng lên, muốn thì gỡ cách

cạch vào khay, hấn không hiểu chính mình bị sao nhưng vẫn như thế đấy. (Thông cảm mình không biết dùng từ nào nữa).

Sau bữa ăn, như là thói quen từ lâu của nó, nó lại lên sân thượng để hít thở làn gió trong lành. Hấn tìm hoài không thấy nó đâu liền hỏi Dara:

– Dara, cậu thấy Hisun đâu không?

– Cái gì đây, cậu quan tâm tới Hisun từ hồi nào vậy?

– Nhanh nào – Hấn giục cô bạn.

– Cậu ấy trên tầng thượng đấy.

Thế là hấn chạy lên lầu, Ina nhìn theo không biết chuyện gì. Khi thấy Dara đi ngang qua thì cô nắm lấy tay Dara. hỏi:

– Jihun nói gì với cậu đấy?

– Có gì đâu, cậu ấy tìm Hisun thôi.- Dara ngây thơ nói.

Ina thả tay cô bạn ra vì lo suy nghĩ:

” Sao anh ấy lại quan tâm tới con bé nửa mùa đó chứ. Nó hơn mình chỗ nào, mờ ám quá?”

Hấn chạy lên tầng thượng thì thấy nó ngồi trên ghế đá, hấn liền bước tới và ngồi xuống cùng nó. Hấn hỏi:

– Cô làm bài được lắm chứ?

– Sao ai cũng hỏi câu đó vậy. Seho cũng nói y như anh.

Hấn không hiểu tên kia có ý định gì, nhưng rồi chuyển sang câu hỏi khác:

– Lúc ăn trưa cô vui lắm hả?

– Sao anh biết – Nó tỏ vẻ ngạc nhiên

– Tôi thấy hết rồi. Có gì vui mà nói hoài vậy.

– Có gì đâu, chỉ là bàn về món trứng chiên thôi àh. Thôi tôi về lớp đây, sắp vào lớp rồi.

Nó đứng dậy đi về trước, nhìn cánh cửa tầng thượng đóng lại, hấn nói giọng khinh khinh:

– Cái gì, trứng chiên có gì hay mà cười thế chứ.

Hơn tất cả, hấn không hiểu sao hấn lại bận tâm như thế, nhưng thôi kệ.

Cô giáo đến lớp với tập bài trên tay, cô nói:

– Lớp chúng ta có tin vui và tin buồn. Các em muốn nghe tin nào trước.

– Tin vui ạ. – Cả lớp đồng thanh.

– Lớp ta các bạn đạt từ 80 trở lên. – Cô cười vui mừng.

Cả lớp vỗ tay tán hưởng. Hấn hỏi một cách lạnh lùng:

– Thế tin buồn là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

– Tin buồn là có một bạn bị điểm 20.

Cả lớp nhốn nháo không biết là ai, còn nó thì biết rõ, nó có làm được gì đâu mà không bị 20 điểm chứ. Cô lại tiếp tục:

– Kim Hisun, em có bị áp lực gì không?

Nó liền đứng dậy, động tác ngại ngùng làm cho Ina chướng mắt, nó nhìn quanh cả lớp, mọi ánh mắt đang chĩa thẳng vào nó, nó lo lắng không biết nên lấy lý do nào thì... A có rồi

– Dạ, em vẫn chưa quen được vì mới chuyển qua đây ạ.

– Ừm.

Cô giáo lại nói tiếp:

– Thế giờ cô cần một bạn tình nguyện giúp Hisun kèm thêm việc học. Em nào đồng ý thì giờ tay lên.

Ngay lập tức, hai cánh tay cuối lớp được giơ lên, người đó không ai khác chính là hần và Seho, việc hai người giơ tay lên làm cô giáo bất ngờ, cả lớp thì không thể tin vào mắt mình, Ina khẽ nhăn mặt khi thấy cả hần cũng dơ tay, nhìn nó, trong đầu cô nghĩ:

”Con nhỏ đó làm gì mà hai hotboy của trường hi sinh vì cô ta thế không biết”

Nó nhìn hai người mà phân vân chẳng biết chọn ai, thấy nó đang khó xử, cô liền gỡ rối:

– Hisun cứ chọn ai em thích làm thầy giáo là được.

Nó quay đầu nhìn hần, thấy hần nhìn mình với đôi mắt bị ai ép phải giơ, nó bấu môi, quay đầu bên Seho thì nó thấy dễ chịu hơn, có vẻ anh ta chiếm nhiều cảm tình trong nó, nó liền nói ngay với cô:

– Em chọn Seho.

Cô cười, rồi đưa bàn tay về phía hần như ra hiệu:

– Sao em lại không chọn hội trưởng.

– Tại vì em thấy thân với Seho hơn ạ. – nó cười đáp lại

Cô giáo gật đầu đồng ý rồi nói:

– Hai em đến trường học buổi tối, trường ta sẽ mở cửa cho việc học kèm cho các em.

– Vâng ạ. – Nó và Seho đồng thanh.

Còn hần thì bị chính hôn thê tương lai từ chối vì cảm thấy thân với người khác, thấy tức giận là cái chắc. Hần liếc qua nhìn Seho, giữa đôi mắt hai người như thần giao cách cảm:

”Mày mà làm gì con bé là chết, tốt hơn hết mày tránh xa con bé ra”

”Hisun là gì của mày mà nói với tao hả, cô bé chọn tao mà. Mày đang ghen sao.”

”Mày...”

Hần nhìn Seho một cách hết sức cảnh giác, Seho muốn chọc tức hần nên đưa tay vỗ vai nó:

– Học trò nghe lời thầy nhé.

– Vâng ạ – Kèm theo là nụ cười tươi của nó

Hần nhìn cảnh đó mà chỉ muốn đấm cho Seho một cái cho hả giận, nhưng rồi hần bỗng suy nghĩ lại:

”mình bị gì thế này, sao lại gây gổ với hần vì con nhỏ kia chứ. Mày tính lại đi Jihun ơi.”

Sau giờ học, khi mọi người về hết, chỉ còn lại nó với hần, hần ưỡn cùi chỏ vào tay nó, nói giọng có vẻ bức tức:

– Đi về.

– Anh bị làm sao vậy?

– Sao là sao, cô khùng hả?!

– Có phải anh giận vì tôi không chọn anh không?

– Cô có thôi không hả, sao phải giận chứ, cô là gì của tôi.

– Nếu thế thì tôi xin lỗi, tôi thấy anh dạy tôi môn khác cũng đâu có sao. Tôi tệ nhiều môn lắm.

– Cái con này... đã bảo đừng là thôi đi mà.

Vừa kết thúc câu, hần đuổi theo nó, cả hai chạy ra sân trường, rồi vòng vòng một chút thì ra ngoài cổng. Trên đường về, cả hai cứ đùa đùa mãi rồi cười phá lên. Lúc này trong đầu hai người lại có hai suy nghĩ khác về đối phương:

”Hihi, cứ nghĩ hần khó ưa lắm cơ, nhưng công nhận có người về chung thế này vui thiệt” – Nó nghĩ.

”Con bé này cũng không tệ, ba mẹ cũng biết chọn đấy chứ” – Hần nghĩ.

Sau khi về nhà, nó thay đồ xong thì liền đi ra ngoài, hần đang đọc sách, thấy lạ hần hỏi:

– Cô đi đâu đấy, không lo nấu ăn đi.

– Tôi đi mua sắm, và lại cũng có thứ cần lấy ở nhà cũ.

– Để tôi chờ cô đi cho, dù gì thì cũng đang rảnh.

– Ừmk, thank you.

Rồi hần gấp quyển sách lại đi chuẩn bị đồ. Ra ngoài, hần dắt xe ra đưa mũ cho nó, hần không quên nhắc:

– Nhớ đừng ngồi gần nghe, tôi thấy khó chịu.

– biết rồi – Nó gài mũ nhanh mặt rồi trèo lên xe.

Hần phóng đi một vèo tới siêu thị, chiếc xe dừng kịch lại bất ngờ, theo quán tính người nó chạm vào lưng hần.

”Cô ta chạm vào mình ư, đáng ghét... nhưng... sao mình thấy thật thoải mái, híc.. zui quá đi mất” – Hần nghĩ

”ơ... trước sau gì thì ông cũng chửi cho coi” – Nó lo sợ

5s... – xuống xe.

Mặt nó dần ra ngạc nhiên, không hiểu sao hần không nói gì nó, thậm chí còn vui vẻ đi vào. thấy nó vẫn đứng ngây người, hần khó chịu

– cô không vào àh?

– Ồ... co.... có – Rồi nó chạy lại chỗ cửa hần.

Sau khi có những thứ cần thiết, cả hai lái xe ra về, nó cầm theo mấy bịch đồ linh tinh. Đi gần tới cổng trường thì cả hai thấy Seho đứng ở đó, nó bảo hần dừng xe lại. Móc đồ ăn lên xe nó lại gần chỗ Seho cười vui vẻ:

– Way... làm gì mà đứng đấy.

– Chờ cậu chứ gì nữa, tính không học sao?

– Học hôm nay lun àh? – nó ngạc nhiên.

– Ừmk. Giờ mình vào được chưa.

– Ồ... được, chờ mình chút nhé.

Nó lại chỗ khác nhắn tin cho hần ”Ê, anh về nhà trước đi, tui đi học đây. Bye”

Hần đọc tin nhắn mà tức lộn ruột, hần đập mũ xuống đất, làm nó nhìn mà giật bắn người, hần tay chống nạnh lắm bảm:

– Cái con này, cô thật là đáng ghét mà.

Nhưng rồi hần nhặt mũ lên rồi lái xe về...

Ina bước ra từ ngõ, cô thấy cả. Cái lon coca đã bị bóp nát từ hồi nào, cô tự hứa là sẽ dành lại hân từ tay nó bằng bất cứ giá nào, nếu không cô sẽ không còn là Choi Ina

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nó vừa đi học về thì thấy hân nằm trên chiếc nệm dưới sàn, nó ra bếp xem xét xung quanh nó ngộ ra:

– Anh ta vẫn chưa ăn gì sao, tội thật.

Nó nhìn đồng hồ, đã 9h tối rồi mà hân vẫn chưa ăn. Thôi thì dù gì hân cũng là con nhà quyền quý, để bụng đói meo như vậy không phải là tội qua hay sao. Nó vào phòng nhẹ nhàng cất túi lên giường rồi ra ngoài bếp nấu ăn, và lại nó cũng chưa ăn gì nên cũng thấy đói.

Một lúc lâu sau đó....

– Jihun...Jihun...đậy đi...có chuyện vui nè – Nó thò thè vào tai hân.

– Cái gì? – Hân phản ứng ngay tức khắc làm nó giật mình. Hai đôi mắt nhìn nhau, nó cảm thấy ngược ngược, để phá vỡ khoảnh khắc ngược chín mặt này, nó đứng dậy, nhìn xuống Hân:

– Anh chưa ngủ sao?

– Sao tôi ngủ được khi chưa có gì vào bụng kia chứ.

– Vậy thì dậy ăn cơm đi, tôi nấu đồ ăn rồi.

Nó xong nó nhanh chóng đi ra trước để khỏi phải nhìn khuôn mặt của hân nữa, hân hất chần rồi theo sau. Ngồi trước bàn, nhìn những món ăn đơn giản, hân phản nản:

– Chỉ có từng này thôi sao?

– Thế anh bắt tôi nấu cả một bàn ăn vào buổi tối hả?! – Nó cãi lại.

Hân im lặng không đáp, cầm lấy thìa làm như không nghe nó nói gì, nhìn những hành động đáng ghét, nó nghĩ: ” Biết thế này tôi đã không nấu cho anh ăn rồi, đồ được voi đòi tiên” rồi nó cũng lấy thìa ăn cùng hân.

Hôm sau nó đi học, vì được ôn kĩ lại môn toán nên nó xông xáo làm hết cả bài kiểm tra, với vốn liếng nó học được từ Trung, không cần biết đúng sai. Cả hân và Seho đều nhìn nó một cách lạ lùng và có chung suy nghĩ:

” mới qua đây học được vài buổi mà tiến bộ đến vậy sao???”

Hết tiết cô thu bài, xếp đóng bài cho ngăn gọn, cô nói:

– Nếu rảnh thì ngày mai cô sẽ phát bài ra cho mấy em.

– Vâng ạ. – Cả lớp đồng thanh.

Rồi cô đi ra ngoài, Dara nhanh chóng quay xuống nó, mặt tươi tỉnh:

– Bò là được không. . .

– Không biết nữa, mình làm hết nhưng không biết đúng hay không.

– Trưa nay cậu định ăn gì, mình có đem theo mấy món ăn tự làm đây này.

– Cậu tự làm ư? Phải thử thôi. À khoan, nếu mình ngộ độc thì sao đây, cậu sẽ làm một linh vật của quốc gia phải ra đi đấy.

– Cậu thôi đi, cậu mà linh vật, linh thú thì có. Ăn như heo mà nói nhiều. – Cô bạn nói lý lẽ. Nó cười:

– Nếu mình là linh vật thì cậu cũng đâu có vừa, người ta sẽ giới thiệu trên thế giới một loài mới. Loài sống cộng sinh cùng linh vật quý hiếm Kim Hisun, đó là Dara bọ chết. Hề hề.

– cái cậu này, đã nấu cho ăn không đều on mà nói cái gì thế hả?

Thấy Dara trợn mắt lên, nó biết thế nào là cũng bị lãnh đòn, nên nhanh chân chạy trước.

Giờ ăn trưa...

Hai đứa đang vui vẻ ăn mấy món đồ hộp trong căn-tin. Nó nhét đầy miệng bao nhiêu thức ăn, vừa nhai vừa nói:

– Ngon... Ngon...

Dara cười nhìn cô bạn không mấy thay đổi, nhưng sắc thái của cô biến mất hẳn sự vui vẻ khi ngẩng mặt lên nhìn phía xa xăm thì Dara... Ina đang bước tới, cô ta đứng trước bàn ăn, tặng một nụ cười nhếch cho Dara rồi mới nhìn nó nói:

– Món ăn ngon nhỉ, đúng là xứng với cô thật.

–...

Nó im lặng lắng nghe, một phần vì muốn được bình yên nên nó lặng im, một phần vì đang nhai đầy trong miệng nên không tiện nói, chứ không lại bị kêu là ở dơ nữa. Thấy nó im lặng, Ina thừa cơ lấn tới:

– Cô nghĩ rằng ở gần Jihun thì có thể cướp anh ấy từ tay tôi ư? Cô làm rồi. Với chức danh là bạn gái của anh ấy, tôi không thể để chuyện đó xảy ra.

Khi nghe Ina tự nhận mình là bạn gái của Jihun, nó nóng mặt, trong lòng tạm tự nhủ:

”Phải chịu đựng, đây là trường học chứ không phải là đấu trường xô chợ để mình đánh nhau. Đây là Hàn Quốc, không phải US.”

Nhưng câu nói tiếp theo của Ina đã chính là giọt nước làm tràn ly...

– Cô đối với anh Jihun chỉ là một con nhỏ rắc rối...

”RẦM”... Nó đặt đôi đũa mạnh xuống bàn, rồi rít từng từ. Cảnh tượng này xưa nay chưa từng xảy ra, bởi không ai dám đụng tới Ina vì như thế là chuốc họa vào. Ai nấy sợ hãi thay cho nó khi thấy nó làm vậy, nó thì... không hiểu chuyện nên vẫn ”đại ca”:

– Cô nói chưa đủ sao... sức chịu đựng của tôi cũng có giới hạn. Đừng để cho tay tôi in vết trên mặt cô. Tôi không phải là một con bé yếu đuối theo cô nhìn ở vẻ bề ngoài đâu.

Rồi nó bỏ đi, Dara chạy ngay theo sau đó, Ina đứng như trời trồng, cô chưa từng thấy như thế này. Cô thấy mình thật không bằng một con chó. Ina cũng tự hứa:

– Cô...Hisun... Vụ này tôi không cho qua dễ dàng đâu...Ina tôi đây quyết trả lại mối thù này.

Rồi cô bỏ đi, mà quên mất, hai anh chàng nhà ta, thấy cảnh đó mà không thể tin vào mắt mình nữa, Seho biết nó không yếu đuối nhưng cũng không đủ mạnh để chống lại Ina. Còn hẳn luôn đơn giản hóa vấn đề hơn cả: ”cô giỏi thật, rảnh không ở lại đi chuốc họa vào thân”

Trên tầng thượng...

Dara diễn tả lại hành động lúc nãy của nó rồi xuýt xoa:

– cậu đúng là giỏi thật, dám làm thế với Ina. Mình chưa từng thấy cô ta như thế cả.

– Mình đã làm gì thế này...

Đáp lại câu nói đầy phản kích của Dara, nó gục đầu xuống đầu gối:

– Mình không thể kiểm chế bản thân của mình, khi cô ấy nhắc tới Jihun là mình không thể kiểm soát bản thân nữa.

– Cậu... yêu Jihun rồi hả??? – Dara nói ngạc nhiên.

– Không có chuyện đó, mình ghét anh ta lắm luôn, yêu cái gì chứ.

– Người ta nói, ghét của nào trời trao của đấy, ở đó mà từ chối đi. nhưng mình nghĩ chắc cậu thích anh ta thật, nếu không thì sẽ không như thế đâu. – Dara tỏ ra là một bác sĩ tâm lý tình cảm.

– Cậu có thôi đi không, đã bảo là không mà.

Dara cười, cô biết nó không yêu thì cũng có chút thích thích, cô nhìn đồng hồ nói:

– Sắp đến tiết học tiếp theo, về thôi.

– tớ muốn ngồi đây. cậu về một mình đi.

– Lại bỏ tiết nữa ah, mà thôi, tớ về trước đây, đừng có mà ngủ quên đây.

– Ừm, mình biết rồi, Chào cậu.

rồi Dara bỏ về, nó đeo tai nghe vào, nghĩ đến câu nói của Dara mà nó thấy hơi đúng, không lẽ đúng thật. Nó lắc đầu để quên đi cái suy nghĩ đó. Rồi nhắm mắt hứng những ngọn gió đang phả vào khuôn mặt của mình.

Hắn từ phòng hội trường đi ra, thấy Dara đang đi xuống, chắc chắn rằng nó đang trên tầng thượng, không suy nghĩ nhiều, hắn đi lên tầng thượng. Đúng như hắn nghĩ, nó ngồi đây, mái tóc ngắn bay phất phơ trong gió. Hắn lại chỗ nó ngồi làm nó khẽ giật mình, hắn nhìn vào khoảng không nói:

– Vui chứ???

– Ý anh là sao, vui được gì chứ. – Nó cắt lời, rồi quay hỏi hắn:

– Anh có nghĩ tôi rất ngu ngốc không?

– Không biết chắc được. – Hắn cười khẩy rồi tiếp tục:

– Nói thật tôi chưa từng thấy đứa con gái nào như cô cả. Bề ngoài trông rất yếu đuối, nhưng bên trong lại rất cá tính.

– Thế giới này rất nhiều điều tuyệt vời mà anh vẫn chưa biết hết.

Rồi nó nhắm mắt lặng im, hắn nhìn nó rồi lại nhìn cái khoảng không bao la kia, hắn nghĩ:

”tôi ấn tượng thật sự về cô rồi đây. Con người ta đúng là không hiểu được, nhiều khi tôi gần cô lại thấy cuộc đời rất tuyệt. Đôi khi tôi lại sợ mất cô. Cô là thứ gì thế...”

Rồi hắn lại quay đầu nhìn nó, thấy nó đã ngủ, tiếng thở đều nhẹ nhàng, hắn lại cười khẩy, bỗng...

hZR

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Chap 8

”BUP” – nó gục đầu xuống vai của hắn, hắn nhanh quay đầu lại vì khẽ giật mình.

Nó vẫn nhắm nghiền mắt, những sợi tóc vẫn không ngừng đung đưa, hắn khẽ vuốt những sợi tóc con trên trán nó, rồi bỗng đặt lên nụ hôn nhẹ lên trán. Nhưng hắn nhanh chóng trở lại hiện thực:

”Mình đã làm gì thế này...nhưng... cô... đáng yêu thật...”

Hắn thoáng đỏ mặt, chẳng hiểu sao một đứa mang danh là cool boy như hắn lại như muốn tan chảy trước cảnh tượng một con nhóc mà hắn đang đã và mãi ghét như thế này, thậm chí nhiều lúc hắn còn muốn đâm cho hắn một trận, bởi với hắn, nó đâu phải con gái, phải nói sao nhỉ... Ừm... là bê đê (hehe). Hắn lại ngược nhìn bầu trời lần nữa, hắn bỗng nhớ đến 2 năm trước khi vào ngôi trường này...

—————quá Khứ là tôi đây—————

”RÀM”

”– CÁI GÌ – Ina hét lên...- Jihun và Chea Rim đang là một cặp trong trường sao. Sao có thể, người yêu của Jihun chỉ có Choi Ina tôi đây. Không thể để chuyện này xảy ra.

Cô bạn báo tin cho Ina giật thót mình vì cái biểu hiện của Ina. Cô tròn mắt lên nhìn cô bạn đang hùng hực lửa ghen, lửa bao quanh Ina như muốn thiêu đốt cả lớp học. Cô bé chây vãi vạch đen, trong đầu âm thầm nghĩ:

”Trời ơi... nóng chết đi được”

Ina xồng xộc bước ra khỏi lớp, theo sau là cả một lớp bước đi như vệ sĩ... Để lại cô bạn vẫn đang trong trạng thái tâm lý chưa bình thường trở lại, khi cô bé tỉnh giấc mộng... trong lớp đã không còn ai, cô nhìn quanh hốt hoảng đẩy ghế chạy đến lớp của Chea Rim, cô tới lớp thì thấy trước cửa mọi người bu quanh như ruồi bu mật, phải cố gắng lắm mới chen chúc vào giữa, cô bé thấy Ina thét lên như sư tử gầm nơi vùng sâu hoang dã:

— Ai là Chea Rim...

— Là tôi... - Một cô gái đứng dậy. cô mang nội vớ liền lành, rất cute với mái tóc màu đen tuyền, cô bé thoáng mê mẩn với vẻ đẹp kia, nhưng cô đâu phải là Ina.

Phản Ina, thấy cô gái kia đứng dậy, không chần chừ giây phút nào. Cô ngay lập tức không màng tới ai, kể cả vẻ đẹp super cute kia, hay những ánh mắt tò mò của các thành viên còn lại trong lớp. Phi thẳng đến túm và giựt tóc của Chea Rim một cách không thương tiếc, ai nấy trong lớp kinh hoàng, không ai dám lại gần hay can ngăn vì như thế là trút họa vào thân, một cậu bạn nhanh chóng chạy đến lớp của hấn, hấn đang cắm mặt vào cái điện thoại, nghe có tiếng gọi tên, hấn ngược lên, thấy vẻ mặt hốt hả của người bạn kia, hấn nhăn mặt hỏi:

— Sao thế?

— Jihun... Ina đang nổi điên với Chea Rim kia, cậu mau đến đi.

Jihun không nói gì, cậu tròn mắt ngạc nhiên rồi chạy đi ngay lập tức.

Cậu thét lên:

— Tránh ra...

Nhiều người nhận ra giọng hấn, tản ra để lộ đường cho hấn đi vào, hấn đứng trước cửa, mắt mở to không tin cái cảnh tượng trước mắt.

Ina đang đánh Chea Rim một cách thậm tệ, đến nỗi khóe miệng của cô chảy cả máu, Jihun nhanh chóng đến can, hấn đẩy Ina ra và ngồi xuống bên Chea Rim, để cô ấy dựa vào lòng mình, hấn thét lên:

— Cô làm cái gì vậy???

Ina đầu tóc rối bù, cô ta gầm lên chẳng khác gì như quái thú:

— Nếu không có cô ta thì cậu sẽ yêu tớ, cô ta là thứ cắt đứt tình cảm của chúng ta. Tôi đã phải bỏ học một năm để được học chung với cậu, cậu trả ơn đó như thế này àh?

— Cô điên rồi, giữa tôi với cô không có thứ gì gọi là tình cảm cả. Tôi không yêu cô. Để tôi yên.

Ina lặng người ngạc nhiên, đôi mắt cô tròn tròn nhìn hấn, rồi cô nhéo miệng cười, cô cười thầm trong họng rồi mở miệng cười to, mọi ánh mắt nhìn cô kinh ngạc, họ chưa từng thấy Ina như vậy vì trước giờ cô là cô gái lạnh nhạt, chưa lần nào cô cười to như thế cả:

— Hahahaha... thế thì từ nay, cậu đừng mong mà yêu ai khác ngoài tôi, tôi không có được cậu thì không con nhóc nào có được cậu cả. Hiểu chưa??!

Rồi Ina bỏ đi, để lại mớ hỗn độn sau lưng, hấn nhìn xuống Chea Rim, đôi mắt cô thần thờ, nước mắt in hàng dài trên má, hấn định đưa tay lên lau thì bị Chea Rim gạt ra, cô đứng thẳng, đôi mắt kinh khủng nhìn hấn, cô thét lên:

— Cậu đừng đụng vào tôi, tôi không muốn chuốc thêm rắc rối nào nữa.

Rồi Chea Rim được một anh chàng lại đỡ cô và đưa cô đi khỏi đám đông, trở lại mình hấn, mọi người nhìn hấn một lát rồi cũng tản ra bỏ đi cả.

Kể từ đó, không thấy Chea Rim đi học nữa, hấn còn nghe người khác nói lại rằng cô đã chuyển nhà sang Mỹ ở.

——Hiện Tại là Ta Đây (quá khứ ời, cậu hết cảnh rồi nhá)——

Đó là mối tình đầu tiên mà hấn có nhưng lại bị Ina làm đến thế, nên hấn luôn giữ cho trái tim của mình băng giá để không cô gái nào phải như thế.

Nhưng có lẽ bây giờ sẽ khác, cô gái đang ở gần hấn hiện tại rất mạnh mẽ, có thể làm cho Ina như thế, hấn yêu cô thì nếu những lúc không có hấn bên cạnh nó có lo được cho bản thân không chứ.

Hấn lại quay đầu nhìn, rồi với đôi mắt lo lắng:

— Tôi có nên yêu cô không??? Cô trả lời đi... đừng ngủ nữa mà...

(t/g: điên nặng nề, họ ngủ thì kệ họ chứ...)

Nó không có động tĩnh gì, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, hấn lại thở dài, đôi mắt lại nhìn nơi xa xăm kia, hấn lẩm bẩm:

– Cứ thử xem sao đã?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rời, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chap 9

Vừa về nhà, nó không thay đồ mà phi ngay vào nhà bếp để nấu bữa tối, hấn uống ngụm nước rồi nói:

– Thôi khỏi, chúng ta đi ra ngoài mua đồ về ăn. Cô vào thay đồ đi.

– Thật chứ, sao anh không nói sớm chứ làm tôi lo sốt vó lên.

Rồi nó chạy vào phòng để thay đồ. Nó thay xong thì tới lượt hấn. Chuẩn bị xong cả hai đi ra ngoài, hấn bỗng nắm lấy tay (Nắm lấy tay nhau kìa... kakaka) nó rồi nói:

– Hôm nay trời lạnh quá, tôi nắm tay cô xịu nha.

Nó đầu tiên thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi cũng lặng im để cho hấn nắm tay, hấn bỏ tay cả hai vào trong túi áo, tay vẫn nắm chặt không buông. Cả hai mang trong mình những cảm giác khác nhau, nhưng chủ yếu là cảm thấy vui vì cả hai đã không phá vỡ cái khoảnh khắc. À mà đoạn nắm tay ý, nó giật mình đúng không? Phải nói đó là hoảng sợ thì đúng hơn. Nó đã định rút tay mình ra từ tay hấn nhưng sao vẫn không thể, như có một thứ gì đó cưỡng lại nó. (t/g: Ta không cho nhà người tha đó, rồi sao, làm gì được nhau.)

Đến quán xá nhà người ta, nó không quan tâm hấn như thế nào, hấn định là dẫn nó đi quán ăn nào đó sang trọng, nhưng đi được nửa đường thì nó bỗng kéo hấn vào một tiệm ăn nhỏ, ngồi vào bàn là lập tức:

– Chị ơi lấy em một tô mì đen.

– Cô ăn mì đen sao, sao không ăn thịt nướng. – Hấn hỏi.

– Không hiểu sao cứ thấy thèm thèm, ăn chung luôn nha.

Chưa để hấn kịp phản ứng lại, nó đã gọi thêm một tô.

Hai tô mì đen được bung ra, nó lấy đũa một cách vội vã, liếm mép môi và không ngần ngại bỏ một ụ tổ chẳng vào miệng. Hấn thoáng cười khi nhìn nó. Hấn buột miệng hỏi:

– Sao cô lại thích món mì đen này?

Nó đang nhai, nghe hấn hỏi, nó nhăn mặt răng nuốt cho xong rồi nói:

– Hồi đó khi qua Hàn, khi hai bác không có nhà, anh Chihun đã dẫn tôi đi ăn món này, lúc đấy tuy còn nhỏ như vì thèm nên tôi đã ăn 2 tô lận. Đến nỗi xót cả ruột, hại anh Chihun phải công về tới nhà.

Nói xong nó cười tít mắt rồi lại cắm đầu vào ăn, hấn nhìn nó ăn, thấy trong lòng cứ vui lạ thường, đũa trên tay nhưng hấn vẫn chưa đụng tới tô mì vì hấn bận, bận ngắm nó ăn, nó nhận ra ánh mắt kì lạ của đối phương liền hất cằm lên nói một cách khó khăn:

– Sao anh không ăn đi?

Hấn cười rồi cúi đầu xuống tô mì, nhưng đôi môi vẫn cứ thế mỉm cười không có lý do...

Trên đường về, nó đi theo sau hấn, vừa đi vừa nhảy chân sáo miệng ngân nga lên ca khúc mà chẳng ai hiểu được, bỗng nó ngược nhìn lên trời, thấy những ngôi sao lấp lánh, nó bỗng dừng lại, hấn không nghe thấy tiếng bước chân của nó bèn quay lại nhìn, thấy nó ngược lên trời, hấn cũng ngược nhìn nhưng rồi lại cúi xuống và đi đến chỗ nó, hấn đứng cạnh nó, mắt cũng hướng lên trời, hấn không nói gì. Cả hai cứ lặng im mãi...

Một lúc sau, nó (có thể do môi cở) cúi xuống, quay đầu nhìn hấn, nó hỏi:

– Jihun này... tôi có chuyện muốn hỏi?

– Nói đi... – Hấn đáp lại một cách lạnh nhạt, mắt vẫn không rời khỏi những ngôi sao xa xăm kia.

– Cậu đã có một mối tình đầu chưa?

Câu hỏi của nó như xoáy vào tâm can của hấn, hấn thấy nhói ở tim. Hấn nhẹ cúi đầu xuống, quay lại nhìn nó, bắt gặp một ánh mắt mang vẻ buồn, nhưng vô hồn của nó, hấn lại nhìn lên trời, miệng mấp máy:

– Rồi...

Hấn chỉ trả lời một câu vồn vện thế rồi quay đầu đi, nó nhìn theo hấn, nó thắc mắc không biết cô gái nào lại ngốc đi chọn hấn làm người yêu kia chứ, nó lẩm bẩm:

– Cool boy mà cũng rung động sớm thế sao? Phải hỏi cho ra lẽ mới được.

Thế là nó quyết tâm. Cẩn môi, nó chạy theo sau hấn, tới trước mặt hấn, nó đi giật lùi, đôi mắt như nai con nhìn hấn:

– Kể cụ thể xem nào. Cô gái nào mà ngu ngốc đến độ tự nộp mạng cho anh vậy hả?

– ... – Hấn im lặng không trả lời.

– Cô gái đó xinh lắm đúng không?

– ...

– Sao không...

– Cô có im lặng không hả? – Hấn thét lên to đến nỗi mấy con giun dế ở trong bụi cũng im lặng. Không kêu lên một âm hưởng nào cả.

Nó thì giật thót mình, mắt chỉ biết trợn lên nhìn hấn, mắt mở to như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt của nó. Hấn tặng cho nó một cái lườm đầy sức hắc ám rồi lại lạnh lùng bước đi như thường. Để lại nó ở phía sau, đứng như trời trồng và chưa thoát khỏi cú sốc nặng... Nó lẩm bẩm:

– Ôi trời ơi... Giật... cả mình!

Nó mím môi, không chịu từ bỏ ý định của mình, lại chạy theo sau hấn, nó đứng chặn hấn ngay trước mặt, đôi mắt đầy sức quyết tâm mình hấn, nó nói giọng gắng gập:

– Tôi hỏi anh đấy.

– Tránh ra – Hấn phun ra một câu lạnh nhạt, rồi nhẹ đẩy nó tránh đường cho hấn đi.

Nó bị đẩy ra, lòng ức lắm, nên càng quyết tâm hơn. Nó lại chạy đến, mắt hùng hực lừa quyết tâm, hấn lần này không chịu đựng được nó nữa, cái chuyện đó hấn đã muốn cho đi vào quá khứ, nó như thể chẳng khác lại khơi gợi chuyện đó ra, hấn nhú mày dùng sức gạt nó ra.

Mà không biết hấn mạnh tay quá hay là nó yếu như cọng cỏ, làm nó ngã rụp xuống đường. Hấn thoáng ngạc nhiên, nhưng chắc không sao đâu, hấn có dùng nhiều sức đâu kia chứ. Thế là hấn yên tâm bỏ đi với cái suy nghĩ lạc hậu kia.

Trong khi đó, nó đau đến chết đi được, nó nhìn vào bàn tay phải, xước chảy cả máu rồi, nó phải nhẹ nhàng để không đụng vào vết thương, định đứng dậy nhưng nó lại ngồi rụp xuống, chân nó đau quá, nó nhăn mặt mình xuống chân, chính nó cũng ngạc nhiên, mắt mở to lẩm bẩm:

– Hờ... Bong gân rồi sao, sao dạo này yếu thế không biết.

Nó tự nói bản thân rồi ngẩng đầu lên nhìn hấn, hấn vẫn bước đi lạnh lùng không một chút luyến tiếc, nó lấy sức gọi tên hấn:

– Nè... Jihun... quay lại đây, tôi bị trật chân rồi nè.

Hấn không quan tâm nó, vì hấn có mạnh tay đâu mà đến nỗi trật cả chân, hấn lại tự "an ủi" bản thân mình và lạnh lùng bước đi, nó thất vọng tột cùng, nó ngẩng người lên nhìn hấn, nó gọi lần nữa:

– Pack Jihun...

– ...

– Nè...

– ...

Nó như muốn khóc thét lên, trong đầu nó nguyên rửa hần, mà nguyên mãi cũng chẳng được gì. Nó mím môi gắng sức đứng dậy, mặt nhẵn lên chăm chú vào mắt cá chân của mình, xem nó vẫn còn đủ sức để đi được hay không.

Cũng ngay lúc đó, hần quay lại nhìn, không ngờ là thật, hần giờ mới thấy xót xa và có lỗi, hần quay lưng lại cũng chính là lúc nó ngã rụp xuống lần nữa, hần chạy lại, ngồi xồm đối diện nó, hần nhìn mắt cá chân xưng tấy của nó, hần toang chạm vào thì bị nó hất tay ra, hần không nhìn nó miệng nói lạnh nhạt:

– Đừng có cứng đầu.

Rồi hần lại đưa tay chạm vào lần nữa, lần này nó không hất tay hần ra nữa, hần thoáng nheo miệng cười, đưa tay chạm vào vết bầm, hần xem xét một chút rồi ngược lên hỏi nó:

– Đau không?

– Thế anh nghĩ nó ngứa àh?! – Nó thét lên với hần.

Hần không nói gì, ngồi xoay lưng lại với nó, đầu hơi quay về sau, nói với nó bằng cái giọng lạnh nhạt:

– Lên đi.

Hần muốn công nó về vì hần thấy áy náy. Nó lặng im sau lưng, nó ráng ngồi dậy... Hần cảm nhận thấy nó đang lại gần hơn, tim hần như tăng nhịp đập, hần chờ đợi nó dựa người vào lưng mình để hần công về... Sẽ thế nào nhỉ, hần sẽ ngại ngùng hay là tỏ ra mạnh mẽ. À không phải như trong phim chứ, nó sẽ đỏ mặt vì được hần công về, hần cũng sẽ vui vì đã đạt được điều hần muốn... Hai người hạnh phúc trong đêm đầy sao này... Ế... Khoan Đã...

”Con nhỏ đó” – Hần nghĩ trong đầu...

Chuyện đời đầu như mơ kia chứ, không nói ra lòng mình thì ai sẽ hiểu. Có lẽ lúc này hần mới thấm thía câu này... Nó chấp chững vượt lên trước mặt hần, hần chỉ biết nhìn theo từng bước chân khó khăn của nó. Nó không hành động như hần nghĩ. Nó đang tự bước trên chính đôi chân đang đau của mình... từng bước từng bước một...

Hần cắn môi, thật là ngại quá đi mất... hần nhìn quanh:

”Phù... may quá, không có người” (t/g: Hahaha, dị mặt nghe con).

Hần cảm thấy buồn cười vì sự ngớ ngẩn của bản thân, chà chà lần đầu tiên trong đời hần bị ăn một cục quê thế này. Hần lắc đầu tự cười bản thân mình rồi đứng dậy đi về phía nó, bước đi thật cool nào, bù lại chuyện lúc này.

”A LÊ HẤP” – Nó bị nhắc bỗng người, nó mắt tròn to nhìn hần, hần nhắc nó nằm gọn trên cánh tay của mình, đôi mắt nhìn nó, nhưng với ánh mắt Cool cơ, nó mấp máy môi:

– Làm gì thế? Bỏ ra đi.

– Tôi bảo cô đừng cứng đầu mà không nghe àh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chap10

Hôm sau nó không đi học, đơn giản là nó bị đau chân, trước khi đi hần còn căn dặn, mk xin nhắc lại nguyên văn: ”Tôi nấu đồ ăn rồi, cô đói thì tự xuống ăn, giấy xin phép cứ để tôi lo, còn nữa, đừng có lười nhắc vì đau chân mà bỏ bữa, hôm nay tôi cũng sẽ nói với Seho là cô không đi học. Tôi đi đây.” Xong bài diễn thuyết với giọng nói lạnh như băng, hần đi ra ngoài, để lại nó trong phòng trở mắt lên nhìn, hần đi khỏi nhà mấy phút rồi nó mới hoảng hồn trở về thực tại, miệng còn lẩm bầm:

– Anh ta tốt như thế từ khi nào thế nhỉ, hay là... đồ ăn có độc. (ôi con lạy mẹ...)

Trường Banguk...

Hắn đưa giấy xin phép của nó cho cô giáo chủ nhiệm, rồi nói:

– Hôm nay Hisun xin nghỉ ạ.

– Ủ. – Cô đáp ngắn gọn.

Hắn vào bàn ngồi mà không để ý đến Ina, trong đầu cô hiển thị là biết bao nhiêu câu hỏi, kiểu như:” Sao anh ý lại có giấy xin phép của nó?, Anh ý quan tâm con nhỏ đó ư? Hay là hai người ở chung khu nên tiện đường... nhưng sao tiện đường hoài vậy...bla bla...Nghỉ quá ”.

Giờ ăn trưa... hắn ăn tại cái bàn huyền thoại của mình... ” cách” một chiếc khay đặt ngay đối diện, mọi hoạt động trong căn tin ngừng hẳn, mọi ánh mắt đổ dồn về chiếc bàn...Nếu đó là Ina thì quen rồi, lúc nào cô ta chẳng qua đó, nhưng rồi cũng bị hắn đuổi đi, nhưng đây là...:

– Sao Hisun không đi học? – Một giọng nam nhi quen thuộc, hắn ngẩng đầu lên nhìn, Seho đang ở ngay trước mắt hắn, rất gần như chưa từng gần hơn thế.

Hắn lấy giấy lau miệng và ngả ngửa lưng ra sau, hắn thở dài:

– Cô ta bị đau.

– Thế thôi sao.

– Thế thôi. – Hắn đáp lại như muốn thách thức Seho.

Nhưng Seho đáp lại sự kì vọng đó bằng cách nhìn xuống khay, anh bắt đầu ăn như hắn không hề ở đó, hắn nhìn những hành động quá đỗi tự nhiên kia của Seho rồi cũng bắt đầu ăn. Cả hai mắc sai lầm lớn nhất là khi không để ý đến thế giới bên ngoài, cho dù đối với hai anh chàng này thì mọi chuyện đã ổn thì ở bên ngoài càng nguy to, nhiều người còn sợ là mình đang nằm mơ chưa ngủ dậy, những lời bàn tán hết sức bá đạo, như là:” Ôi trời ơi... Cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa từng thấy thiên nhiên tuyệt vời thế này...; Sao thế kia... lỗi tạo hóa hả...; Hôm nay mặt trời sẽ lặn lúc 12h trưa...bla bla”

Nó ở nhà ngấu ngiến những món bổ dưỡng do hắn làm, nó ăn như chưa từng được ăn (thế mà bảo có độc cơ đấy). Nó không ngừng khen hắn:

– Chà... anh ta nấu ngon thật đấy... công nhận...bla bla.

Sau khi vỗ cho cái bụng của mình no say, nó lại vào phòng và online, nó nhận thấy cuộc đời mình thật tươi đẹp khi có... osin. Và nó thậm chí cười nếu có 1 osin thật.

Hắn và Seho kết thúc xong bữa trưa trong không khí thế giới chưa trở về thực tại và căng thẳng giữa hai người, hắn đứng dậy trước, cầm theo khay cơm hắn còn nói với Seho:

– Àh, hôm nay cậu ấy không đi học thêm được.

– Tôi biết rồi – Seho vừa nói vừa dọn những đồng còn lại trên bàn.

Hắn thấy anh đã hiểu chuyện nên cũng đi thẳng, nhưng rồi hắn cũng quay lại, Seho thở dài một cách chán nản, anh dừng mọi hoạt động hiện tại của mình:

– Chuyện gì nữa?

Hắn chép miệng nói một cách khó khăn:

– Cậu đừng ngồi đây ăn nữa, tôi thấy khó chịu lắm. Lần sau yự tìm chỗ đi.

Rồi hắn bỏ đi để lại Seho với nụ cười nửa miệng, trong đầu anh mang một suy nghĩ: ” Từ khi nào hắn trở nên như đứa trẻ hả, buồn cười thật”. Nhưng rồi anh cũng bỏ đi, để lại mớ hỗn độn trong nhà ăn.

” Cạnh” – Cửa mở, hắn đi vào nhà, để giày lên kệ hắn đi thẳng đến bếp, nhìn đồng chén đĩa trên bàn lộn xộn, đồ ăn không còn miếng nào, hắn xắn tay áo lên, miệng lầm bầm:

– Ăn chừng này cũng hết àh? Cô là heo hay sao?

Rồi không nói không rằng mà hắn tự động dọn những thứ trên bàn. Hắn chăm chỉ đến nỗi, không thay đồng phục mà thẳng tay làm luôn bữa tối, sau khi xong mọi chuyện hắn mới đi vào phòng, hắn lại gần giường, đưa tay quơ trước mặt nó, thấy nó không động tĩnh đã ngủ say như chết, hắn mới lại gần tủ và cởi áo khoác ngoài, bình thường thì khi thay đồ cả hai sẽ vào nhà tắm, nhưng thấy nó ngủ say và lại hắn đang nấu giờ nòi cá nên chắc không sao đâu.

Nó nằm ngủ...” Mùi gì mà khét thế không biết?”, nó tự nghĩ trong đầu rồi bỗng bật dậy để xem có chuyện gì giúi bếp hay không... Nhưng còn có chuyện khẩn cấp hơn mùi khét...

” Á...”

Cả nó lẫn hấn thét lên như trời sập, nó lập tức quay người gục đầu xuống gối, miệng còn thét lên:

– Anh làm cái gì thế hả?

Hấn không đáp lại vì đang bận... mặc lại quần, sau khi đảm bảo mình không còn lộ bất cứ gì có thể hấn mới áp ứng:

– Sao...sao cô lại thức dậy.

Nó mặt vẫn úp xuống gối, miệng nói lớn:

– Anh xong chưa hả?

– Xo...ng rồi.

Nó ngồng người ngồi dậy, mắt nhìn cái con người vẫn còn mặc chiếc quần đồng phục, chiếc áo bông trắng, nó nhăn mặt, thét lên nhìn hấn:

– Anh làm gì thế hả?

– Chỉ... là... tôi – Hấn áp ứng không biết trả lời thế nào thì nó lại cắt lời hấn:

– Không phải nói là làm gì riêng tư thì vào nhà tắm sao hả?

– Tôi...tưởng cô ngủ rồi nên tôi...

– Anh biện minh kiểu gì thế hả?

Bấy giờ nó mới nhạ ra, cái mùi lúc nãy đã quá chói lăm rồi, nó trở lên ngạc nhiên:

– Khét lăm rồi anh có nấu cái gì dưới kia không?

Đến lúc này hấn mới sực nhớ ra nồi cá, hấn trở mặt lên nhìn nó rồi thét lên:

– Chết rồi!!! Nồi cá.

Thế là hấn chạy nhanh ra bếp, nó dù đau cũng cố gắng lê xuống bếp xem, ọi chuyện thế nào.

Xuống tới bếp, nó đã thấy hấn trong tư thế đang đứng ngây người trước bếp ga, không hiểu có cái quái gì mà thái độ của hấn chỉ biết ngây ra, nó dựa tường rằng lại gần hấn. Đứng cạnh hấn, nó hỏi:

– Sao rồi?

Hấn không trả lời vội mà đưa đĩa cá lên trước mặt để phụ họa, mắt như ngây lên nhìn nó. Nó cũng không kém phần ngạc nhiên khi nhìn thấy đĩa cá trước mắt, thật sự là kinh khủng, một màu đen như cột nhà cháy, nó còn nát bét không phân biệt được đầu đuôi của con cá đang ở đâu, hấn lăm bắm:

– Cháy đen rồi

Nó lắc đầu ngán ngán, thật đúng là chẳng ra làm sao, nó mới chỉ khen hấn khi ở một mình, chứ nếu hấn nghe được không phải sẽ đốt cháy cả gian bếp này sao.

”Kính koong” – Tiếng chuông cửa...

Nó quay đầu lại nhìn về phía cửa rồi lại nhìn hấn rồi nói:

– Cậu cứ lo trong này đi, để tôi ra mở cửa cho.

Hấn gạt nhẹ đầu rồi lại quay người về phía bếp ga, nó vừa đi vừa rửa:

– Chết thật, osin kiểu gì thế hả? Nếu anh ta là osin thật, chắc mình chết quá.

Rồi nó lắc đầu ngán ngán, đến gần cửa, nó vịn tay nắm cửa, trước mặt nó là một người quen, với một nụ cười thân thiện. cậu ta nói:

– Chào cậu.

– S...Seho?

Chương 11

Chap 11

Vừa lúc đó, trong khi nó đang tìm cách thoát thân cho cả nó và hấn thì hấn – ” cái thằng chết tiệt ” (đó là theo cách hiểu của nó về hấn ngay lúc này) xuất hiện ”rất” đúng lúc, với khuôn mặt không hiểu chuyện và ngây thơ vô (số) tội, ngón cái còn chỉ về phía nhà bếp, miệng oang oang lên:

– Hisun, tôi nghĩ...

Hấn lập tức im hơi lặng tiếng khi thấy biểu hiện nhăn nhó khuôn mặt của nó, hấn còn như nín cả thở khi thấy cái người đang đứng ngoài cửa, ngay lúc này, hấn chỉ biết đến hai từ trong đầu: ” Tiều rồ!”. Hấn lập tức tìm ngay lớp nguy trang cho sự lo lắng của mình:

– Seho? Chào cậu.

Seho nhăn mặt lên khi thấy hấn xuất hiện, cậu khó hiểu như có lẽ giả thuyết của cậu đã đúng: ” Hai người này đang ở chung nhà ”

20 phút sau...

Seho uống ngụm nước, nhưng nói thật từ lúc này tới giờ, nếu không nói quá, cậu ấy đã uống hết một bình nước, cậu lại chẹp miệng:

– Thế có nghĩ là hai cậu đang phải ở chung nhà vì bị ép sao, đó là lý do vì sao Jihun chở cậu đi ra ngoài áh? Hai cậu còn đang đầu nhà trường về vụ này. Ôi thật là...

– Tại Jihun không muốn bị phát hiện, dù gì đi chăng nữa thì cậu ấy cũng là hội trưởng mà. – Nó thanh minh thay cho hấn.

Seho lại uống nước lần nữa, cậu ta nhìn hấn rồi nói với nó:

– Mình có chuyện muốn nói với Jihun, cậu không phiền chứ.

– À... Được rồi.

Nó hiểu chuyện rồi đứng dậy, đi vào phòng với một chân khập khểnh, Seho nhìn theo mà lòng chua xót, nhưng anh nhanh chóng trở về thực tại để bàn chuyện với hấn, còn hấn, từ nãy tới giờ, hấn không nói lấy một câu, Seho nhìn vào hấn, anh hỏi:

– Cậu không có gì để giải thích nữa hả?

– Giải thích gì nữa, cô ấy nói hết rồi.

Seho thờ dãi và lại uống nước, hấn nhìn theo hành động của Seho mà mắt cứ như muốn đâm chết cậu ấy, Seho nói một giọng hết sức nghiêm túc:

– Ina... lẽ cô ấy biết thì sao?

– Biết thì đã sao chứ, cái cô Hisun kia đâu có yếu đuối gì đâu, cô ta còn mạnh hơn cậu tưởng đấy.

Seho thờ dãi như thất vọng với câu trả lời của hấn, anh nhắm mắt lại và mở ra từ từ:

– Cậu ấy vẫn chưa đủ mạnh để đối mặt với Ina. Cậu hiểu Ina hơn hết mà.

– Nhưng tôi phải làm sao? cậu nghĩ tôi thích cái cuộc sống cứ suốt ngày phải đầu điên á? – Hấn nói như hét lên với Seho. – Tôi cũng là phận con thôi.

Seho lặng im nghe hấn nói, khi thấy hấn đã bình tĩnh lại, cậu mới nhẹ nhàng:

– Tôi sẽ giúp cậu trong chuyện này, nhưng hứa với tôi là cậu sẽ không để Ina biết chuyện này.

Hấn nhìn lên Seho, lần đầu tiên trong đời, hấn để một người ngoài can thiệp đến cuộc sống riêng tư của mình, nhưng thật sự hấn cần sự giúp đỡ đó từ Seho, cậu ta đã và đang là kẻ thù của hấn, nhận được sự trợ giúp của kẻ thù, ai chẳng thấy nhục, nhất là một người như hấn, nhưng Seho hiểu điều đó, cậu đứng dậy và nói một cách từ tốn:

– Cậu không cần phải cảm thấy khó khăn khi nhận sự trợ giúp từ tôi, cứ coi như là cậu đang nhận được sự trợ giúp của một người bạn. Thôi tồ về đây.

Rồi anh đứng dậy và bỏ đi, vừa lúc đó nó đi ra, định là sẽ cắt trái cây cho hai người, thấy Seho ra cửa, nó ngạc nhiên trở mắt lên hỏi:

– Sao thế? Cậu về àh?

– À...ừ... Cậu mau khỏe nhé. – Seho nở nụ cười hiền.

Nó cười đáp lại và đi đến chỗ Seho một cách khó khăn:

– Dù gì thì cậu cũng biết hết rồi, hay là cậu ở lại đây ăn chung đi.

Seho không đáp lại nó vội, anh hướng ánh mắt về phía Jihun, Hấn đang có vẻ trầm tư suy nghĩ gì đó, anh không muốn làm phiền cả nó lẫn hấn, nên anh ngược nhìn khuôn mặt đang trông đợi câu trả lời của nó, anh cười hiền:

– Không đâu, mình cũng đang có việc bận nên cần về sớm, mình chỉ ghé qua nhà để chắc rằng cậu không sao.

– À... Thế thì... cậu về đi.

Seho cười lại với nó laàn nữa rồi bỏ đi, nó nhìn theo bóng dáng của Seho một chút nữa rồi mới đóng cửa vào nhà. Vừa quay lại nhìn vào ghế sofa thì đã không thấy hấn đâu. Nó ngẫm nghĩ một lát rồi đi về phòng.

“cạnh”

Jihun đang ngồi trên bàn đọc một quyển sách, nó đến ngồi bên chiếc giường, đối diện với chiếc bàn mà hấn đang ngồi, nó nói nhẹ nhàng:

– Tôi nghe hết rồi.

Hấn không đáp lại nhưng mắt cũng không còn chăm chú đến quyển sách, nó nhìn thái độ của hấn rồi vẫn tiếp tục:

– Tôi biết chúng ta chẳng làm được gì. Lần này nữa, nếu tôi mà còn đòi đòi trường thì tôi sẽ phải về Việt Nam, mà tôi thì vẫn còn chưa thực hiện ước mơ của mình.

Nghe đến đây, hấn gấp sách lại hấn và ngược lên nhìn nó, hấn khẽ nhăn mặt:

– Ước mơ?

– Đúng vậy. – Nước mắt của nó bắt đầu rơi, và nó bắt đầu khóc thét lên như đứa con nít ba tuổi. – GD... hức...tôi... vẫn chưa...hức...gặp anh ấy.

” Cái quái gì thế này, ước mơ của cô ta đó sao? Thật là...”- Đó là những gì hấn nghĩ về nó trong hiện tại. Hấn nhìn cái con người đang ở trước mặt mình, lấy tay quệt đi những giọt nước mắt mà hấn không chắc là có rơi hay không. Nó miệng khóc thét lên, thật chẳng ra làm sao nữa... Hấn không thể chịu nổi vì mang nhĩ bị hành hạ một cách vô tội như thế, hấn phẩy tay:

– Cô thôi đi, ồn ào quá... Trước sau gì cô không gặp được anh ấy chứ?!

– Thật không? – một câu trả lời ngay tức khắc làm hấn giật cả mình, nhìn mặt nó đỏ hỏm vì khóc nhưng vẫn tươi tỉnh với nụ cười và ánh mắt đầy hi vọng, hấn thở dài:

– Thật, cô vẫn chưa vượt qua được bài test của một đám nhóc trong trường, để chứng minh cô xứng đáng là học sinh trong trường.

Hấn tỏ ra rất nghiêm trọng, trong khi đó, một cảm xúc hân hoan vì gặp được thần tượng là cho nó quyết không lùi bước, cho dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng đi chăng nữa, hấn lại tiếp tục giảng giải:

– Đó là phần khó nhất trong các bài test. Rất nhiều người không đậu trong phần này, cô có tự tin mình làm được những phần đó hay không?

– Không cần biết.

Đáp lại cái câu hỏi hết sức khó khăn và phải can đảm lắm thì nhiều người mới trả lời được, cộng thêm giọng nói lạnh lùng nghiêm túc của hấn thì chắc chắn sẽ có cả chục người bỏ thi. Nhưng nó thì tỉnh người, còn cười nói:

– Chỉ cần gặp được anh ấy, tôi có chết cũng chịu. Thôi tôi đi ăn đây. Đói quá.

Rồi nó để lại hấn bơ vơ trong phòng, hấn nhìn theo nó nhảy chân sáo (đau chân mà nhảy chân sáo được, siêu...). Hấn hai dòng nước mắt chảy cay đắng, trong đầu nghĩ:

” Cái thứ như cô biết sợ là gì không hả? Mình đã dùng giọng lạnh nhạt để hù nó mà nó cũng không sợ sao? Trời ạ.”

Rồi hấn cũng lùi thui bỏ ra ngoài.

Chương 12

Hôm nay nó tới trường như thường ngày, nó phải đi xe đạp điện vì chân vẫn còn đau, vừa xuống tới cổng, gặp ngay đứa bạn chí cốt, nó dừng xe trước mặt bạn, vui vẻ nói:

– Ê...

– Ủa, đi học lại rồi đó hả? Mà bỏ đâu cái gì vậy? – Dara cười đáp lại.

– Bong gân, giờ vẫn còn đau như ở nhà chán quá nên mình đi học. Mà thôi mình đi cắt xe đây, mình đợi cậu trong kia nha.

Dara gật đầu đồng ý, nó cười lần cuối rồi lái xe đi vào. Đang đợi Dara, nó thấy có hai chiếc xe đạp điện tương tự mình đang đi vào, hai người đó là con gái vì có mái tóc dài, nhưng mặt mũi lại trùm kín cả. Nó thấy thắc mắc nhưng cũng không hỏi gì, chỉ tránh đường để cho hai người cắt xe. Hai người cắt xe xong thì đứng đó một lát, người có khẩu trang màu trắng hỏi người kia:

– Chúng ta đợi ai nữa?

– Nghe nói sẽ có người dẫn chúng ta vào.

Không lầm chút, nó không mơ, đây là thật, hai người đó... đang nói tiếng Việt. OMG, nó không tin nổi nữa, thế mà nó cứ tưởng là sẽ chỉ một mình nó trong trường này kia chứ. Thật là vui sướng biết bao, tất nhiên nó không bỏ lỡ cơ hội có thể làm quen với bạn đồng hương:

– Hai cậu là người Việt hả?

Nghe hỏi thì lập tức hai cô gái quay đầu nhìn nó, hơi ngạc nhiên vì nhìn bề ngoài của nó, từ nãy giờ hai cô cứ nghĩ nó không biết nói tiếng Việt. Người mang khẩu trang trắng ngạc nhiên:

– Cậu nói được tiếng Việt sao?

– Chuyện... mình là người Việt mà. Thế hai cậu tên gì?

– Mình là Sunny, đây là em gái mình Zin.

Vừa nói cô còn phụ họa chỉ tay về phía cô gái mang khẩu trang hồng. Nó gật đầu hiểu chuyện, rồi cũng hỏi tiếp:

– Hai cậu là học sinh mới đúng không?

– Ủ. Tụi mình đang đợi người để lên thăm lớp.

– Nhận lớp ý hả? Mình giúp cho.

Vì cũng đã từng trải qua chuyện này, nên nó biết phải đi đâu. Zin đưa ánh mắt nghi ngờ lên nhìn nó:

– Cậu... có được không?

– Đảm bảo luôn. Mình cũng đã từng như vậy mà. Thôi mình đi đi.

Hai cô bé tuy ngờ vực nhưng cũng đi theo nó, vừa ra khỏi nhà xe, nó đã lại hồ hởi chào người thứ ba:

– Dara.

– Cậu làm gì trong đó mà lâu thế? – Dara gắt lên.

– Mình đang làm người tốt. Cậu làm quen hai bạn này đi.

Dara nghiêng người để nhìn rõ hơn, cô ngạc nhiên:

– Ố... Hai cậu là học sinh mới đấy à, mình có nghe nói. Mà sao... phải bịt kín thế.

– Bọn mình mới vào nên...

– Không sao đâu. Thôi chúng ta về lớp thôi.

Rồi bốn người đi về khu lớp học, nó đưa túi cho Dara, bảo cô bạn vào trước, còn mình thì sẽ dẫn hai người bạn này vào phòng hội trường. Sunny thấy nó đi khắp khênh thì hơi lo, cô hỏi:

– Cậu không sao chứ?

– Minh ổn, chỉ là hơi nhức ở chân thôi. Mà hai cậu cẩn thận thật đấy.

– Hà – Zin ngạc nhiên.

– Là tại mới đến trường ngày đầu mà đã chuẩn bị kĩ thế rồi, nhớ lúc mới vào trường. Minh còn không mặc đồng phục, vì cứ nghĩ là US.

Rồi nó bỗng cười một mình, hai cô bé đi sau không cười vì câu chuyện của nó, mà là cười cái thái độ của nó hơn. Đến trước phòng hội trường, nó vui vẻ:

– Tới rồi, hai cậu vào đi.

– Cảm ơn nhé.

Hai cô bé bước vào thì đã thấy một khuôn mặt thanh tú đang ngồi trước bàn làm việc, cậu ta đang chăm chú vào đồng hồ giấy tờ, Sunny mê tít cái cảnh tượng trước mặt, đứng là kì quan thiên nhiên, cô đến ngay cả người, nhưng nó lại vô tình phá đi giấc mơ của Sunny:

– Nè... Tôi dẫn hai học sinh mới đến rồi.

– Thì ra cô là thủ phạm. – Hấn không ngán lên nhìn nó.

– Hà. anh sao vậy? – Nó ngạc nhiên.

Bây giờ hấn mới từ từ đưa cái khuôn mặt ” kì quan ” kia lên nhìn cả đám trước mặt. Sunny không thể tin vào mắt mình nữa, bây giờ hấn đang cười, một nụ cười như lạnh nhạt nhưng lại khiến cô say nắng, cái khuôn mặt hài hòa, làn da trắng, nụ cười mang hơi ấm. Trong đầu của Sunny chỉ còn tồn tại hai từ: ” Soái ca ”. Anh ấy đang mập mạp nhẹ nhàng chiếc môi đỏ hồng kia, thật là đáng yêu quá. Sunny nhà ta đang lơ lửng trên mây, mà không biết sự thật là:

– Đây cái cô kia, không nghe tôi nói sao?

Nó và cả Zin phải quay nhìn qua Sunny khi nghe hấn gất lên. Đúng thật là... Zin lay chị dậy khỏi cái chốn thiên đường, nó thì đang nhìn Sunny với ánh mắt kì lạ: ” không hiểu cậu ấy đang nghĩ gì mà mơ mộng quá ”. Sunny được lay dậy thì như trên trời rơi xuống (Mà đúng là từ trên trời mà), cô nhìn em mình bằng ánh mắt ngây thơ, thấy ánh mắt của Zin liếc liếc qua hấn, cô hiểu chuyện, ngậm ngừ nhìn hấn:

– A...sao ạ... anh hỏi gì?

– Tôi nói sao cô lại bịt khẩu trang trong trường.

Nghe tới đây, cô mới hiểu chuyện và nhanh chóng bỏ khẩu trang xuống, Zin thấy chị làm thế thì cũng bỏ khẩu trang xuống, hai cô cùng nhau cúi chào hấn, nó bây giờ mới nhận ra:

– Hai... hai người... song sinh sao?

– Vâng – Sunny cười đáp.

Thật là không thể tin được, cả hai giống nhau như đúc, đôi mắt to, làn da trắng, đôi môi anh đào hồng tươi, nó nhìn thì thấy thèm khát biết bao, nói gì mấy đứa con trai. Bây giờ nó mới sự nhớ, nó liếc mắt nhìn hấn, hấn vẫn như thế, trước nhan sắc ” hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh ” kia, hấn vẫn bình thản, mất chút mình mẩy tờ giấy, y như lần đầu nó gặp hấn, vẫn kiểu vừa đi vừa nói mà mắt không thèm nhìn lên:

– Zin sẽ học lớp dưới, Sunny sẽ học cùng lớp với chúng ta.

Rồi hấn đi trước ra ngoài, nó chạy theo hấn, Sunny hơi thất vọng vì hấn hờ hững với nhan sắc này, nhưng cũng may là cô học chung lớp nên vẫn còn cơ hội để tán đồ hấn. Cô đi sau cùng cả bọn với suy nghĩ đó.

rPkAx◆εz-O=

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Vừa vào lớp, mọi ánh mắt của những đứa nam trong lớp đã hóa thành trái tim khi thấy khuôn mặt của Sunny, cô bé nở nụ cười tươi chào cả lớp, phải nói rằng, nhìn kiểu gì cô ấy cũng xinh cả, mấy cô gái trong lớp dù không muốn nhưng cũng phải công nhận, một bạn đứng lên chỉ vào cô bé:

– Cậu dễ thương thật đấy.

Tất nhiên Sunny không hiểu, cô chỉ biết đứng nhìn và gãi đầu cười nhìn anh bạn đó. Thật là quá đáng... cả lớp say nắng hết rồi kia. Một cô bạn hỏi:

– Cậu không hiểu tiếng Hàn sao?

– Một chút thôi àh. – Cô nhẹ nhàng trả lời.

Ôi thật là, cái giọng trong trẻo như tiếng chim hót, một số nam sinh cần đi cấp cứu ngay lập tức. Cô giáo phá tan bầu không khí ngưng đọng của Sunny:

– Em giới thiệu bản thân đi.

– À vâng ạ.

Rồi cô bé quay xuống lớp, lại nở cái nụ cười giết người kia. Cô nói:

– Mình tên là Sunny, là người Việt Nam, mong mọi người giúp đỡ ạ.

Cả lớp xôn xao ngay khi nghe lời giới thiệu ngắn gọn của Sunny, mọi người ngạc nhiên khi trong lớp lại có một người nữa từ Việt Nam qua. Cô giáo chỉ tay về phía bàn cuối bên cạnh bàn của hân, cô bé cúi chào cô rồi đi xuống, thật là vui khi được ở cạnh cậu ấy. Trộm liếc nhìn hân, cô không thể tin mình có thể lại ngồi gần hân, cô muốn bắt chuyện với cậu ấy, nhưng ngại quá, phải làm sao đây nhỉ, à đúng rồi. Sunny lục tìm trong túi một mẩu giấy nhỏ, cô viết vào đó một dòng chữ thật nắn nót, người ta bảo cái chữ nói lên tính cách của con người mà, phải thật đẹp chứ. Cô gấp lại cẩn thận rồi đưa qua bàn của hân. Thấy tờ giấy trên bàn, hân lấy đọc: ”mong cậu sẽ giúp đỡ”. Đọc xong hân liếc qua nhìn cô, cô đáp lại bằng một cái gật đầu kính cẩn. Hân không nói gì chỉ lạnh nhạt quay đầu nhìn lên bảng ra về tập trung lắm. Sunny hơi thất vọng khi hân lại không đếm xỉa tới cô lần nữa, nhưng không sao, còn nhiều cơ hội lắm.

Rồi cô bé quay đi, bây giờ hân mới liếc nhìn, nhưng không phải nhìn Sunny mà là nhìn nó, hân muốn xem thái độ của nó ra sao khi chồng chưa cưới có người để ý, nhưng nhìn kia, không có một chút quan tâm gì cả. Nó thậm chí đang nói chuyện rất vui với Seho, hân đau lòng, lờm một cái rồi quay ra sân bóng để nhìn. Nhưng đáng ra người hân nên liếc nhìn không phải là nó, mà là Ina, cô đang tức lộn ruột, cô còn chưa giải quyết xong nó mà bây giờ lại xuất hiện thêm một đối thủ nữa, thật là quá đáng mà.

Giờ ăn trưa đã tới...

Hân đang ngồi ăn trên chiếc bàn cũ, còn nó và Dara thì có thêm hai người bạn mới nên cái bàn nhộn nhịp hơn hân. Nó kể biết bao nhiêu câu chuyện, Dara, Zin, Nó cười hả hê suốt, chỉ có mỗi Sunny là mắt mãi nhìn hân, cô nhìn những động tác của hân, thật quyến rũ, cái cách hân đưa muỗng ăn vào miệng và cách hân liếm nhẹ môi... thật Sexy (ôi má ơi...bệnh nặng rồi). Rồi cô quyết định... Cô đứng dậy, cầm khay ăn lên trong sự ngỡ ngàng của ba đứa còn lại, nó trưng cái khuôn mặt của mình lên:

– Cậu đi đâu ấy?

– Có chút chuyện.

Rồi cô đi thẳng đến bàn của hân, cả bọn nhìn theo ngẩn người, nhưng Dara tỏ ra rất ngạc nhiên:

– Cậu ấy đang đi đến bàn của Jihun sao?

– Há?! – Hai đứa còn lại ngạc nhiên thêm lần nữa.

Nhưng rốt cuộc chẳng ai nói gì, chỉ lặng nhĩ theo. Khi Sunny vừa ngồi vào chỗ thì cả bọn thờ phào, nhất là Dara, cô không muốn bị phá mất bữa trưa vì xung đột của ai đó mà thôi. Nhưng ô kia... Ina đang đi đến ngay khi Sunny vừa yên vị và chưa kịp nói câu chào nào. Dara cảm thấy không khí nhà ăn căng thẳng hẳn, cô vỗ vai nó, và hát đầu về phía cái người đang đi tới, cả căn tin im phăng phắc chờ xem chuyện sẽ như thế nào.

”Cạch” – chiếc khay để mạnh lên trên bàn, thể hiện sự giận dữ của chủ nó. Sunny ngược lên thì thấy ngay bộ mặt kinh khủng của Ina, nhưng cả hai vẫn nhìn nhau và tặng nhau những nụ cười giả tạo. Ina nói như xin phép Sunny:

– Mình ngồi ở đây được không?

– Được. – Rồi cô lăm bằm đủ một mình nghe – nhưng tôi rất vui nếu cô không ngồi đó.

– Cậu nói gì cơ – Ina nhả mặt lên khi nghe Sunny lầm bầm.

– Không có gì cả. – Sunny cười giả tạo ra mặt.

– Thế àh, thế mà tớ cứ tưởng cậu lầm bầm vì bị ma nhập chứ.

Ina nói móc Sunny, cô đau vì lép vế nhưng có lẽ sẽ có cách trả thù khác, Ina đang ăn thì bỗng đưa cho hấn một miếng thịt rở to. Cô cười:

– Cậu ăn đi.

– Cậu ăn miếng trứng này đi, ngon lắm đấy. – Sunny cũng tỏ ra không vừa.

Rồi cả hai thay nhau nhồi nhét hết thịt rồi tới rau cho hấn, cả cái căn tin chỉ im lìm nhìn theo, ba đứa bạn của chúng ta cũng chẳng kém ai. . .im lặng nhìn theo... Dara thở dài:

– Chắc Jihun khổ lắm.

Nó nghe Dara nói thế nhìn lại liếc nhìn hấn, đúng thật, nếu là nó thì chắc bây giờ không còn bình tĩnh được như hấn nữa.

Phần hấn, chịu đựng cái vụ tra tấn làm hấn mất ngon, nhưng biết làm sao bây giờ, không ai cứu hấn cả, phải tự tìm cách thoát thân thôi, nghĩ đến đây, hấn bỗng đứng dậy làm tất cả mọi người sững sốt, nhất là hai cô nàng của chúng ta. Nó thấy thế, nhận ra đây là cơ hội cứu hấn, liền chạy đến chỗ đó, nói ra một tràng:

– Hội trưởng, tôi gây tội lớn rồi.

Hấn ngạc nhiên ra mặt, không biết nó định giờ trò gì nữa đây, còn Dara và Zin thì ngạc nhiên hết sức, cả hai không biết nó qua đó khi nào mà nhanh thế, lại chẳng biết nó làm nên tội gì. Hấn còn đang phân tích nó đang tính làm gì thì:

– Đúng đấy, cậu ấy gây tội lớn rồi. Tôi nghĩ ta nên vào phòng hội trưởng để làm việc.

Seho đỡ lời cho nó, nó bây giờ cũng ngạc nhiên không kém, hấn ta nhận ra được ý định của cả hai thì liền hòa theo:

– Hisun gây tội lớn sao? Phải giải quyết thôi.

Rồi hấn đi trước với thái độ ung dung, Seho kéo lấy bắp tay nó theo sau lưng hấn, nó bây giờ thì mới nhận ra... Hai người này đang định bắt tội nó thật, nó đã làm gì nên tội chứ, nhưng bây giờ, giải bày cũng không ai nghe đâu, thế là nó trưng cái khuôn mặt ra cầu cứu Dara, nhưng cô bạn chỉ biết đứng nhìn thôi, cả căn tin cũng thế... chỉ biết đứng nhìn ba người kia rồi bỏ căn tin...

Phòng hội trưởng...

– Máy cậu đang làm gì thế hả? – Nó trở mặt lên hỏi.

– Chữ không phải cậu có tội thật hả? – Hấn vừa nói vừa vào ghế ngồi.

– Tôi mang tội gì chứ? – Nó ngây người ra nhìn.

– Ai bảo cô đón hai đứa song sinh kia mà không nói cho tôi, cô có biết tôi đứng đợi không?! – Seho cười nói với nó.

À...ra thế, thì ra là cái chuyện đó, làm nó hết hồn, nó bắt đầu giả bày:

– Tại tôi thấy hai cậu ấy nói được tiếng Việt, nên tôi giúp đỡ đồng hương, vả lại...

– Thôi được rồi, cô ra ngoài đi.

Hấn lập tức cắt ngang, hấn không còn chịu nổi cái kiểu tra tấn đó nữa, Ina và Sunny đã đủ rồi, thêm nó nữa... hấn xuống địa ngục cũng được. Nó nghe thế thì thờ dài nhẹ nhõm và đi ra ngoài.

Nó vừa đi mất dạng, hấn đã cảm ơn Seho một cách chân tình:

– Cảm ơn đã giúp tôi.

– Tôi không giúp cậu, tôi giúp Hisun.

Hấn nhăn lên khó hiểu, Seho bắt đầu giải thích:

– Tôi thấy Hisun có vẻ buồn khi thấy cậu bị nhiều cô gái vây quanh như thế. Cậu đừng chỉ nghĩ đến mình mà không nghĩ đến người khác.

Nói xong Seho đi ra ngoài, hấn ngồi trong phòng, trong đầu nghĩ mãi về câu nói của Seho:” Con bé đó mà cảm thấy buồn sao? Làm gì có chuyện đó kia

chứ? Nhưng nếu thật thì sao nhỉ...”. Nghĩ đến đây hần bỗng bật cười không có lý do...

:ty

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Khi đi học về, nó đi về trước còn hần ở lại vì có công việc, hần đang tắt bật chuẩn bị cho kì xét thường niên thì một cô bé có mái tóc nâu đi vào với đồng giấy tờ trên tay, hần nhìn thấy cô thì hỏi ngay lập tức:

– Có rồi àh?

– Vâng ạ, nhưng sao năm nay anh có vẻ hứng thú thế?

– Tôi sao?– Hần cười khẩy – Làm gì có.

Cô bé cũng không muốn hỏi nhiều làm gì, cô đưa tờ giấy cho hần và nói cần gì chỉnh sửa thì hần bổ xung vào, còn cô phải về gấp vì có chuyện bận.

Cô bé vừa mất dạng thì hần đã lật tập giấy tờ với tốc độ ánh sáng, và ngay lập tức dừng lại tại một tờ giấy có in chữ to đen ngòm: ”Kim Hisun”. Hần xem xét kĩ lưỡng rồi thả tập giấy xuống bàn, tay xoa trán lo lắng, miệng lẩm bầm như quỷ nhập tràng:

– Là Bang Bang Bang sao? Làm sao đây, mình đâu có giỏi nhảy nhót mấy bài này kia chứ.

Chuyện là ông anh nhà ta gian lận, muốn giúp nó vượt qua kì thi một cách đơn giản, nhưng bây giờ hần cũng đang gặp vấn đề là... làm thế nào để nhảy được Bang Bang Bang kia chứ. Chợt hần nhớ ra và lấy ngay chiếc điện thoại trong túi:

– À...Dohong đây àh?

”Ừ mình đây, có gì không?” – Một giọng nói nam tính vang lên.

– Cậu vẫn còn học nhảy đấy chứ?

”Còn, có gì không?”

– Mình cần cậu giúp.

”Được rồi, cậu cứ đến studio cũ là được rồi, mình vẫn hay tập ở đó”

– Cảm ơn cậu. Mình sẽ qua ngay hôm nay.

Xong chuyện đàm phán, hần nhanh chóng chuẩn bị đồ về nhà, nhưng mới vừa ra đến cầu thang là hần gặp ngay Sunny đang đi lên, cô thấy hần thì mừng ra mặt:

– Cậu đây rồi.

– Sao cậu chưa về – hần ngạc nhiên.

– Mình đợi cậu – Cô nở nụ cười thật tươi.

– Đợi... mình sao? – hần ngạc nhiên lần hai.

– Ừ, bây giờ mình về chung được chứ.

– À...ừ.

Trên đường đi, Sunny dù có xe nhưng vẫn dắt bộ, hần ra về tò mò hỏi:

– Sao cậu không đạp xe, dắt làm gì?

– Đầu thế được, chẳng lẽ mình để cậu đi bộ sao?

Hắn bây giờ mới ngộ hiểu ra, suy nghĩ lại, dù gì hắn cũng là con trai, tuy thường ngày luôn giữ hình tượng Cool boy, nhưng chẳng lẽ lại để con gái dắt xe khi lại có một đứa con trai đi thành thạo bên cạnh kia chứ, thế là:

– Cậu để mình dắt cho.

– Thật chứ?

Hắn không dài dòng, chạy lại đỡ xe từ tay của Sunny, rồi lại thế, cả hai lặng im bước đi trên phố...

Đến trước nhà...

Hắn đưa xe lại cho Sunny rồi nói:

– Minh tới nhà rồi. Chào cậu.

Hắn không thèm để cho cô nói một lời từ biệt nào mà chạy thẳng vào nhà và đóng rầm cửa lại. Để Sunny ở ngoài một mình, và cô bé nảy ra một sáng kiến cực kì điên rồ...

Trong nhà...

Hắn lập tức thay đồ, chuẩn bị ra ngoài, nó nhìn theo những hành động của hắn thì ngạc nhiên thả điện thoại xuống:

– Cậu đi đâu ấy, không ăn gì à, tôi nấu xong rồi kia.

– Tôi không ăn, tối nay tôi có thể về trễ, cô cứ ngủ trước, à mà tôi mượn chiếc xe đạp điện của cô được không?

– Ok. Nhưng sao...

Ngay khi nó đồng ý, hắn đã đeo túi lên vai và đi ra ngoài, nó nhìn theo lắc đầu không hiểu hắn đang định làm gì, nhưng rồi cũng cười thật tươi khi nhìn và điện thoại mà quên hết hắn.

Tại nhà của hai chị em song sinh...

– Chị về rồi. – Sunny nói vọng vào từ cửa.

Liền đó Zin chạy ra từ bếp, tay vẫn còn cầm theo đôi đũa, cô bé ngạc nhiên:

– Sao chị về trễ thế, em nấu xong đồ ăn rồi, chị thay đồ rồi đi vào ăn đi.

Nói xong Zin lại chạy vào trong bếp, còn Sunny thì xách theo một túi giấy đi vào phòng. Sau khi thay đồ xong, cô đi vào nhà bếp, tay đang cột dờ mái tóc, Zin thấy chị thì cười:

– Chị ngồi đi, em làm món này nữa là xong rồi.

– Ủ. Mà chút nữa chị định ra ngoài mua sắm, em đi không?

– Không đâu, em muốn ở nhà. – Zin đặt món ăn cuối lên bàn và cười với chị gái.

Trong lúc Zin đang rửa chén thì Sunny nói vọng lại:

– Chị đi nhé.

– Vâng – Cô bé đáp lại rõ to.

Sunny lấy xe trong gara rồi đi thẳng ra đường phố. Sau khi lượn lơ quanh khu phố, cô rẽ vào một Tiệm bán đồ công nghệ, lại lượn lơ tìm kiếm, nhưng cách tốt nhất vẫn là:

– Cho tôi hỏi có máy quay Sony không ạ?

– Dạ có. – Cô tiếp tân đáp lại kính cẩn

– Thế thì đưa cho tôi loại tốt nhất đi.

Cô tiếp tân gật đầu và bắt đầu tìm trong ngăn tủ. Một lúc sau, cô ấy đặt lên một chiếc máy quay màu ghi xám trên bàn kính, Sunny cầm lấy, cô cẩn trọng xem xét và đưa lên sử dụng thử. Cô quay người ra khu phố đầy ắp đèn đường, phải công nhận là rõ thật lại sáng nữa chứ, cô gật đầu đồng ý lấy chiếc máy quay.

Sau khi xong chuyện, cô đi ra ngoài và móc chiếc máy quay vào xe, cô ngẩng đầu lên nhìn quanh thì... Ô...Hắn đang đứng trước mặt cô, bên cạnh là chiếc xe giống hệt chiếc của mình, Sunny vui vẻ lái xe đi tới:

– Hội trưởng?!

– Ô... Chào.- Hắn từ ngạc nhiên chuyển sang lạnh nhạt.

– Anh làm gì ở đây thế?

– Chỉ là ghé qua mua đôi tất thôi. – Hắn phẩy phẩy đôi tất lên để minh họa.

Rồi không chào, nói gì mà đi đến chiếc xe và chạy đi như trốn một thứ gì đó, để lại Sunny phía sau đôi mắt mãi hướng về hắn, đến khi hắn mất dạng thì cô mới thôi. Nhưng rồi cô bỗng nhớ lại, chiếc xe trông rất quen, cô đã thấy nó ở đâu rồi, chỉ là hiện tại cô không nhớ ra. Mà thôi, bây giờ cô phải về để khoe cho em gái cái máy quay mới mua.

Sunny vào nhà...

Cô hồn hờ gọi tên em gái của mình, nhưng Zin chỉ đáp lại một cách hời hợt:

– Em đang trong phòng.

Sunny nghe thế, liền chạy lại phòng một cách vội vã, cô ngồi bên em gái mình và lấy ra chiếc túi giấy. Zin ngạc nhiên, vì đây là lần đầu tiên chị ấy mang danh là đi mua sắm thì sao lại mua ít đến thế chứ. Sunny lấy ra chiếc máy quay trong sự ngỡ ngàng của cô em gái:

– Chị cần nó làm gì thế?

– Chị sẽ quay Jihun mọi lúc mọi nơi, như thế thì chị sẽ được ở bên cậu ấy mãi. Chị còn có ý định sẽ đặt máy quay lên ở nhà của cậu ấy.

– Chị điên rồi sao – Zin lập tức bật dậy – Như thế thì không phải là xâm phạm đến đời tư của người khác sao? Lỡ anh ấy biết thì sao?

– Sao mà biết được – Sunny cười gian xảo – mang danh là thiên tài công nghệ, mà sợ phát hiện sao, đâu có dễ như thế.

Rồi Sunny hí hửng đi ra cửa trong khi Zin vẫn không thể tin vào những gì mình nghe từ miệng của chị ấy. Chẳng lẽ, chị ấy muốn lặp lại cái chuyện lúc trước...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 15

Zin chạy theo chị vào nhà bếp, cô bé đứng trước mặt chị với khuôn mặt nghiêm túc nhất của cô:

– Chị không thể làm thế.

Sunny nhìn khuôn mặt của em, cô thả ly nước xuống thật bình tĩnh:

– Tại sao?

– Chị vẫn chưa rút được kinh nghiệm từ chuyện của anh Huy sao?

Sunny liền chuyển ngay thái độ khi Zin nhắc đến Huy, cô cũng đã làm thế này với Huy và bị anh ấy phát hiện, khuôn mặt của cô thoáng chút lo lắng nhưng rồi cô lại nói với em nhìn cùng khuôn mặt gang thép:

– Huy là Huy, Jihun là Jihun. Còn bây giờ, chị buồn ngủ rồi.

Thế là cô đi về phòng, để mặc đứa em của mình trong nhà bếp với cảm xúc lẩn lộn khó tả.

Hôm sau...

Sunny cầm tách sữa trên tay, dựa người vào tường nhìn em mang giày chuẩn bị đi học, cô còn nhắc nhở:

– Nhớ nói với Jihun là chị nghỉ học vì bị đau đầu nhé.

– Vâng ạ. – Zin đáp lại tiếng nhỏ như thủ thi.

rồi cô bé đi ra cửa, để lại chị gái trong nhà nhìn theo. Sau khi tiếng xe đạp điện đi mất dạng, Sunny quay đầu vào nhà, thở ra một cách thật thoải mái:

– Bắt đầu thôi.

Cô đi vào nhà, lấy ra một vali đồ mà cô coi là báu vật của mình. Cô xách vali lên tầng hai, cô mở từng chiếc khóa của vali và lật nắp lên... trong đấy là cả một dàn máy tính hiện đại. Đây chính là bộ điều khiển và giám sát từ xa của cô, cô được bố nuôi tặng khi ở Mỹ và nó thật sự hữu ích. Trong đó, ngoài máy tính ra thì còn có những thứ khác như máy nghe lén...

Cô xuống nhà, lấy chiếc túi giấy mà cô không kịp khoe cho em gái, nhưng tốt nhất là không nên vì con bé sẽ lại làm ầm lên. Cô lấy ra ba chiếc máy camera mini màu trắng mà cô nói dối người bán hàng là muốn mua để chống trộm trong nhà, nhưng nó sẽ được dùng với mục đích cao cả hơn... cô sẽ theo dõi Jihun ngay từ trong nhà của cậu ấy.

Cô bắt đầu công việc của mình bằng cách truyền dữ liệu từ máy tính đến camere... sau một lúc chờ đợi thì đã có kết quả, thế là cô có thể giám sát cậu ấy khi ở nhà và thậm chí được lưu hẳn vào trong đĩa. Cô bỏ những đồ nghề vào trong balo nhỏ, cài đặt một chút trong máy tính nữa và xong...

Cô xuống nhà, chuẩn bị đi đến nhà của Jihun...

Đến trước cửa nhà của hắn...

Cô lấy ra một dụng cụ mở khóa và mảnh khóa này cô học được từ những cuộc chơi thâu đêm khi ở Mỹ.

”Cách” – tiếng cửa mở, thế là xong công việc thứ nhất.

Sunny ung dung đi vào trong nhà như thể mình là chủ. Cô đặt chiếc túi lên bàn, lấy ra bộ dụng cụ: khoan, ốc,... và không thể thiếu chính là chiếc camera nhỏ màu trắng. Cô xách theo máy khoan và đi quanh nhà, xem xét kỹ lưỡng và cô quyết định, một chiếc trong phòng ngủ, một trong nhà khách và một trên phòng giải trí của tầng hai. Không thể thiếu nữa đó là một máy nghe trộm được đặt ngay dưới gầm bàn nơi hắn thường đọc sách.

Sau một hồi lắp đặt và xóa đi dấu vết, cô chuẩn bị đồ ra về. Sau khi ra tới cổng, cô lại quay người nhìn căn nhà một lần nữa và miệng vừa lẩm bầm vừa cười:

– Thế là từ nay cậu nằm trong tầm tay của tớ nhé.

Rồi cô đi thẳng về nhà.

Trường Banguk...Giờ nghỉ trưa...Căntin...

sau một hồi đùa giỡn nhau, ba cô nàng nhà ta cười ha hả. Nhưng Dara bỗng hỏi một câu làm cho Zin phải dập tắt ngay nụ cười trên môi mình, thay vào đó là khuôn mặt lo sợ:

– Sao Sunny lại nghỉ thế? – Dara ngây thơ.

– Chị ấy...chị ấy...không...khỏe – Zin ấp úng đáp lại.

– Cậu ấy bị đau sao? Mình phải đến thăm chứ?! – Nó nói và nhìn Dara. Nhưng Zin lập tức cắt ngang:

– Không cần đâu, chỉ là cảm nhẹ thôi.

Zin cố gắng trấn an lại hai đứa bạn ngây thơ, rồi cô bé đứng dậy, cầm theo khay cơm, cô nói với hai đứa bạn của mình với khuôn mặt lộ rõ sự lo lắng, hoảng sợ:

– Mình no rồi, hai cậu cứ tiếp tục ăn đi.

Rồi cô để khay lên bàn phát thức ăn, và lập tức chạy về hướng nhà vệ sinh trong sự lo lắng của Dara:

– Cậu ấy sao thế nhỉ?

– Không sao đâu, Có lẽ do đường ruột có vấn đề thôi. Mình ăn tiếp đi. – Nó đơn giản hóa vấn đề (điểm này giống ai ý nhỉ?).

Dara nghe thế thì cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Ngay lúc đó, có tiếng loa thông báo:

”1 tháng nữa là đến kì xét thường niên của năm, xin mời 20 bạn học sinh mới vào của năm nay, sau bữa trưa lên phòng Hội trường để được phổ biến. Còn những học sinh khóa mới thì sẽ được lớp trưởng phổ biến. Hết”

Nó nghe xong đàn mặt ra không hiểu gì thì nghe Dara lẩm bẩm:

– Đến rồi.

– Là sao?

Dara bắt đầu giải thích:

– Đây là kì xét thường niên để chứng tỏ các cậu có xứng đáng là học sinh trong trường hay không, vì không phải người Hàn, nên phần thi của các cậu sẽ có chút rắc rối hơn đây...bla...bla

Nó gật gật đầu ra vẻ hiểu những gì Dara nói mà không để ý đến ánh mắt của Ina, trong tâm can, cô nghĩ:

”Tôi sẽ tống cô về nước cho bằng được”

Nhà vệ sinh nữ...

Zin bật nước lên rửa mặt cho thật tỉnh táo, cô không thể tin mình đã nói dối những người bạn thân của cô. Cô thấy thật khó xử, phải làm sao khi một bên là chị gái và một bên là bạn kia chứ. Xưa nay, chưa từng thân với ai ngoài chị gái của mình, Zin không cần phải nói dối ai. Bây giờ, cô đang nói dối, thật sự rất khó...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Chap 16

Chiều đến...

Sunny sau khi thỏa thích một ngày dài, nhìn chiếc đồng hồ trên đầu tủ cạnh giường, cô ngồi dậy, đi đến nhà bếp và chuẩn bị bữa cơm chiều cho đứa em gái.

30 phút sau...

Zin đi từ ngoài cửa vào không một lời chào chị gái của mình, Sunny cười thân thiện chào em gái, nhưng Zin chỉ làm lơ chị gái và đi thẳng đến phòng. Sunny thờ dãi tức giận, cô đi vào phòng, kéo vai em gái để Zin đối diện với mình, cô tra hỏi:

– Thái độ của em là sao?

– Chị để em yên đi. – Zin khó chịu trả lời. Và lại quay người đi.

– Chị đang hỏi em đấy, trả lời đi.

– Chị còn muốn gì nữa?... – Zin thét lên. Sunny ngỡ ngàng trước thái độ của em gái mình, cô nói như muốn khóc:

– Em lấy đâu thái độ đó thể hả?

– Chị còn muốn gì nữa kia chứ, chị biết em không phải là người nói dối, sao chị bắt em làm thế, và đó lại là với 2 đứa bạn thân đầu tiên ngoài chị mà em có. Tại sao?....

Sunny bây giờ mới hiểu ra tại sao thái độ của Zin lại phản đối gay gắt, cô đưa tay lên vuốt những giọt nước mắt trên khuôn mặt em gái và ôm lấy Zin, nói thủ thỉ:

– Chị xin lỗi.

Zin đẩy chị gái ra khỏi mình, hít thật sâu, cô nói thẳng thắn:

– Em không muốn liên quan đến chuyện này, em muốn ra ở riêng.

– Không được, chị không cho em là thế. – Sunny ôm ghì em hơn, cô nói to bên tai em gái mình – Chị sẽ không để liên quan tới em đâu. Chị hứa đấy.

Zin thờ dài, lại đẩy Sunny ra, cô lấy chiếc áo trong tủ ra và đi vào nhà tắm, còn để lại câu nói dai dẳng trong không trung:

– Hứa thì phải giữ lời.

Lại nói đến nó, sau khi nghe có kì thi gì đó thì liền hỏi hần:

– Nè, cuộc thi đó chính là cuộc thi mà anh nói đúng không?

– Ừm – không nhìn nó vì hần đang chuẩn bị đồ để đi học nhảy

– Theo tờ giấy họ đưa thì sẽ có ba phần thi, thứ nhất là theo yêu cầu, thứ hai là năng khiếu và đây cũng là cách chọn câu lạc bộ trong trường, thứ ba là thi thần tượng. Cái này tui không hiểu nè, là sao?

Hần thờ dài đứng dậy cầm theo balo, mắt nhìn nó uể oải nói:

– Là cô sẽ tìm một người nổi tiếng ở hàn, chụp một tấm ảnh với người đó để chứng minh cô có đủ khả năng là học sinh của trường. Đơn giản.

Rồi hần đi ra ngoài, để mặc nó suy nghĩ không biết phải làm sao để gặp được người nổi tiếng kia chứ. Thật đúng là... sao cứ phải rườm rà thế nhỉ.

Hần lái xe đến phòng tập, hần vào phòng tập thì đã thấy Dohong ở đó rồi, hần lại chỗ anh ấy rồi đặt túi xuống bên cạnh, Dohong cười với hần, hần cười đáp lại và thờ dài hỏi:

– Sao thế? Mọi người chưa đến đủ hả?

– Umk, hôm nay có học viên mới.

– Ai thế?

– Là Ina.

Hần tắt ngấm nụ cười, nhìn vào mắt của Dohong, có chút gì đó thoáng buồn, hần lại thờ dài:

– Cậu vẫn... thích cậu ấy à?

Anh không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, hần thờ dài, thật là trớ trêu thay. Hần, Ina, Dohong luôn trong một vòng luẩn quẩn. Khi Ina thích hần, nhưng Dohong lại thích Ina, và Dohong lại là bạn thân của hần. Thật đúng là... Nực cười.

Và không lâu sau đó, Ina tới lớp học nhảy với mái tóc cột đuôi ngựa, với bộ trang phục gọn gàng. Trước khi quan tâm đến mọi người thì người đập vào mắt cô không ai khác chính là hần:

– Jihun?! Cậu cũng ở đây sao? Lâu rồi mới thấy cậu đi học nhảy.

– Umk. – hần đáp lại với khuôn mặt chán nản rồi đứng dậy khởi động trước khi bắt đầu buổi học.

Ina tắt ngấm nụ cười khi thấy Dohong. Anh giả tạo cười thật tươi:

– Chào cậu.

– Chào. – Ina đáp lại một cách hơi vội.

Thật căng thẳng, anh có nên lại bắt tay với Ina hay là bỏ đi ngay lập tức. Thì hần lại cứu nguy cho anh:

– Tới giờ tập cho tớ rồi.

Dohong không một lời nói với Ina mà đi về phía của Jihun. Dohong tới chỗ hần thì hần lập tức nói:

– Minh ra phòng khác tập đi. Ina ở đây không tiện lắm.

Dohong nhìn về phía của Ina, cậu gật đầu về tiếc nuối rồi cùng hần ra phòng khác tập.

Ở nhà...

Nó nhắn tin cho Dara:

– Ê, cậu cũng đã từng vượt qua kì thi này đúng không, help me

” Có bồi dưỡng không mà đòi mình dạy hả?”

– Có, chắc chắn luôn.

”Cái gì, bởi cái gì cho mình”

– Cậu muốn gì cũng được.

”Thế, khi đi gặp thần tượng, cậu cho tớ xin chữ kí của GD nha”

– Cậu... sao lại ác thế, cậu biết là tớ không gặp được GD mà, anh ấy là super star đó.

”Không cần biết”

– Thôi được rồi.

”Hứa nhá, không nuốt lời. Ok, bây giờ muốn học gì đây”

– Nhảy hay múa cũng được.

”Mình cái đó thì không chắc, thôi học hát đi”

– OMG, cái gì cũng không được mà đòi dạy người ta àh?

”Có muốn học không?”

– Học...

Rồi xong, nó đặt điện thoại xuống, mặt hầm hực:

– Cái tên đáng ghét kia nữa, biết mình đến kì thi mà không thêm giúp gì nữa. Đúng thật là, chắc anh ta muốn mình bị loại lắm chứ gì.

defiqu2^

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Chap 17

1 tuần trôi qua...

Hắn luôn vắng nhà mỗi đêm vì tập bài nhảy cho nó và hắn đã thành công. Nó cũng luôn đến nhà của Dara học hát mỗi tối mà không cho hắn biết. Cho đến một đêm

– Anh không đi nữa hả? – Nó đặt món cuối cùng lên bàn.

– Không, bữa nay tôi có việc quan trọng. – hắn nói không nhìn nó.

Nó không muốn hỏi gì nhiều nữa, chỉ nhún vai một cái rồi bắt đầu ăn.

Sau bữa cơm, hắn bước ra từ nhà tắm, khăn còn đội trên đầu, hắn chống nạnh nói:

– Bữa nay tôi sẽ dạy cô học nhảy.

”Phụt” – Nó lập tức phun nước từ miệng. Thật may là nó mới đứng ở cửa vì từ nhà bếp đi vào. Hắn nhăn mặt lên nhìn nó:

– Haizz, dơ quá đi mất.

– Anh... dạy tôi sao? đừng có đùa chứ.

Hắn đi đến chỗ chiếc giẻ lau, đặt xuống chỗ nó phun nước, mắt nhìn nó nhưng chân thì lau chỗ bẩn:

– Đùa cô tôi có lợi gì không? Nhanh đi, tôi đợi cô trên lầu.

Rồi hắn lên trước. Trong khi nó đứng ngây người ra. Nhưng nó nhanh chóng nhớ ra một chuyện và lập tức chộp lấy điện thoại:

– Dara, bữa nay mình bận rồi. Không học nữa

Rồi lại ngay lập tức nó chuẩn bị đồ đi tắm, không thì hắn lại cần nữa.

Hắn chợt nhớ ra một điều, nên đi xuống nhà. Hắn mở cửa phòng đi vào lấy quyển sách để đọc trong thời gian đợi nó.

” Ting” – Điện thoại nó có tin nhắn.

Hắn tò mò lại gần thì thấy là tin nhắn của Dara, hắn cầm điện thoại lên và mở ra đọc:

” Sao thế, mình đang định dạy cậu thanh cao nhất mà”

Hắn đang thắc mắc không hiểu nguyên do gì mà tin nhắn lại thế. Lại tò mò nữa, hắn kéo lên để đọc thêm. Lần này hắn bật cười, thì ra nó cũng đang học, lại học hát nữa kia chứ, chẳng trúng gì cả. Nhắc đến hát, hắn chợt nhận ra:

” Mình vẫn chưa mua trả lại cây đàn cho con bé này. Vậy ra nó học hát là vì phần thi năng khiếu àh? Không tệ đấy chứ.”

Rồi hắn đặt chiếc điện thoại lên giường như cũ. Đang định đi ra thì nó cũng vừa bước ra từ phòng tắm với mái tóc ướt nhẹp, Nó mặc trên người một chiếc áo trắng to, phủ mất chiếc quần đùi jean. Nó trình trọng tuyên bố:

– Xong rồi, bắt đầu thôi. Tôi đã suy nghĩ lại và tôi sẽ học nhiệt tình.

Hắn thoát nhìn nó thì ngỡ người vì đây là lần đầu nó mặc như thế, nhưng rồi lại nở nụ cười vì sự ngỡ ngàng đó của nó. Hắn đặt quyển sách lên giường, và tiến đến chỗ nó, tay hắn úp lên khăn trên đầu nó. Hắn lau lau mái tóc trong sự ngỡ ngàng của nó (của tác giả và cả bạn đọc), kèm theo đó là nụ cười và lời nói trách yêu đến sồn da gà:

– Sao lại để tóc ướt như thế?!

Nó tròn mắt lên nhìn hắn, lần đầu tiên phải nói là nó thấy hắn cười rất Cute, hắn nhìn nó nhưng với ánh mắt đắm đuối. Hắn bỗng như không thể cưỡng lại sự dễ thương của nó trong lúc này, nó giống như là một đứa trẻ nhỏ được mẹ chăm sóc (^_^). Dần dần, hắn tiến lại sát nó hơn như muốn đặt lên một nụ hôn...

Khoan đã, nó không hiểu hắn đang làm gì, nó đưa tay lên trán hắn làm hắn dừng khựng lại và giữ nguyên khoảng cách hiện tại, mắt lại trở lên khi nghe nó lẩm bẩm:

– Đâu có sốt?

OMG, đúng là hết nói nổi cái con người này mà. Hắn đứng thẳng, chắc chắn một điều là nó chưa biết ý định của hắn và đánh nhẹ vào đầu nó:

– Tự lau đi.

Rồi hắn đến lấy quyển sách trên giường, để mặc nó đi theo sau mà mặt nhăn lên khó hiểu:

– Cái anh này, bị ám đầu hay sao, có ai bảo anh ta lau dùm không chứ. Đúng là khó hiểu mà.

Hắn quay lưng lại thế thôi, chứ thật sự là đang cười, cười vì sự ngỡ ngàng của nó, và cả vì lần bị quên thứ hai trong đời này. Hắn thầm nghĩ là phải trả thù nó, đúng rồi lát tập, trả thù luôn.

Trên tầng hai...

Có tiếng la mắng...

– Dạng chân ra, làm gì mà khép thế hả.

– Á... đau, từ từ...

– Đây thì từ từ... – Một tiếng nói lớn.

– Á... – Kèm theo đó là tiếng thét lớn không kém

Đừng nghĩ bậy, chuyện là thế này...

- Sao anh cứ đá vào chân tôi hoài vậy.
- Đã bảo là phải dạng chân rộng bằng vai mà sao cứ khép thế hả?!
- Thì tôi mới tập, anh từ từ để tôi làm quen chứ. – Nó vênh lên cái.
- Cái con này.

Hắn vừa nói vừa đánh vào đầu nó rồi đau, nó nhếch môi lên:

- Anh dám đánh tôi sao?
- Sao... Sao... làm gì tôi chắc? – Hắn thách.

Không hiểu nó phóng kiểu gì mà lập tức tóm được đầu tóc của hắn, trong khi nếu đem so với nhau, phải nói nó với hắn khác xa một trời một vực.

Hắn không phải vừa, thân là văn võ song toàn, hắn nắm lấy tay túm tóc của nó, vặn vẹo kiểu gì đó, chốc sau hai tay nó bị hắn khóa chéo, nó còn được ưu ái đứng gọn trước thân người to cao của hắn, Hắn thủ thì làm nó nhột cả tai:

- Bây giờ thì tập không?
- Anh... bỏ ra đi... đau quá. – Nó nhăn lên.

Hắn nghe thế thì thả ra, mặt nhăn lên, tay kia xoa cổ tay này và ngược lại, hắn đứng chống nạnh với nụ cười hài lòng. Nó nhìn hắn:

- Tôi tập.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Như đã hứa, nó tập rất nghiêm túc và hắn hài lòng về điều đó. Nhưng đổi lại nó hứa phải tập thì là một cái giá khác còn đau hơn, chuyện là:

12h đêm...

- sau lưng chết đi được.
- Cô im đi, tôi ngủ không được đây này. _ Hắn thét lên.
- Á a... đau chân quá. – nó thét lên to hơn.

Sáng hôm sau...

Nó dậy sớm vì còn có chuyện bận, đang lục đục chuẩn bị đồ ăn sáng dưới bếp, thì nó nghe tiếng của hắn đi vào. Nó giả bộ không nghe, hắn uống ngụm nước xong thì đi tới chỗ nó, đứng sau lưng nó mà vỗ vai:

- Này cô...

Nó quay người lại... ” cái gì thế này?... Nó đeo kính râm trong nhà, hắn hơi hoảng một chút nhưng rồi lại bật cười sáng khoái, nhìn nó thật chẳng khác gì đứa thân kinh (nặng lời quá). Tới lúc này, nó chẳng còn cách nào khác là lục lục trong chiếc túi để trên bàn. Đưa ra trước mặt hắn một chiếc gương, kèm theo đó là lời nói như phi báng:

- Anh xem mình lại chưa mà cười tôi hả?!

Thật không thể tin nổi là... Sao...sao...:

- Mắt của tôi.

Đôi mắt của hắn thâm sẫm lại, bọng mắt sưng cả lên, nhìn chẳng khác gì là Panda. Nó cất gương vào trong túi trong sự ngỡ ngàng của hắn, kèm theo đó là câu nói hết sức tinh táo:

– Giờ thì hiểu vì sao tôi lại đeo kính chưa.

Nhắc đến đây hấn mới nhớ, liền đưa tay giựt lấy chiếc kính râm trên mặt nó, nó chỉ kịp thốt lên:

– Dừng...

Nhưng muộn rồi, hấn đã thấy hết. Hấn sùng sốt lần nữa và đưa tay lên quệt một đường gần bọng mắt của nó, kèm theo là lời nói hết sức ngạc nhiên:

– Cô... trang điểm sao?

Thật sự là khác quá, mọi bữa nó chỉ quệt son lên là đã thấy tươi tắn rồi vì nó tuy thầy (ế lộn thân) không bằng ai nhưng nhan sắc thì cũng không phải dạng vừa. Nó mím môi không biết nên làm thế nào, nhưng trong lòng thì..:

”Thấy mình đẹp quá nên cứng họng luôn chứ ư?”

Không ai đi guốc được trong bụng hấn, kết quả là:

– Cô có biết bao nhiêu tháng mới tới halloween không?

Ồ... cái thằng này, nó phải mất cả tiếng đồng hồ để che đi bọng mắt thâm, hấn đã không khen thì thôi, đằng này... nguyên một gáo nước lạnh chứ không đùa.

Nó hầm hực cầm lấy chiếc túi và đi ra ngoài. Hấn vừaa đeo kính vừa cười:

– Nhưng cũng đâu đến nỗi.

Hấn liền chạy ra ngoài bếp, thì thấy nó vừa cầm tay nắm cửa, hấn lập tức nói không thương tiếc:

– Nhưng nhìn Đẹp lắm.

OMG, nó thật hạnh phúc, rốt cuộc thì hấn cũng nhận ra vẻ đẹp tiềm ẩn của nó, nó nở nụ cười biết ơn cho hấn, và lập tức nhận một gáo thứ hai không chần chừ:

– Nhưng vẫn chưa đến Halloween đâu.

Thật đúng là cái thằng đáng ghét mà, nó không nói một câu nào liền lập tức mở và đóng rầm cửa lại. Hấn bây giờ mới thấy lạ liền chạy ra ngoài cửa nói lớn:

– Hôm nay chủ nhật cô đi đâu ấy?

– Đi đâu kệ xác tôi – Nó thét lên.

– Nhưng dù sao cũng đừng dọa người nghe? – Hấn nói kèm theo một nụ cười thật tươi.

– Anh im đi.

Hấn cười khi nghe nó nói thế, đứng nhìn cái bóng dáng nhỏ bé đang khuất dần hấn thở dài rồi đi vào nhà.

Nó đi trên đường thì không ngừng rửa hấn, đúng là chẳng ra làm sao, nó cũng không hiểu lý do gì khiến nó có thể tiếp tục sống trong căn nhà đó, với cái tên trời đánh khôn kiếp kia chứ.

Một lúc lăm nhảm, nó cũng đến nơi mà nó muốn... trường súng...

– chào chú...

– Con cần gì. – Một ông tuổi trung niên cười khi thấy nó.

– Cho con một chỗ.

– Đây. Con đi đến chỗ này đi.

Nó xem xét lại rồi nói:

– Đây là trường súng son mà.

– Ô thế cháu định tập súng thật à? Cháu đủ tuổi không đấy, mặt non thế kia mà s...

Ông ấy tắt ngấm khi thấy nó đặt lên bàn một khẩu súng ngắn màu đen, ông ta không thể tin nổi nó. Đáp lại cái sự ngây người kia, nó hỏi:

– Bây giờ thì sao đây ạ?

– Cháu... đi thẳng đi...

Nó cầm theo cây súng và đi về hướng ông ấy nói.

Sau một hồi chuẩn bị, súng đã lên nòng, tai nghe chống tiếng ồn và kính đã sẵn sàng...

“Đoàng...Đoàng...Đoàng” – Ba tiếng súng phát ra rõ to. Nó liền thành thạo lấy chiếc ống nhôm ra thì đã có người công bố kết quả:

– 8,9,9 Không tệ

”Quen quá” – Nó lập tức quay người về hướng người nó. Nó ngạc nhiên hơn cả:

– Thuận Lâm ???

Và đáp lại đó là một khuôn mặt thanh tú, anh thả ống nhôm xuống và cười với nó, một nụ cười mà dù nhìn bao lần nó cũng vẫn bị say nắng. Không chần chừ giây phút nào, nó thả súng xuống và chạy lại chỗ của Thuận Lâm ôm lấy ôm để, suýt chút nữa là có án mạng

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Xin lỗi khi để mọi người đợi lâu nha. Cái này mk xin dành tặng cho những đã cmt truyện của mk. Cảm ơn đã ủng hộ nha mọi người. LOVE U

Chap 19

Trong một quán nước gần đấy...

Nó nhấc cốc nước lên uống một hớp như chưa bao giờ được uống. Nó đặt ly xuống rồi mới ngẩn mặt hỏi:

– Sao anh lại qua Hàn thế ạ?

Thuận Lâm không trả lời nó vội, anh nhéo cười rồi mới nói:

– Anh bạn có chút chuyện. Mà Trần này, anh có chuyện muốn nói với em.

– Thôi anh để bữa khác đi. Bao nhiêu năm mới gặp lại nhau. Tự nhiên nói có chuyện là sao. Mình đi chơi đi.

– Ồ nhưng...

Nó không để Thuận Lâm nói thêm lời nào, đặt cốc xuống bàn và kéo lê anh ra khỏi quán. Trong khi đó, nạn nhân mặt mày vẫn còn ngẩn ra chẳng biết cái quái gì đang xảy ra.

Đi tới trước chiếc xe oto màu đen của Thuận Lâm, nó mở cửa tống anh vào xe nhưng lại ở phần ghế ngồi, còn nó thì phóng lên ghế lái lúc nào thì Thuận Lâm cũng chẳng hay nữa. Nó trông có vẻ sốt sắng lắm, nên anh cũng không muốn nói cái chuyện đó nữa. Cái chuyện anh nên nói lúc này là:

– Anh để chìa khóa trong kia rồi.

Chính xác, đúng câu này rồi, có thể điều này sẽ giúp nó hạ bớt cái tính vội vàng này lại. Nhưng... ờ thì:

– Em đã đem theo rồi. Bây giờ mình đi ngắm biển nhá. Em biết một chỗ đẹp lắm.

Và... chiếc xe phóng nhanh ra mặt đường hòa vào dòng xe đông đúc. Thuận Lâm nhìn vào kim chỉ tốc độ rồi ngẩn lên nhìn nó;

– Em đang chạy nhanh đấy. Giảm tốc độ lại đi.

– Thế sao? – rồi nó cũng nhìn chiếc kim chỉ rồi thờ dãi thất vọng – Mới chừng đó thôi mà đã vượt tốc độ sao?

– Nhưng với độ tuổi của em thì thế là quá lắm rồi đó. Hạ xuống nhanh đi. – Thuận Lâm hại giọng.

Nó không cãi lại và lập tức hạ ga xuống. Nó liếc nhìn qua anh một lát rồi nói:

– Xin lỗi anh, em... hứng khởi quá.

Thuận Lâm khẽ cười rồi đánh nhẹ vào đầu nó. Anh không nói gì nhiều, nhưng với nó, cái cảm giác này thật là hạnh phúc.

15 phút sau...

Chiếc xe dừng lại trên một con đường vắng, nó liền mở cửa ra rồi chạy tới mảnh đất vắng bên cạnh đường, xung quanh là cỏ dại nhưng bông hoa của chúng lại rất nổi bật trong nền xanh của lá. Cỏ xanh như thảm đang phát phồng trước gió. Nó đứng đó, mái tóc bay nhẹ nhàng, anh lại gần hơn.

Trước mặt anh là biển cả rộng lớn, ở dưới tuy chỉ là đá với cát nhưng lại tạo nên khung cảnh rất đẹp. Nó hít một hơi rồi mới nói:

– Đây là nơi tuyệt nhất, em biết được là nhờ một người quan trọng không kém anh. Tuyệt lắm đúng không?

– Ừ. Cứ như trong một bộ phim Hàn ý nhỉ?!

– Đã lâu em không đến đây, không ngờ cảnh vẫn như xưa.

Rồi nó quay lại hỏi Thuận Lâm:

– Anh muốn nói chuyện gì với em sao?

– Chuyện đó...

Anh bỗng im lặng, anh không muốn phá đi cái cảm giác của nó vì chuyện này... rất nghiêm túc. Và dù ngốc đến đâu, anh cũng nhận ra, đâu không phải là lúc anh cần nói. Nên anh cười trừ:

– Không có gì cả?

Nó không nói gì, chỉ lặng quay người để tiếp tục tận hưởng cái cảm giác này. Thuận Lâm không quay đi, anh lặng im nhìn nó... Vẫn ngây thơ như ngày nào, anh bỗng thấy lo lắng thay cho nó, đến khi nào cái con người này mới hết ngây thơ đây.

– Mình chụp ảnh đi anh.

Ồi đúng thật là, hết chỗ nói mà, cái con nhỏ này...

9h tối...

Hắn sốt ruột uống ngụm nước lo lắng khi không thấy nó về. Lúc đi nó đã không đem theo gì, gọi điện thì không liên lạc được, cái con này làm người ta lo sốt vó lên chứ. Bỗng hắn nghe thấy có tiếng xe đỗ ngoài cửa thì chạy cửa vén rèm lên để nhìn.

Chiếc oto dừng ngay trước cửa nhà nó. Nó xuống xe rồi cúi chào Thuận Lâm, anh cười chào tạm biệt và không quên chúc ngủ ngon. Chiếc xe đã lăn bánh, nó vẫn đứng đó nhìn theo, nhưng rồi nó cũng quay về nhà.

”Cạnh”... Nó mở cửa...

– Cô đi đâu về đó – Giọng nói lạnh đến thốn tim.

– Á... Má ơi... – Nó thét lên thất thanh trong đêm tối. Nhưng rồi cũng nhìn hắn bằng ánh mắt phần sợ hãi phần ngạc nhiên. Nhưng rồi nó thét lên với hắn:

– Anh làm cái chi mà ở nhà không bật điện thế hả?

Ồ chuyện này ngoài ý muốn, hắn vì thấy lạ nên không thèm quan tâm rằng mình không bật điện. Thật là ngại quá phải lấy có thôi:

– Tôi... Muốn tiết kiệm điện.

– Tiết kiệm sao? – Nó nhăn mặt lên nhìn hắn.

Hắn liền quay đầu đi một mạch trước khi nó kịp nhìn thấy cái khuôn mặt đơ của hắn vì mắc cỡ. Ồi thật là... À còn chuyện này nữa:

– Sao cô không nghe máy?

– Á, tại hết pin rồi, anh gọi có gì không? – nó vừa cời giày vừa trả lời.

– Chẳng có gì cả.

Hắn liền nhảy lên giường ngồi, nó đi đến đặt chiếc túi lên bàn, rồi lấy điện thoại trong túi ra sạc. Còn mình thì đi tắm, đã ngày dài rồi, nó muốn ngâm mình trong bồn nước nóng từ lâu lắm rồi.

Hắn chờ nó đi vào nhà tắm và mở nước thì liền thả sách và chớp lấy cái điện thoại của nó, ngay lập tức có một tin nhắn với cái tên hết sức chảy nhựa: ”Oppa sarang”

Hắn lè lưỡi ra và đọc tin nhắn:

”Em đừng dùng cây súng đó nữa, em còn nhỏ lắm để dùng cây đó, Mai anh mua cho cây mới, an toàn nhưng lại tốt nữa”

– Súng sao? – hắn lẩm bẩm

và không chần chờ gì, hắn lục tìm trong chiếc túi của nó.... Thật không thể tin được:

– Con nhỏ này đem theo vũ khí trong người sao?

Và lại không chần chờ thêm nữa hắn hét lên:

– Kim Hisun, cô dám đem theo cái này trong người sao!!!!

No không nói gì, ôi hắn phát hiện ra rồi. Nó chỉ biết im lặng không nói gì.... Xui chết đi được

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Chap 20

Cây súng đang là tâm điểm trong căn phòng này, nó với mái tóc ướt nhẹp, hắn với đôi tay đan vào nhau. Hắn mím môi hỏi nó:

– Cô có biết nếu bị phát hiện là mang theo vũ khí trong người sẽ bị bắt không? Kì thi sắp tới mà cô không lo sao?

– Tôi xin lỗi... tôi không cố ý như vậy đâu. Tôi không định cho anh xem nhưng... – nó ngậm ngùi.

– Gì cơ, không cố ý, cô định đem súng đi đâu? mua về ám sát tôi chứ gì?

– Cái gì cơ, anh không xứng để tôi tốn một viên đạn nào cả. – Nó gân mặt lên cãi.

– Thế cô cần nó làm gì? – hắn hét lên.

– Tôi luyện tập. – Nói cúi gằm mặt xuống.

– Tôi luyện tập – Hắn nhại lại, cơ mà chẳng giống nó tí nào, cứ như con chuột sắp chết đuối thì đúng hơn. Hắn trở về nguyên bản của mình – Cô tập cái gì để tôi xem nào.

Hắn nói cái giọng chế giễu nó, ôi thật là, tài bắn súng của nó đang bị một tên thường dân coi thường, thật không thể chịu được, hắn ta đúng là không biết trời cao đất dày là gì. Nó không chần chờ liền chớp lấy cây súng trên bàn, hắn ngán lên nhìn theo:

– làm gì đấy, đặt xuống đi.

– Anh muốn xem lắm mà.

– Cô điên hả? Đây là nhà đây – hắn vừa nói vừa lấy chiếc gối nhỏ trên ghế lại ôm như thể chiếc gối có thể che chắn cho hắn. Nhát cáy.

Nó không dây dưa gì thêm. Lên nòng một cách thật điêu luyện, nó dùng một tay cầm súng, nhắm vào chiếc bình bông được để trên giá sách. ”Đoàng” – Một phát vòn vẹn. Mọi thứ chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng với hắn là không chớp mắt nào vì... nãy giờ có chớp mắt đâu. Nó quay người lại nhìn hân cộng thêm một nụ cười khẩy, đúng chất ”găng-sto”. Nó lẩm bẩm:

– Bây giờ thì tin chưa. – Rồi nó đưa nòng súng lên thổi – Anh mà có gì là ”bùm”... tôi đưa anh về chốt bồng lai đoàn tụ ông bà đó.

Rồi nó xách súng vào phòng, trong khi đó... hấn ngẩn ra ngồi đấy. Thật đáng sợ, ác quỷ đội lốt thiên thần. Nhưng hình như ác quỷ chỉ thỉnh thoảng mới hiện lên vì ngay lập tức:

– Á...

Hấn bỗng đứng tỉnh lại và tức tốc chạy vào phòng. Nó đang ngồi trên sàn, chiếc điện thoại đang nằm lăm lóc trên sàn, cây súng thì đang trên giường, về mặt nó còn đáng sợ hơn như mới vừa chui ra từ rạp 3d phim kinh dị, hấn nhanh chóng chạy lại chỗ nó:

– Có gì thế.

– Điện thoại... Bà la sát đến rồi.

Ồ... chẳng hiểu nó đang nói về cái gì, nhưng cứ cầm điện thoại lên đã. Có một tin nhắn từ số lạ, nội dung là:

”Nhóc con, dám dùng súng trong nhà sao. Mai chị xử mày” – Ồ... đúng là núi cao còn núi cái hơn. Hấn khẽ cười. Nhưng thay vào đó là nó liền chạy đi, tắt điện nhà trước, chạy vào phòng và khóa cửa thật chặt. Nó chạy đến chiếc giường, chộp ngay khẩu súng và quăng xuống gầm giường, còn dục hấn:

– tắt điện đi, nhanh lên.

Hấn không hiểu sao nó lại thế nhưng để yên chuyện thì cứ thế đi đã.

Chiếc đèn ngủ được bật lên le lói trong bóng đêm. Hấn lại trở về với thuộc về hấn – cái nệm dưới sàn. Nhưng đang định đặt lưng xuống thì:

– Tối nay... anh... ngủ với tôi đi.

Cái gì thế kia, nghe lộn hay sao, hấn nhấc lên đến thấy rõ cả trong đêm:

– Nói gì cơ.

– Hức... hức... làm ơn đi.

Ồi chào cái con này, lúc này cầm súng thạo lắm mà, bị gì vậy trời. Nhưng hình như nó đang khóc thì phải. Ồi trời... Hấn liền hất mền lên và đi đến chỗ chiếc giường, vừa mới nằm xuống thì nó đã lại nép mình sát vào hấn. hấn nhấc lên khó chịu:

– Đây cô, nhìn ra đi, tôi hết chỗ rồi, ít ra cô cũng phải để tôi này xuống đã chứ.

–

– Cô kia, tóc cô đang ướt này. Còn đưa tay ôm tôi nữa sao? lợi dụng thế. Nhìn ra.

– Hức... hức...

– Cô...khóc sao? – Hấn ngạc nhiên.

–

Hấn không hiểu sao, cái cảm giác hấn muốn bảo vệ nó lại xuất hiện. Nó như một thứ nhỏ bé mà hấn rất dễ đánh mất. Hấn bỗng đưa tay lên định quàng lấy người nó nhưng... tìm hấn đang đập nhanh quá. Hấn đang nóng mặt lên, chắc đỏ lấm rồi, may mà nó không nhìn thấy vì nó đang trùm kín trong mền. Kệ, ôm bảo vệ cho an toàn. Thế là không chần chừ nữa nhé.

Ngoài đường...

Một chiếc mui trần đang đỗ ở đó. Một người thiếu nữ nhưng mang vẻ ngoài của một người phụ nữ quyền lực. Với đôi môi đỏ chót, chuyển động nhẹ nhàng vì đang nhai kẹo cao su, móng tay đỏ nhưng dài như...vampire đang vỗ nhẹ lên vô lăng theo điệu nhạc. Cô ta kèm theo một điệu cười thật quyến rũ nhưng đáng sợ. Cô lăm bắm:

– Nhóc vẫn như trước nhì, không có chị là lộn hành. Tội thằng nhỏ.

Rồi cô nhấc ga và lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Chap 21

Ngày hôm sau...

– Á... đi ra – nó lập tức thét lên – Anh làm gì ở trên giường của tôi.

Hắn đang ngủ thì liền bị đập xuống giường mà không hiểu trời trăng gì cả. Hắn dụi mắt cho tỉnh rồi với đầu tóc rối bù hất mắt nhắm mắt mở hỏi nó:

– Sáng ra cô bị gì thế hả?

– Tôi phải hỏi anh câu đó mới đúng, sao anh lại ngủ trên giường tôi.

Lần này hắn tỉnh hẳn, nó đang giả vờ sao:

– Cô quá đag vừa phải thôi chứ. Hôm qua thì cầu xin bây giờ thì trả ơn thế hả?

Hắn không nói nhiều, liền đi vào phòng tắm. Nó bây giờ mới nhận ra. tối hôm qua... Thôi chết, phải xin lỗi thôi. Thế là nó phóng thẳng đến nhà tắm, đẩy cửa đi vào với vẻ mặt hối lỗi, còn hắn:

– Cô vào đây bằng cách nào?

– Anh đâu có khóa cửa.

Cứng họng, hắn đành quay người nhìn chiếc gương trước mặt, vờ thế thôi, chứ người hắn đang nhìn là nó. Nó đang cúi mặt xuống nền rồi lăm bắm:

– Tôi xin lỗi.

– Cái gì...

– Xin lỗi...

– Không nghe rõ.

– XIN LỖI – Nó thét lên.

Hắn nhăn mặt và tặng ngay vào miệng nó bót đánh răng kèm theo câu chế diễu:

– Đánh răng đi, hôi quá.

Rồi hắn đứng ngay bên cạnh nó, nó đưa tay lên đánh răng và nhéo miệng cười không quên một nụ cười măn nguyện. Sáng tốt lành nhé.

Trên đường đến trường, qua mỗi con ngõ là nó cứ lén lút, hắn đi trước một cách tinh bơ không thềm màng đến nó, cả quãng đường chỉ có những dòng tin nhắn:

” Có ai ở đó không?” – nó gửi tin nhắn

” Không” – hắn trả lời chỉ có thế.

Tiết 1... Tiết 2... mọi thứ trôi qua an toàn. Nhưng cũng trong hai tiết đó, cả hắn và Seho đều thấy có gì đó rất lạ ở nó, ó không bình tĩnh được giây phút nào. Giai lao tiết này, Dara quay người xuống hỏi:

– Sao mà bò sợ thế?

– Có chuyện gấp lắm, tớ đang sợ chết đi được, mong là chị ấy không biết tớ đang học ở đây.

– Ai cơ – Dara nhăn mặt lên.

Nhưng cũng là lúc tiếng chuông vào lớp. Cô giáo đi vào từ ngoài cửa, tiếng gót nện xuống sàn lạnh tanh như băng, làm nó cứ liên tưởng đến Bà La Sát.

Ngoài cổng trường...

Một chiếc xe mui trần đỏ tấp vào lề đường, chiếc gót đen cao 15 phân lộ ra, sau đó là một thân hình "không thể từ chối" được bó sát trong bộ váy đen dài đến đầu gối, khoác một chiếc áo khoác lưng rất sành điệu, tay đeo nhẫn đen... không thể tả nổi, cô ấy mang vẻ đẹp của tiên thần nhưng khoác lên vẻ đẹp thần bí của ác quỷ.

Cô đi thẳng đến khu làm việc của thầy cô. Cái trường này, nó còn không thuộc đường, nhưng cô thì khác, mọi việc đối với cô phải luôn nằm trong tầm kiểm soát. Nên một lúc sau cô đã đứng trước phòng của thầy cô, còn ở trong đó thì đang đóng băng khi nhìn thấy cái người đen toàn tập ở trước cửa. Cô nhà ta mấp máy đôi môi đỏ (may quá, vẫn còn chỗ khác màu):

– Tôi là Kim Hyunsoong, chị gái của Kim Hisun. Cô Chuni vui lòng dẫn tôi đến gặp cô bé.

– Hà? – Cô Chuni không khỏi bàng hoàng kho bị nhắc tên bởi một người xa lạ.

– Thế chẳng phải cô là cô giáo chủ nhiệm của nó sao?

– À vâng, đợi tôi một lát.

Cô Chuni đứng dậy và dẫn đường cho cô ta. Đi qua các lớp, ai cũng trầm trồ về thân hình của cô ta.

Đến trước cửa lớp, vì đứng ở ngoài, nên chỉ có thằng đang làm bài trên bảng với thầy giáo mới thấy được và họ đã bị đơ, thằng đó còn làm rơi cả phần lẫn sách. Nó ngẩn lên nhìn cảnh vật thì biết chuyện không hay đang đến, sẵn sàng thôi...

– Kim Hisun. – Một giọng kéo dài đến lạnh cả sống lưng, nó đến phải nắm chặt quyển vở trên tay và nhấc mặt đứng lên:

– Vâng ạ.

– Ra đây đi.

Nó đang đi ra thì cô còn nói thêm:

– Cậu Jihun, đi theo tôi, không phiền chứ.

– Chị hai à... – Nó cất lời, nhưng khi nhìn thấy cặp mắt điều hâu của chị, nó im bất.

Cả hai đi ra ngoài theo sau bà "chị hai" của nó, hần lăm bầm nói:

– Ai thế?

– nói anh cũng không biết đâu, im lặng mà đi đi.

– Nó còn chưa nói ra sao?

Cô ấy cất tiếng làm cả hai đang đi liền đứng khựng lại, hần quay lại nhìn đầu với cô, bà chị thò dài ra rồi nói:

– Tôi là chị gái của Hisun, tạm cứ thế đi.

Rồi cô vượt lên đi trước để lại phía sau lời cãi nhau:

– sao cô không nói với tôi là cô có chị gái?

– Nói ra thì anh giúp được gì?

– sao tôi phải giúp, chị cô mà? – Hần ngẩn mặt ngạc nhiên.

– Người chị thiên thần, áo giáp của ác quỷ bên trong.

– Sao cô sợ chị mình thế

– Không biết gì thì đừng có nói. – Nó thét lên rồi đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Chap 22

Tại quán nước...

Hai người ngồi đối diện với Bà Chị, nó cứ mãi cúi gằm mặt, còn hấn thì nhìn ra ngoài đường phố. Rồi bất ngờ hấn quay lại nói với Bà Chị:

– Tôi đi toilet một lát.

– Ok. – Cô ấy nói nhưng không nhìn hấn.

Nhưng thay vào đó là ánh mắt cầu cứu khổ sở của nó. Chà... sao lại đi ngay lúc này. Nhưng không ai nhìn thấy điều đó trong đôi mắt của nó. Hấn lạnh lùng bước đi. Sau đó thì Bà Chị mới nói:

– Em uống gì?

– Nước ép thôi ạ.

Cô lại không nói gì, chỉ quắc ngón tay của mình để gọi bồi bàn. Khi anh ấy tới, cô chỉ chỉ vào menu rồi gật gật đầu. Anh ta bỏ đi, Bà Chị mới quay đầu hỏi nó:

– Nghe nói trường em tổ chức thi đúng không?

– Vâng ạ. – Nó nói nhỏ nhẹ, nhưng rồi bạo dạn hỏi: – Em có gặp anh Lâm hôm qua, chị có biết anh ấy qua Hàn không?

Bà Chị hơi liếc đi chỗ khác rồi lại nhìn nó:

– Anh ấy nói gì với em không?

– Không ạ.

Cô nghe tới đây thì không nói gì thêm, chỉ lặng im nhìn xuống sàn nhà. Ngay sau đó thì anh bồi bàn đến và đặt lên bàn một ly kem vị vani, một ly cà phê và một ly nước ép. Bà chị đưa cho nó ly kem và dục:

– Ăn đi.

Nó không nói gì, chỉ nhận lấy và ăn một cách thật nhỏ nhẹ. Nó không biết mình để dính một chút nơi khóe miệng, cô cười và đưa giấy lên lau miệng cho nó. Nó thấy sự hơn bất ngờ nên chỉ lặng im để chị gái lau miệng cho mình.

Hấn cũng vừa mới đi ra, thấy cảnh tượng chị em đầm ấm, hấn thấy lạ không hiểu vì sao nó lại sợ một cô chị gái vừa xinh đẹp, lại chu đáo như thế. Nó còn chẳng được một nửa của Bà Chị.

Hấn lại bàn ngồi, thấy ly nước ép cà rốt để sẵn, hấn lại liếc nhìn ly cà phê đen của cô, hấn thắc mắc:

– Sao tôi lại phải uống cái này?

– Xin lỗi, cậu nói gì? – Bà Chị nhăn mặt lên hỏi.

– Tại sao tôi lại phải uống nước cà rốt. – Hấn lặp lại.

Nhưng trái ngược với sự mạnh bạo của hấn, nó nín thở lại, đôi mắt đảo liên tục sợ hãi, nó còn không dám nhìn lên. Bà Chị nhếch môi cười rồi đánh rầm xuống bàn thể hiện lên vẻ tức giận, nhưng lại nhéo miệng cười một cách hết sức giả tạo:

– Tôi đi trả tiền đây.

Đợi cho chị gái đi khỏi bàn, nó lập tức vênh lên nói:

– Cho cái gì thì cái đấy, đòi hỏi vừa phải thôi chứ.

– Cô nghĩ sao mà bảo tôi uống cái này hả, nó dành cho con gái cơ mà. – hấn nhăn mặt lên nói.

– Thế anh nghĩ mình là con trai sao? Đám cho chết chứ – Nó giọng nấp đáp lên hăm dọa.

Bà Chị nó không nhìn hai đứa nhưng vẫn phì cười vì tú lạng đã phản chiếu lại tất cả.

Ra khỏi quán, Bà Chị liền đưa tiền cho hấn:

– Cậu bắt taxi về trường đi, tôi với Hisun có chuyện bận rồi.

– Hà? – nó ngây mặt.

Hắn không nói gì, chỉ liến hất tay của cô ra rồi nói:

– Tôi không cần tiền của cô.

Rồi hắn quay người lại vẫn một chiếc Taxi đang đi về phía trường học. Hắn vừa lên xe và đi mất dạng thì là lúc nó nghe chị gái gọi tên:

– Trần Trần?!

– vâng ạ – nó quay đầu nhìn chị.

– Đi thôi – cô nghe nhàng.

Nó ngoan ngoãn lên xe với chị, Bà La sát không nhìn nó, chỉ nói:

– Dây an toàn.

Lập tức hiểu ngay, nó kéo dây ra. Chiếc xe đi khỏi bãi đỗ xe và hoàn vào dòng xe đông đúc, Trâm Trâm – Chị nó cười:

– Đã qua chừng đó năm mà em vẫn nhớ chuyện đó sao?

– Sao ạ? – Nó ngây ngô hỏi.

– Cái chuyện của Lucy ấy.

Ồ nhắc đến đây mới nhớ...

Lúc nó 5 tuổi, nó thân với chú chó nhà hàng xóm tên là Lucy, nhưng Trâm Trâm lại rất ghét động vật. Nên cứ mỗi lần nó chơi với Lucy thì cô không bao giờ chịu ở chung với nó, cho đến khi nó đi tắm. Nhưng có lần đó, khi bố mẹ đi làm, nó dắt Lucy về nhà chơi, nhưng Lucy đã không nghe lời nó khi chạy vào phòng của Trâm Trâm. Ngay lập tức sau đó là tiếng hét lên của Trâm Trâm:

– con chó chết tiệt.

Nó khi nghe thấy thế thì liền chạy vào phòng chị, thấy Lucy bị đánh đập bằng cây chổi lông gà, nó đau xót chạy lại ôm con chó như bảo vệ mong chị hai sẽ dừng tay. Nhưng ngược lại, Trâm Trâm đã không nương tay, lại còn đánh cả nó nữa, đến nỗi hôm sau nó nằm liệt giường vì cả người xưng tấy. Rồi những ngày tiếp đó, Lucy không còn chơi với nó nữa mà con chó đã chơi với cậu bé hàng xóm khác. Nhiều lúc Lucy gặp nó, nó còn nhe nanh muốn cắn. Kể từ đó, nó sợ chị gái mình cho đến tận bây giờ.

– Chị có cái này cho em

Trâm Trâm cắt đứt dòng suy nghĩ của nó, cô ấy ra một chiếc hộp quà và đưa cho nó. Nó mở ra thì thấy đó là một khẩu súng ngắn với một hộp đạn son. Nó ngạc nhiên:

– Sao chị lại đưa nó cho em?

– Không đưa cho em thì cho ai. chẳng lẽ để em phá nát cái căn nhà đó với cây kia sao.

À, thế ra là chị ấy nghe thấy tiếng súng trong nhà nó phát ra vào tối hôm qua.

Chiếc xe bỗng dừng kịch trước một tiệm bán thú cưng...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Nó ngạc nhiên:

– Sao mình lại dừng chỗ này.

Trâm Trâm nhìn em cười:

– Đã đến lúc chị phải trả nợ em rồi chứ. Đi thôi.

Hai chị em đi vào, nó choáng ngợp trước bao nhiêu là con chó, mèo, chim, ... Trâm Trâm hơi rùng mình nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh:

– em chọn một con đi.

– Thật chứ? – Mắt nó tròn xoe.

Trâm Trâm gật đầu, nó lập tức chạy khắp cả phòng, nhưng rồi dừng lại trước một chú chó lông rập rập màu nâu đen, đuôi chú ngoe ngậy hẹ nhàn khi thấy nó. Nó áp sát vào lòng nhìn và mỉm cười:

– Giống Lucy quá.

Rồi nó chỉ vào con chó và nói với chị:

– Em lấy con này.

Trâm lại gần, cô cũng cười:

– Trông nó giống Lucy quá.

– Ủ. thế nên em mới chọn nó.

Tối đó...

Nó quay đầu bảo chị:

– Chị đừng ở đây được rồi, em tự đi vào được, chị còn phải về nữa mà.

– Nhưng phải vòng qua một đoạn nữa mới tới nhà mà?

– Không sao đâu, em tự về được.

Rồi nó đi ra khỏi xe cùng với Lucy – Tên của chú chó. Chào chị và đi thẳng. Nó liềm lập tức lấy điện thoại nhắn tin cho hân:

”Ê, anh ra ngoài này đón tôi với, sợ chết đi được”

Trâm Trâm nhìn bóng dáng của đứa em, cô thấy thật xa cách, nếu lúc đó cô nương tay, thì có lẽ tình chị em của hai người sẽ không phải là bức tường dày như thế này đâu.

– Tránh ra. – Có tiếng thét làm Trâm tỉnh mộng.

Cô quay đầu về phía đứa em của mình, dưới ánh đèn đường, nó đang bị một đám người khoảng chừng 7 người bu quanh. Trâm Trâm thở dài liền bước ra khỏi xe, vừa từng bước đi thẳng vừa nói:

– Thả con bé ra.

Tất cả ai cũng ngẩn lên nhìn, nó lắc đầu ngán ngán, kì này bọn này tiêu rồi. Một tên lưu manh liềm mép nói khi thấy thân hình uyển chuyển của Trâm Trâm:

– Cô em lạ quá, có gì liên qua sao, hay là... muốn nhập bọn hả?

– Co bé là em gái của tao.

Một chất giọng đầy anh thép và đậm chất... ginag hồ từ chính miệng của Bà La Sát thốt lên, nó thật sự không muốn nhìn chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, lúc này nó chỉ mong hân xuất hiện thật sớm để đưa nó về.

Trâm Trâm nắm lấy tay em gái và kéo về phía sau lưng mình, du còn thấy thế thì nhẵn mặt, Trâm Trâm cười:

– Muốn chơi thì chơi với ta đây này.

– Được thôi

Thế là bọn chúng nhéo miệng cười, một tên đưa bàn tay bẩn thỉu lên định vuốt khuôn mặt sắc sảo của Bà Chị thì... ” Chát” Một đòn ngay mặt, ”bàn tay nhỏ bé vẫn còn in trên má em”. Tên đó đi giật lùi vào bước rồi cả bọn chúng đều nhăn mặt lên, tên đó thét lên:

– Con khốn.

Rồi xông vào cùng lúc bảy người. Trâm Trâm tiền đẩy nhẹ em gái ra xa tí nữa, còn mình thì cời đôi dày cao gót vương vী. Cô còn nhéo miệng cười lắm lắm

– Rốt cuộc cũng được vận động rồi.

Còn nó... nhìn đám đánh nhau trước mặt, nó biết chị nó sẽ không sao, nhưng nó lại thấy nhớ đến cái lúc mà chị nó đánh nó, nước mắt của nó chảy dài.

Bà Chị của chúng ta thì vừa đánh vừa cười mồm nguyền, nhưng đỉnh điểm của cuộc đánh nhau này là lúc một tên đã nấp lấy chiếc áo khoác lưng và xé toạc nó ra. Bây giờ cô thật sự tức giận, chiếc áo này là do một người quan trọng tặng cô, bây giờ một mảng sau lưng rách lớn. Cô quay đầu nhìn tên đó bằng ánh mắt của Sư Tử rồi đánh những đấm khác phải nằm liệt tại chỗ. Cô tiếng đến chỗ thằng đó bước nào thì hất lại lùi ra gấp đôi, cô vừa nói:

– Mày có nhận ra là tao chỉ đánh bọn chúng để bị thương nhẹ không, hình như là mày muốn hơn thì phải, tao chiều.

Cô xông lên như hổ đói, tên đó chỉ đỡ được vài chiêu là lại bị một đòn, cứ thế cho đến khi hắn nằm gục xuống đất với bao nhiêu là máu trên mặt. Trâm Trâm nhìn nhìn anh ta rồi thở hắt hắt. Cô kjoong nói gì nhiều mà liền quay lại chỗ em gái. Cô đưa tay vuốt những giọt nước mắt của đứa em mình rồi nhẹ nhàng nói:

– Chị thấy Jihun đang đứng ở bên kia kia. Em đừng khóc.

Nó không nói gì, liền cứ nhưng người mắt hỏn mà đi thẳng, đúng là Jihun ở đó và... cũng mắt hỏn. Nhưng khi thấy nó đang đi tới với một con chó đầy lông, hắn liền trở về là một con người mạnh bạo. Khi nó vừa chạm được vào tay của hắn thì nó như muốn ngắt ngay tay chỗ, may quá, hắn đã ở đây.

)=

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Chap 24

– Ê bồ, này mai là kì thi đó, bồ đã tập chưa. – Dara quay lại hỏi nó.

– Cái gì??? – nó thét lên và đứng dưng, đây là giờ ra chơi mà cả lớp cũng phải lặng im nhìn nó, nhận thấy sự quá đà của mình, nó cười trừ và nhẹ nhàng ngồi xuống.

– Sao thế, chưa làm được gì sao?

– Ừm

Hắn nhìn nó rồi nhẹ héch mép cười, thật là ngây ngô quá độ.

Giờ trưa...

” Lên tầng thượng đi” – Là tin nhắn của hắn.

” Làm gì” – Trả lời.

” Bảo lên thì lên đi, hỏi nhiều quá”

Nó nhếch môi lên:

– Quá đáng thật, hỏi có một lần mà cứ bảo là nhiều.

Nói thế thôi nhưng với bản tính tò mò nên nó cũng lết xác lên tầng thượng. Tới nơi, nó thấy hấn ở đó, lại gần hấn hơn thì hấn đã đưa thẳng vào mặt nó túi đựng Guitar. Mắt nó sáng lên, liền chụp lấy và ngồi xuống ghế:

– Anh đưa cho tôi sao?

– Dù gì thì tôi cũng đã làm hư cây đàn của cô rồi, đền đây.

Ôi thật sung sướng biết bao, nó đã lâu lắm rồi mới có lại cây đàn, mở túi ra, bên trong là một cây Guitar còn đẹp gấp đôi cây của nó:

– Đẹp quá! – Nó cảm thán. – Còn được khắc tên tôi đây này!?

Nó không chán chờ chút nào, liền quay người, choàng tay lên cổ hấn và... chỉ còn 5 cm nữa thôi là nó sẽ đặt một nụ hôn lên má hấn.

Tim hấn như muốn nhảy ra khỏi tim...

– Hisun... – Một giọng nói vang lên.

Ngay lập tức mọi thứ trở lại như ban đầu. Nó thậm chí đẩy hấn ra và đứng phắt dậy. Ngay đó, Dara xuất hiện (con nhỏ phá hoại). Trên tay cô cầm theo một hộp cơm nhỏ. Dara ngạc nhiên khi thấy hấn cũng ở đó. Nhưng chưa để cô kịp nói gì thì hấn chỉ liếc nhìn nó rồi đi lướt thẳng tới cửa. Dara nhìn theo rồi chạy lại hỏi nó:

– Chuyện gì thế.

– Cậu đúng là đồ phá hoại mà.

Nó hét lên với cô bạn rồi đánh lên vai Dara, rồi cầm lấy cây đàn, nó cũng đi thẳng, mặc cho Dara hét lên đến khản giọng:

– Đi đâu đấy, mình đem cơm trưa theo này.

– không ăn nữa đâu. – Nó hét lên với Dara.

Chiều hôm đấy...

cũng như thường ngày, hai đứa về cuối cùng...

– Cô còn nhớ bài nhảy không? – Hấn phá vỡ sự im lặng.

– Còn nhưng tôi có một thắc mắc. – Nó đi giật lùi.

– Cái gì? – Hấn nhìn nó nói.

– Sao anh không bày tôi bài khác mà phải là bài đó.

Ồ hay con này... trả lời sao đây nhỉ. À:

– Tôi thích – Hấn trả lời cộc lốc.

– Cái gì, anh chết với tôi.

Rồi nó phóng thẳng đến hấn, vì hấn đi sau nó nên khi chạy lại thì... Cái cục đá đáng ghét... Á... Thế là xong.

Nó nằm gọn trong lòng hấn, mặt thì áp thẳng vào ngực hấn mà đáp. Tay của nó thì nắm chặt lấy áo của hấn, nhưng anh nhà ta thì cũng... hai tay nắm lấy vai nó, chắc có lẽ muốn đỡ nó nhưng không kịp. Nó ngẩng mặt lên nhìn, thì cũng gặp ngay khuôn mặt của hấn đang cúi xuống nhìn mình... Hai người lúc này chẳng khác gì là một cặp lâu năm không gặp mà nhảy xồng vào nhau...

Và tất nhiên không thể tránh khỏi cái kiểu nói người của những người đang đi trên đường. Nhục mặt quá.

Nó đẩy hấn ra rồi sửa lại áo váy, hấn thì tay dút vào túi quần và thở dài. Nó cúi đầu xuống đất nói như hồi lỗi:

– Tôi xin lỗi.

– Kh... – hấn mở miệng

– Hisun?! – Có tiếng gọi cất lời hấn. Cả hai liền quay đầu lại phái sau.

Một chiếc xe con đen nháy đang đi tới, sau đó dừng trước mặt hai người. Thuận Lâm ló mặt ra, anh cười:

– Nhóc, anh tìm em hoài.

- Tìm em sao? – Nó ngạc nhiên – làm gì ạ?
- Lên xe đi anh chờ đi chỗ này vui lắm.
- Bây giờ sao? – Nó ngạc nhiên tập hai.
- Đây anh kia – Hấn bị ăn cả rổ bơ, bây giờ mới lên tiếng – Anh định rủ nó đi đâu?

Bây giờ Thuận Lâm mới nhận ra sự hiện diện của người thứ ba. Anh cười:

- Chào cậu.
- Tôi hỏi là anh định rủ cái con người tiền sử này đi đâu? – Hấn liền đáp trả câu chào của anh bằng một câu lạnh nhạt.
- Người tiền sử sao? Anh nói cái gì thế hả? – Nó nhăn mặt.
- Thế cô không biết là không được đi với người lạ sao – Hấn quay lại thét lên với nó.
- Anh khủng quá, nếu là người lạ thì sao anh ta biết tên tôi. – Nó thét lên – Anh mới là người tiền sử đó.

Rồi nó đi thẳng tới chiếc xe, mở cửa và leo lên xe, để mặc hấn đứng như trời trồng nhìn chiếc xe lăn bánh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Trên chiếc xe:

- Cậu đó là Jihun chứ gì? – Lâm vừa nói vừa cười.
- Sao anh biết hay thế ạ? – Nó ngạc nhiên.
- Muốn biết thì sẽ biết thôi. – Anh cười.
- Mà mình đi đâu vậy anh? – Nó bắt gặp hỏi.
- Đi mua sắm, tại sắp đến sinh nhật của một cô bạn, nhừm anh lạ không biết nên chọn gì cho cô ấy cả. Em không phiền chứ?
- Không đâu ạ. – nó vừa lắc đầu vừa xua tay. Kèm theo là một nụ cười tươi.

Hấn về đến cửa nhà, trên tay đã cầm theo cây đàn của chính mình tặng, lại thấy một chiếc hộp đồ trước cửa nhà. Đã bức mình anh còn bức hơn khi thấy "đồng rác". Nhưng không kìm nén được sự tò mò, anh liền mở chiếc hộp đồ ra. Một chiếc đèn khác, trên chiếc hộp còn có một bức thư, với dòng đầu tiên đầy ấn tượng:

"Thân gửi Jihun." – Hấn lập tức nhăn mặt khi thấy tên mình. và tiếp tục đọc những câu tiếp theo.

"Tôi là Lâm, bạn của Hisun. Rất vui được biết cậu. Đáng lẽ là không cần cậu đâu, nhưng tôi nghĩ là cậu làm sẽ tốt hơn. Dù chi thì cậu cũng biết cái gì nên tốt cho con bé. Xin vào vấn đề chính..."

Thật ra, con bé có giữ một khẩu súng thật, cậu làm ơn, vứt khẩu đó đi và thay vào đó là khẩu này, con bé chưa đủ tuổi để dùng nó. Thank u"

Lá thư kết thúc, chi thế nhưng cũng đủ làm cho hấn phải ngẫm nghĩ, cái tên Lâm này... hấn chỉ mới gặp anh ta, đến cái tên cũng không biết, mà anh ta đã biết hấn sống chung với nó. Không phải là quá nhiều đối với một người lạ sao?. Nhưng hình như là...chiếc hộp này có gì đó không đúng...

Nghĩ đến đây, hấn quên bèn con giận mà liền đi vào nhà cùng với chiếc hộp.

Sau khi tắm rửa xong, hấn mới bắt tay vào tìm hiểu chiếc hộp. Ngay từ khi mở ra, hấn đã ngạc nhiên khi trong đó à một khẩu súng ngắn cùng một hộp đạn son. Hấn hơi ngạc nhiên, đúng thật là... Lâm tốt với nó nhiều quá. Ở trong hộp còn có một lá thư khác, trong đó giới thiệu rõ về chiếc súng này... Thật ra thì cũng chắc có gì lớn lao lắm, chỉ là cây súng luyện tập và lời nhắn nài đối súng thật thành giả.

Không phụ lòng tốt của tên kia, hắn lục tìm trong tủ, nơi nó để chiếc súng yêu cầu của mình.

Hắn nạp đạn xong vào cây súng mới, xem xét lại thật kỹ càng và đặt cây súng giả thật chính xác vào chỗ của cây súng thật. Đóng gói thật kỹ và để ” đúng nơi quy định”.

Hắn cầm cây súng thật đi ra ngoài và sẵn tiện xách theo bao rác.

Trước thùng rác...

Hắn lấy ra từ chiếc áo khoác của mình cây súng thật, xem xét lại một chút rồi hắn thở dài... Nhưng cũng chẳng làm gì vì... súng cũng đi theo rác. Rồi hắn yên tâm ra về.

Một người tiến đến chiếc thùng rác, nhặt lại chiếc súng và ngắm nhìn một lúc, đôi môi cười khẩy rồi người đó cầm theo cây súng và đi về phía ngược lại.

Tối hôm đó...

Nó được tên kia chở về, và hắn dám sát mọi thứ từ khi nó bước xuống xe đến khi nó đi vào nhà. Nó đi vào nhà với một chiếc hộp nhỏ, hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ xem tivi bà già vờ như không có nó. Nhưng nó tiến lại chỗ hắn, đưa chiếc hộp ra trước mặt hắn:

– Nè.

– Cái gì đây, bom hả? – Hắn ngạc nhiên.

– Bom cái đầu anh á. Cầm lấy. – Nó bĩu môi.

Hắn không cãi lại nữa, nhận lấy hộp quà từ tay nó, và ngẩng lên nhìn nó đi vào phòng:

” quai lạ, tự dưng hôm nay tặng quà. Có nên mở ra không ta? Nếu bom thì cả hai đều chết. Không sợ”

Hắn liền mở nắp hộp, trong đó là một chiếc headphone màu đen. Hơi ngạc nhiên, nhưng hắn thấy một bức thư với lý do:

” Tôi trả tiền guitar đấy”

À, ra đây chính là lý do...

Hôm sau...

Nó đi trước hắn 30 phút, hắn thở nhẹ nhõm khi nó không phát hiện gì về chiếc súng. Đang định đi thì hắn thấy cây guitar của nó vẫn còn ở đó... cứ định đi luôn... nhưng mà...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

– Hisun ơi. – Cô bạn chỉ cốt vui về khi thấy nó.

Nó cũng cười đáp lại cô bạn, Dara ngạc nhiên khi thấy nó không mang gì ngoài một chiếc balo:

– Sao không đem gì thấy này. Guitar đâu?

– Mình không dùng nó, mình dùng cái thứ bí mật trong này nè.

Nó vừa nói vừa đưa lưng khoe chiếc túi sau lưng với đứa bạn. Thì có thông báo:

” Các em thí sinh thi vài sáng nay thì taapju trung tại phòng thể dục để thi phần thi bắt buộc... thông báo lại....”

– Mình đi thôi. – Nó kéo Dara chạy lại về phía phòng thể dục.

Ngay sau đó, hắn cũng vừa đi thở công, cô gái đưa tập hồ sơ lúc trước lại chỗ hắn đưa tập giấy, cô cầm hộ hắn chiếc túi và đi về phía nhà thể dục. Hắn

đi sau xem xét giấy tờ một chút rồi cũng đi thẳng.

1 tiếng sau...

Mọi thứ ổn định, các thí sinh hớn hờ ngồi vào ghế đợi. Ban giám khảo là 3 người...: Ina, Cô gái với tập hồ sơ – Boram, Seho và...hắn.

Trên ghế đợi, bốn cô gái nhón nhào cười nói như người thần kinh(hehe). Sunny và Zin kể đủ thứ từ trên trời đến dưới biển cả acsi chuyện mà lúc nhỏ Zin hay...đ** dâm. Làm cho cô bé cứ ngại đỏ cả mặt. Haizzz...

– Chúng ta sẽ bắt đầu phân thi theo yêu cầu. Chúng tôi kêu tên ai lên thì người đấy đi lên, không lộn xộn, ồn ào. – Boram nói.

– Mời bạn Lee Changhi. – Ina cất giọng của mình lên.

Lần lượt...lần lượt...cuối cùng cũng tới...

– Sunny và Zin. nghe nói hai cậu đăng kí thi chung mọi phần đúng không? Mời hai cậu.

Sunny và Zin đứng lên trong sự cổ vũ của nó. Hắn nhìn nó như thể đúng thật là mất mặt. Là con gái mà cứ ré ầm lên trong khi người ta chỉ mới đứng dậy... Đúng thật là...bó tay.com

Hai cô gái được yêu cầu thi hát ca khúc ”Sing For U – EXO”, không để mọi người đợi lâu. Hai cô gái người Việt của chúng ta bắt đầu ca khúc với một chất giọng ngọt ngào như mật, cách phát âm từng chữ một. Thật là... làm cho người nghe mê mẩn.

– Thí sinh tiếp theo, Kim Hisun.

Ngay khi được kêu tên, nó đứng dậy thẳng thừng. Và hai anh chàng chúng ta cũng ngay lập tức ngẩn lên nhìn nó. Nhưng chẳng bao lâu, hai anh chàng cũng tự nhìn nhau.

– Phần của bạn là nhảy Bang Bang Bang.

Nó lập tức trở mặt lên nhìn hắn khi nghe tên bài hát. Hắn thì trốn tránh ánh mắt của nó. Ra là vậy, đây là lý do vì sao hắn bắt nó phải tập cả đêm ư... Đúng thật là.

– Hisun... Bắt đầu nào.

Boram vừa nói vừa để tay lên nút mở nhạc. Ina luôn mây may rằng, nó sẽ phải về nước... chắc chắn luôn...

Nhưng cô nhầm, nó đang nhảy những bước nhảy thật điêu luyện. Chính sự phụ truyền nghề còn không tin khả năng của nó nữa là...

Phần một đã xong... Tiếp theo mà phần năng khiếu...

Lại xin tua nhanh đến nhân vật chính...

Ngay khi nó xuất hiện với một quả táo để trên chiếc ghế thì đã làm cho không biết bao nhiêu người đã ngạc nhiên.. Rồi nó đứng xa khoảng chừng 10m, đồ nghề dụng cụ trong túi được lôi ra.

Trước khi nó mở chiếc hộp màu đen, hắn đã lấy tay bịt tai lại...

1...2...3:

– ÔI TRỜI OI...

Cả khán phòng được một phen náo nhiệt khi cây súng được lôi ra, nhiều người thích thú, nhưng số khác lại tỏ ra sợ hãi, Trong đó có cả Ina, cô nhanh chóng cầm lấy mic:

– Cậu đang làm gì thế hả?

– Đây là phân thi của tớ mà?! n- Nó nói như đặt câu hỏi.

Không để mọi người kịp nói gì, nó đã thực hiện loạt động tác điều luyện của người cầm súng. Seho ngạc nhiên đến nỗi cho dù ghét hắn nhưng vẫn khều tay:

– Cậu biết chuyện này đúng không?

– Ờ.

– Sao không ngăn cậu ấy lại, Cái đó rất nguy hiểm.

– Tôi không muốn chết với viên đạn trong hộp sọ.

Câu trả lời của hắn làm anh phải quay mặt nhìn hắn, hắn cứng không vừa, đưa khuôn mặt đều cáng của mình nói:

– Nhưng không sao đâu? Súng son thôi.

Rồi hắn cười khẩy quay đi.

”Đoàng...” Một phát một...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Cả căn phòng im lặng, nó từ từ thả cây súng xuống, mọi người nín thở nghe kết quả. Boram chạy lại chỗ quả táo. Cô trở mắt lên nhìn làm chính nó cũng ngẩn người lo sợ, Ina cười khẩy khi thấy biểu hiện của Boram, cô chắc mẩm rằng nó bắn trúng... bức tường phía sau, nhưng khi Boram đưa quả táo lên cùng với một giọng nói hết sức ngạc nhiên:

– Đạn son trúng ngay tâm

– WoW...- Cả khán phòng Ò lên, nhưng nó lại nhăn mặt.

– Cái gì? Son sao?

Nó chạy lại chỗ của Boram, giật lấy quả táo từ tay Boram, nó nhăn mặt:

– Quái lạ... Sao lại là son? Cây súng chị Hai đưa mình để chỗ khác mà... chuyện này...

Nó lập tức ngẩn mặt lên nhìn hắn thì hắn lại né tránh ánh mắt đó, nó nheo mắt:

”Thằng đó... chắc chắn là có gì đó, nghi quá, phải làm rõ”

Boram vỗ vai nó làm nó giật mình, cô vui vẻ:

– Cậu cừ lắm, chắc qua rồi đấy.

Nhưng...

– Kim Hisun. Chúng tôi không chấp nhận phần thi này của cậu.

Câu nói này... từ chính miệng của hắn... tên đáng ghét, nó trở ánh mắt ngạc nhiên: ”Sao lại thế?”. Cả khán phòng cũng không thể tin rằng một phần thi tuyệt vời như thế lại bị từ chối.

Hắn như hiểu vì sao nó thắc mắc nên nói thêm:

– Không có câu lạc bộ bắn súng trong trường, nên chúng tôi không thể chỉ vì cậu mà thành lập riêng một CLB. Cậu còn phần thi khác nữa không?

Nó không biết làm thế nào cho phải nữa, chính lúc này, nó chỉ muốn bắt n*t cái hộp sọ của hắn. Nếu hắn đã biết là nó không thể thành công với trò này thì sao không nói sớm chứ, nhưng nó bỗng nhớ lại, nó đâu có nói với hắn là sẽ thi cái này chứ... Haizz. Không thể làm gì được, nó đành đưa ánh mắt cầu cứu lên phía Dara.

Cô bạn hiểu được thì đưa tay lên tư thế đánh đàn... Đúng rồi, Đàn... Nhưng nó đâu đem theo đàn chứ, hi vọng cuối cùng đã bị tắt vụt.

Hắn – Hiểu rồi:

– Nghe nói Hisun còn có khả năng đánh đàn, nên tôi nghĩ cậu sẽ cần mượn đàn của tôi chứ?

– Thật chứ, cảm ơn a...cậu. – Nó lú lờ.

Rồi Boram đi ra với túi đựng Guitar, cô cười thân thiện và đưa đàn cho nó. Nhận lấy từ Boram, nó cũng cười thân thiện. Vừa mở vỏ đàn, nó thấy ngay

chiếc đàn hán tặng nó. Ngẩng lên nhìn hần, nó nhéo nhẹ môi thể hiện sự cảm ơn từ đáy lòng nó.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, nó ngồi ngay ngắn vào ghế, đặt mic thật chuẩn xác, tay bấm phím cũng đã được chuẩn bị.

1...2...3...bắt đầu...

siganeul doedollimyeon

gieokdo jiwojilkka

haebol sudo eopsneun maldeureul

naebaetneun geol ara

neol himdeulge haessgo

nunmullo salge haessdeon

mianhan maeume geureon geoya

hajiman nan marya

neoui bakkeseon sal su eopseo

naegen neo hanaro muldeun

siganmani heulleogal ppuniya

saranghaeyo. gomawoyo

ttatteushage nareul anajwo

i sarang ttaemae naneun sal su isseo

Ca khúc this love (Davichi) được nó ngân vang trong cả căn phòng. Mọi người lặng im thưởng thức, chính hần cũng không thể tin được nó có thể làm thế. Chất giọng ngọt lịm...

Hần lặng im, tay khoanh trước ngực, đầu nghiêng một bên, đôi mắt dán chặt vào nó kèm theo một điệu nhếch môi nhẹ nhàng. Hần đang chìm đắm trong những giai điệu. Nhưng không phải ai cũng ưa tiết mục này. Ina... cô ăn ngồi không yên khi thấy ai cũng lặng im nhìn nó một cách đắm đuối. Thật là...

Khi nó kết thúc, nhiều người còn ngẩn ra đấy, không biết nó đã kết thúc lúc nào.

Ngày hôm đó trôi qua bình yên, thậm chí nó còn có thêm fan nam cũng như fan nữ.

Nó về trước vì đã xong việc, nhưng hần ở lại để tổng kết lại điểm và đàn phán với mọi người ai sẽ được vào. Tất nhiên sẽ có chuyện 3 chọi 1, khi Ina nhất quyết không tán thành việc nó vào trường vì nó lừa dối con gái duy nhất có thể sử dụng súng, nhưng sau một thời gian đang phán thì...nó cũng an toàn rồi. Hần thở phào nhẹ nhõm, kiểu này thì không bắt đền nó thì không được. Chắc hẳn điều đó, hần bước đi nhanh hơn để về nhà gặp nó.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Hần về đến nhà thì đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm lừng rồi. Hần đi vào bếp thì đã thấy nó đang làm thêm món gì đó, hần đi tới bàn ăn, nhìn vào thì thấy toàn món lạ:

– Cô nấu đây hả?

– Ồ. Anh về rồi sao? Ngồi đây đi.

– Nhưng tôi chưa thay đồ. – hần nhăn nhó như đứa con nít.

– Khòì, anh cứ ngồi, mọi chuyện cứ để tôi lo là được.

Hắn vừa ngồi vừa dờ cái mặt nghi ngờ lên:

– Sao bữa nay cô tốt với tôi quá vậy?

– Đáp ơn mà cũng bị nghi ngờ?! – Nó ù dột

– Thôi được rồi. – hắn nhanh chóng xua tay cho qua chuyện.

– Hehe, thế anh cứ ăn thoải mái. Tôi đi lấy quà.

Rồi nó từng từng chạy ra khỏi nhà bếp. Hắn cầm đĩa nhìn vào những món ăn mà hắn chưa từng thấy, miệng kèm theo câu:

– Không biết có độc không nữa. Mà kệ, đói quá! ăn cái đã.

Hắn ngon lành gấp lấy gấp để, nhồi nhét hết vào miệng. Đầu cứ thầm khen nó giỏi, nó nấu ngon. Không biết là nếu chị nhà mình nghe thế thì sao nhỉ?!

(hahahha)

”Cạch” – Một tiếng gì đó quen thuộc, nhưng cũng lạ lẫm vang lên ở phía sau lưng hắn. Hắn chắc chắn nó đã lấy quà ra nên cứ miệng đầy ụ quay đầu lại nhìn. Nhưng thật không may, quà đây chị tặng rất tuyệt.

Khẩu súng chìa thẳng về phía hắn, kèm theo đó là bộ mặt hết sức hình sự của nó, hắn nuốt đồng đồ ăn trong miệng một cách khó khăn, rồi phụ họa theo đó là khuôn mặt ngạc nhiên của mình, hắn nói:

– Cô làm gì thế hả?

– Sao anh lại đòi khẩu súng của tôi? – Giọng lạnh lùng

– Không có?! – Hắn trưng ra bộ mặt ngây thơ, nai thơ, heo con vô tội, vân vân và mây mây.

– Cây súng thật của tôi anh để đây rồi? – Nó lại hỏi một lần nữa.

– Thùng rác? – Hắn nói nhưng đặt câu hỏi

– Thế mà anh nói không có à? Ai đưa cho anh khẩu súng son?

– Tôi tự mua. – Hắn vênh lên cái.

– Anh có tin là tôi bắn thẳng anh không?

Nó thét lên điên cuồng, làm hắn giật mình nói ra mọi thứ:

– Là do cái cậu Lâm gì đó.

Nghe tới đây, nó thả tay một cách tuyệt vọng, đúng rồi, chỉ có anh ấy mới làm thế thôi. Nó tiến lại chỗ ghế ngồi đối diện hắn, úp mặt ngay xuống mặt bàn và rống lên một loạt âm thanh không ai hiểu gì (vì úp mặt vào đó mà). Hắn lay lay nó:

– sao thế? Cây súng đó quan trọng lắm à?

– um um um umumu?!

– Hà? – hắn nhăn mặt lên khi nghe loạt từ vụng mới. Nó ngẩn đầu lên nói với hắn bằng khuôn mặt tuyệt vọng:

– Cây tôi đang cầm cũng là giả. Tại chị Hai tui tặng đó. Tôi định để khi nào tập thì lấy ra dùng. Bây giờ thì hết rồi.

Hắn lập tức đứng lên, đánh nhẹ lên đầu nó, nhưng cũng đủ để làm tóc nó thành bộ headphone để trong túi quần. Nó nhăn lên:

– Sao anh làm thế?

Hắn chống nạnh kiêu bà tám, còn gân cổ lên nói:

– Cô có biết là tôi đã...Mà thôi.

Hắn nói nửa chừng nhưng rồi im bặt, đi ra khỏi phòng ăn một cách tức giận. Nó nhìn theo hắn ra ngoài, nó biết là hắn đã sợ hãi khi thấy nó cầm cây súng giả. Nó nhớ lại bộ mặt lúc này của hắn, thật là buồn cười quá mà. Hắn ta sợ ra mặt luôn. Nhưng rồi khi nhìn đồng đồ ăn trên bàn, nó cũng thêm chầy dãi.

Hắn quăng ngay cái áo khoác lên giường, chống nạnh tức giận:

– Hazzzz. Cái con ranh đó.

Rồi hắn nhìn qua Lucky, con chó đang nhìn hắn chăm chăm, hắn tức điên thêm:

– Nhìn cái gì, tại cô chủ của mày đó.

Con chó liếm mép rồi đi ra ngoài, hắn ngồi phịch xuống giường nệm. Đang tức lộn ruột, hắn nghe thấy tiếng thét:

– Lucky, mày làm gì vậy?

Hắn chạy ra xem thì thấy Lucky đang ngậm chiếc khăn trải bàn, còn chén đĩa thì nằm lán lết trên sàn, lại còn đồ ăn dấy cả xuống sàn nhà. Hắn nhìn Lucky, hắn thấy thật biết ơn chủ chó này... Nó đã giúp hắn trả thù, biết ngay trước gì nó cũng ở nhà dọn đồng đồ. Hắn lấy cớ:

– Cái con Lucky này, mày hư quá, ta sẽ phạt mày.

Rồi hắn quay sang nó, nói một cách rất chi là thân thiện:

– Cô dọn đi, tôi sẽ lo chuyện phạt Lucky.

Nó nhăn mặt gật đầu, nó biết hắn sẽ mạnh tay với Lucky vì từ khi Lucky về đây, hắn dường như chưa lần nào thân với Lucky lần nào cả.

Nên cũng nhỏ nhẹ nói:

– Phạt nhẹ thôi nha, lucky không biết gì đâu.

– Tôi biết mà.

Hắn nói rồi bắt Lucky ra khỏi bếp, hắn đi về phía phòng, đóng cửa lại và chắc rằng nó sẽ không nghe thấy những gì hắn sắp nói. Hắn chạy đến chỗ Lucky và ôm lấy con chó:

– Tao yêu mày quá. Hehehe. Thôi, tao dẫn mày đi ăn xúc xích.

Lucky nghe đến từ xúc xích thì ngoe ngậy đuôi và rống lên ư ừ, làm nó ở nhà bếp, cứ tưởng là Lucky chắc chết với hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hắn Thay bộ đồng phục, mặc một chiếc áo khoác và không quên chiếc Headphone quan trọng mà nó "trả nợ" hắn. Hắn lấy dây dắt chó móc vào vòng cổ của Lucky rồi dẫn ra ngoài, nó thấy thế thì ngạc nhiên:

– Anh dẫn nó đi đâu đó?

– Đi chơi, chẳng lẽ phạt rồi dễ thế, phải xoa dịu chứ, để nó ghét tôi cả đời à?

– Cũng đúng, mà này, nhớ mua xúc xích cho nó nha.

– Biết rồi, biết rồi. – Hắn vừa đi tới cửa vừa nói.

Nó ở nhà dọn đồng đồ thì Dara gọi cho nó:

– Bò, đi chơi đi, bữa nay mình rảnh nà.

– Nhưng mình có chút chuyện ở nhà rồi, chút nữa được không?

– mình qua đón – Dara vừa nói vừa cười rồi cúp máy.

Nó định nói sao Dara biết nhà nó ở đâu, nhưng chắc không sao đâu Dara là thiên tài tìm đường mà.

Công viên

Hắn uốn người thở thoải mái, lâu lắm rồi hắn không ra ngoài chơi ban đêm thế này. Rồi hắn ngồi ngang tầm với Lucky:

– Bây giờ tao với mày đi ăn xúc xích. Xong rồi thì xí xóa nha, không ai nợ nữa. Ok?

Lucky dường như hiểu ý hắn, nên con chó sủa lên một tiếng, hắn xoa đầu nó cười:

– Tao sẽ coi như đó là lời đồng ý. Đi thôi.

Rồi hắn dẫn Lucky đi thẳng đến một cửa hàng trước mặt.

Ở nhà, nó đang lau lại cái sàn nhà thì có tiếng cửa, chạy ra mở cửa thì nó thấy Dara. Cô bạn nở nụ cười thật tươi và vẫy tay chào nó. Nó cũng ngạc nhiên không kém. Nó mời Dara vào nhà thì cô bạn hỏi ngay:

– Chồng đâu rồi?

– Sao lại là chồng? Có ai đâu. – nó vừa đóng cửa vừa nói.

– Thằng này này.

Dara vừa nói vừa chỉ tay lên bức ảnh hắn chụp chung với GD. Nó ngạc nhiên:

– Sao cậu biết hay vậy?

– Hừ, Cậu đâu ai chứ đâu tớ thì đâu có dễ đâu. – Dara bĩu môi – Đây nhé, từ khi cậu vào trường, Jihun có một sự quan tâm tới cậu không hề nhẹ. Còn nữa, khi cả trường về hết, hai người luôn đi sau cùng và luôn về chung đường. Có lần, Jihun còn mượn hẳn chiếc xe của cậu, đúng không?

– Minh... – Nó ấp úng.

– Nhưng đừng lo, mình không nói cho ai đâu. Là bạn thân, mình không chơi bản thể đâu. Nhưng với một điều kiện.

Đấy, biết ngay mà, con nhỏ này, cái gì cũng phải là điều kiện. Nó nhún mắt rồi nói:

– Sao, điều kiện gì?

– Tối nay cậu phải đi chơi với tớ. – Dara vỗ tay nói vui vẻ.

Nó thở phào nhẹ nhõm, may mà Dara không bắt nó đi Bar. Nhưng sao nó lại nghĩ đến Bar nhỉ. Hừm...

– Ok – Nó chán nản nhận lời.

Công Viên

Hắn cầm ba bốn xúc xích, nhưng đó là của Lucky, còn của hắn chỉ là một lon nước ngọt. Hắn nhìn Lucky đang ăn một xúc xích ở dưới, thấy cũng ngon, hắn đưa một xúc xích lên, bỏ vào miệng cắn mỗi một miếng mà Lucky đã sủa âm lên, hắn vừa nhai vừa nhếch môi lên nói:

– Haizzz, cho tao một cái thôi, mày còn chừng này nữa là gì. Đúng ý như cô chủ mày luôn.

Nhưng Lucky vẫn cứ sủa là nhiều người qua đường phải quay mặt nhìn, hắn nhún lên, đúng là hết nói nổi cái con chó này mà:

– Được rồi, tao sẽ đền cái mới cho mày. Đúng thật là.

Lucky nghe tới đây mới im lặng ăn tiếp.

Đến lúc về, như đã hứa, hắn lại ghé quán lúc này mưa xúc xích, nhưng khi đưa cho Lucky thì con chó bỗng quay mặt đi và lại chạy về phía công viên. Hắn đến tức điên lên thôi, đã được voi còn đòi tiên. Nhưng rồi hắn cũng chạy theo Lucky.

Con chó bỗng dừng ở gốc của một cái cây to, mắt mãi mình về phía trước, hắn đến sau, nhưng cũng đứng lại nơi Lucky đứng, mắt cũng thần thờ nhìn cái cảnh tượng trước mắt

Bà La Sát và anh chàng tên Lâm kia đang đứng đó, bà chị còn dựa lên vai của anh ta, hai người nói gì đó rồi cười tươi. Anh ta còn âu yếm vén tóc cho chị ta. Điều này không bình thường chút nào, chẳng lẽ họ là một cặp? Thế nếu nó thích anh ta thì không phải nó là người thừa sao? Hàng loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu hắn.

Lucky ngẩng lên nhìn hắn, rồi quay đầu đi. Hắn cũng lui thủ đi theo sau, còn cây xúc xích thì Lucky cũng không thèm ăn, nên hắn giải quyết luôn rồi. (hehe)

Về đến nhà, hắn tìm nó nhưng không thấy đâu, tại hắn không biết nó đã đi chung với cô bạn chí cốt của mình rồi. Nên hắn đành ngồi xuống sofa, còn Lucky thì nằm ở dưới chân, hắn đưa tay vuốt đầu nó rồi nói:

– Chuyện lúc nãy, chỉ mày với tao biết thôi nha. Có gì để tao hỏi con nhóc đó.

Lucky chỉ rên nhỏ đáp lại hắn, mắt thì trông vẻ buồn và nhìn chăm chăm vào cửa nhưng đợi ai đó trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Cuối cùng thì nó cũng vác mặt về nhà, vừa mở cửa thì đã thấy hắn với Lucky ở ghế sofa, nó vừa cời gậy vừa nói:

– Chưa ngủ à? Mà tôi có cái này cho anh nè.

Nó đi tới chỗ hắn, đặt lên bàn một chiếc túi giấy. Nó vui vẻ lấy ra một chiếc mũ da màu đen và đội laen đầu hắn. Hắn lại lấy xuống, nó tỏ ra xị mặt nhưng cũng lại lấy đội lên đầu hắn, hai người làm thế đến bốn năm lần trong im lặng, sau rồi hắn mới nói:

– Thôi, tôi có chuyện muốn hỏi cô này

Đến đây thì nó không đùa nữa, nó nhìn hắn, có gì đó rất lạ, sâu trong ánh mắt là nỗi buồn sao?

– Anh nói đi – Nó nghiêm túc đặt chiếc mũ lên bàn.

Hắn thờ dài nhìn Lucky như thể chờ sự đồng ý từ nó, nhưng Lucky nhìn hắn rồi quay đi. Hắn lại lấy hơi rồi thờ hất ra:

– Cô có thích Lâm không?

– Sao anh hỏi buồn cười thế? – Nó cười vào mặt hắn. Nhưng khi thấy hắn chăm chăm nhìn mình thì nó lại thờ hất ra – ừ thì có.

Hắn quay đầu nhìn Lucky, con chó cũng bỗng đứng dậy và đi vào phòng, hắn gục đầu xuống đôi tay đang đan vào nhau rồi nói:

– Đừng thích anh ấy nữa. Chỉ làm chính cô thêm đau thôi.

Rồi hắn đứng dậy, để lại nó phía sau lưng nhìn theo không hiểu chuyện gì cả. Nó nhăn lên thắc mắc thì nghe hắn nói vọng từ trong phòng ra:

– Ngủ sớm đi, mai tôi dẫn cô đi gặp một người.

Nó nhăn lên lần hai (nhăn miết là lãng hóa sớm đó mẹ) những rồi cũng nghe theo lời hắn.

Nó đi vào phòng thì thấy hắn vừa đi vào nhà tắm, nó chạy lại dựa vào thành cửa:

– Sao anh lại hỏi điều đó?

– Không có gì cả? – hắn vừa nói vừa nặn kem đánh răng ra.

– Thật chứ, nhưng tôi thấy không phải thế, anh nói đi, có chuyện gì? – Nó lại gan hỏi

– không có gì đâu, chỉ là muốn biết thôi. – hắn vừa nói vừa đánh răng. Bản tính tò mò của nó lại nổi lên

– Tôi biết là có chuyện mà

Đến lúc này, hắn không kiềm chế được nữa, nó thật phiền phức, họ không cho biết thì thôi, sao mà dai như đĩa thế nhờ. Hắn quay lại và hét lên với nó:

– ĐÃ BẢO LÀ KHÔNG CÓ GÌ RỒI MÀ.

Rồi xong, hắn làm mà không biết nghĩ, nên xem lại hiện trường đi anh chàng ạ: bọt kem đánh răng bay thẳng vào mặt nó. May mà nó kịp mím môi, nhắm mắt lại, nếu không hậu quả sẽ không lường trước sẽ như thế nào. Hắn bây giờ đứng trở mặt ra nhìn nó, bọt kem đánh răng lăm lăm trên mặt, mắt môi gì đều híp lại cả.

Nó từ từ mở mắt, nhìn cái con người trước mặt, bót đánh răng vẫn còn trong miệng, đôi mắt mờ to lên ngạc nhiên không kém. Nó sôi máu, nhếch môi lên thét tên hắn:

– PACK JIHUN

Hắn giật mình như tỉnh giấc mộng, rồi hắn đi dật lùi lại về phía cửa ngoài, tay cầm chiếc bót đánh răng ngoe nguẩy:

– Thật sự không cố ý đâu, tại cô cứ ép tôi nên...

– Anh chết chắc với tôi.

Rồi nó chạy xồng xộc vào hắn, nhưng ai chẳng biết là đừng bao giờ lại gần "thú giữ" nên hắn co giò chạy ra phòng khách. Hai người vòng đi vòng lại mấy vòng thì hắn lại nói:

– Tôi xin lỗi mà?!

– Không xin lỗi gì cả.

Nó nói rồi ném chiếc gối ôm vuông vào hắn, hắn chụp lại rồi ném lại chỗ cũ. Cứ thế, hai người tung hứng qua lại, cho đến khi cánh cửa bỗng bật mở, lại đúng lúc bỏ ném thẳng chiếc gối vào đó vì hắn đang đứng ở cửa, hắn cúi xuống ôm đầu chiếc gối ném hụt lên mặt của người thứ ba, không ai khác đó chính là.... Chihun

(Chihun: sau bao nhiêu chap, giờ ta mới xuất hiện, bộ bà định muối tôi trong kho luôn hả?)

T/g: Đầu có, định là cho xuất hiện bất ngờ...

Chihun: Bị ném gối vào mặt, đủ bất ngờ chưa?

T/g:....)

Hắn ngẩng lên nhìn, nó cũng ngạc nhiên không kém. Chihun điềm tĩnh thở dài, hít một hơi thật sâu và:

– HAI ĐỨA LÀM CÁI TRÒ GÌ THẾ HẢ?

Rồi, vui chưa, cả hai bị ăn mắng. Chihun bắt đầu chỉ đạo:

– Trân, đi rửa mặt đi, Jihun, đi súc miệng.

– Vâng ạ. – Cả hai đồng thanh đáp rồi nói tiếp nhau đi vào phòng.

Chihun thở dài lắc đầu vì sự ngớ ngẩn của hai đứa nhỏ rồi anh nói vọng vào nhà:

– Jihun, anh đợi em trên lầu nha.

– Vâng ạ. – hắn đáp lại

Nhưng nó ngay lập tức đánh vào bụng hắn:

– Tại anh đấy

– Gì? Sao tại tôi?

– Tại anh không chịu nói

– Thế tôi bắt cô phải hỏi à?

– (nó cứng họng)

Rồi thì nó đâm vào bụng hắn lần hai

ppp' ❖X❖b❖

Chương 31

Hắn đi lên gặp anh trai, Chihun đang ở ban công, hắn đi tới và ngồi cùng với Chihun.

– Anh đến để đưa nó cho em à?

– Ừ

Nói rồi, anh đặt lên bàn hai chiếc thẻ nhỏ có hình của hắn và một cái của nó, hắn cầm lấy hai chiếc thẻ, trong đó là hình của hắn và nó. Còn có thêm thông tin là thực tập sinh. Chihun nằm dài trên ghế. tay gối ra sau, anh thở hắt ra rồi nói:

– Em với là Trần, sao cãi nhau hoài vậy. Anh biết em không muốn như thế, nhưng chúng ta là con, phải biết vâng lời. Bà lại, Trần cũng tốt lắm, con bé rất biết quan tâm.

– Gì? con nhỏ đó mà tốt sao? Một ngày 24 tiếng, có bữa nào em yên được với nó đâu, thế mà anh còn nói là nó biết quan tâm.

Chihun không nói gì nữa, anh chỉ mỉm cười vì sự ngây ngô của đứa em. Đúng thật là, tuổi mới lớn... tâm sinh lý không bình thường cũng phải. Rồi anh đứng dậy, hắn nhìn theo:

– Anh về sao?

– Chứ chẳng lẽ lại để cho Trần nó ném gối vào mặt à? Và lại tới rồi, anh phải về thôi.

Hai anh em đi ra cửa, hắn trong theo anh trai đi khuất rồi mới đi vào nhà. Nhưng vừa vào phòng thì nó đã nói với cái giọng hết sức hăm dọa:

– Tên kia, mai anh bảo đi đâu ấy hả?

Hắn không nói gì, chỉ bừa môi rồi đi thẳng đến chỗ ngủ của mình. Nó nhún lên:

– cái thằng thân kinh này.

Hắn không muốn dây dưa gì nữa nên nằm xuống là lấy headphone ra nghe liền.

Sáng tinh mơ...5h00

– Cô kia, có son phấn gì thì dậy đi, chút nữa mà lâu thì tốn thời gian lắm.

– Anh từ từ đã, chớ tôi ngủ tiếp đi.

Hắn thở dài ra và liền hắt chần ra, nó nhí hắn với cái khuôn mặt khó hiểu, hắn không để nó cất công hỏi làm gì, liền nói:

– Có muốn đi gặp GD không?

Mắt nó từ hí như mắt lợn đến mở to như mắt cá mắc cạn (hình như mắt cá ở đâu cũng như nhau ý nhỏ):

– Thật không?

– Thế cô thấy tôi gạt cô lần nào chưa hả.

Nói rồi hắn đi ra ngoài, nó phóng ngay đến nhà tắm.

Hắn đang chuẩn bị đồ ăn sáng thì nghe nó hỏi:

– Nè, anh nghĩ là tôi nên để kiểu tóc nào? Cột đuôi ngựa hay là tết đuôi san?

Hắn thờ hải, tại sao con gái lại tốn thời gian cho việc trang điểm nhi, hắn thét lên:

– sao cô không cột đuôi gà đi?

– Anh nghĩ nó hợp à? Ok.

Hắn thở hắt ra, thật đúng là, nói cột đuôi gà là cột sao? Tóc nó ngắn rồi, cột cái quái gì nữa chứ. Hắn đành đi vào phòng, nhưng cũng vừa lúc nó đi ra. cả hai đứng đối diện nhau....

1s...2s...3s

– Ahahahahah – một tràng cười sảng khoái mà hẳn dành cho nó kh thấy mặt mày của nó.

Nó thật, ai không cười cho được chứ. Nó biết GD thích phong cách quái dị, nên mắt thì tô đen như gấu trúc, hai má thì đánh cam cả mặt. Lại còn thêm cái kính áp tròng, lông mi cong vuốt, cộng thêm cái môi đỏ chói nổi bật. Không thể thiếu nữa là mái tóc cột đuôi...tôm. Nó thấy hẳn cười thì ngạc nhiên:

– Xấu lắm hả?

– Không phải chỉ gọi là xấu mới đủ, mà phải thêm hàng loạt từ mới diễn tả nỗi cô. Ai dạy cô làm thế hả?

Nó nhăn mặt, bĩu môi, thật là quá đáng, nó đang không biết làm gì tiếp theo, thì hẳn thở hắt ra:

– Cô đẹp nhất là khi cứ để tự nhiên. – Một chất giọng nhẹ nhàng.

Nó nghe hẳn nói thế, với cái kiểu giọng đó thì ngẩn mặt lên nhìn, hẳn đưa tay kéo sợi dây chun cột tóc của nó. Mái tóc của nó lại trở về ban đầu, lăn tăn gọi sóng. Hẳn vuốt thêm mấy cái nữa cho vào nếp rồi nói:

– Bây giờ, cô chỉ cần tẩy trang nữa thôi là đẹp rồi.

Nó nãy giờ như bức tượng mới lên tiếng:

– Anh thật sự thấy thế sao? Hay là... anh không muốn tôi trông đẹp lộng lẫy nên nói thế hả?

Ồ, con này, họ đã đổi tốt rồi mà cảm thái độ đó nữa affh, hẳn đang vuốt tóc nó thì giật tay xuống, kèm theo câu thét:

– Có đi không thì bảo.

Nó nghe thấy thế thì liền đóng cửa chạy vào phòng, hẳn đứng chống nạnh ở cửa, nhăn lên:

– Haizzz, cái con người đó. Sao cứ để mình nó hoài nhi. Thật sự là chỉ muốn tốt thôi cũng không được sao? Haizzz

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Trước cổng YG, hai người đang hí hoáy với bác bảo vệ:

– Hai cô cậu là thực tập mới thật sao? – bác ấy hỏi

– Thật ạ. – Hẳn điềm tĩnh móc ra hai chiếc thẻ.

Bác ý đang chăm chú thì nó mở miệng dục:

– Bác nhanh nhanh đi ạ?!

– Sao cô bé này trông nghi nghi thế nhỉ? Fan hay sao mà lại thế?

Bác ấy nheo mắt lên khi thấy nó tom tóp. Hẳn ngay lập tức biện hộ:

– Thì ai mà chẳng có Idol chứ ạ? Trước khi được chọn, chúng cháu cũng là người thường thôi mà?!

– Được rồi, hai cô cậu vào đi.

Hai người lủi rủ cảm ơn bác ấy rồi đi vào, nó cũng lãnh được cái chửi trong thang máy:

– Tôi đã nói là phải bình tĩnh, có muốn gặp chừng nào thì cũng phải kiềm chế, chứ lát nữa mà gặp anh ấy, cô làm tôi mất mặt thì tôi biết làm sao chứ? Không biết giữ thể diện cho mình thì làm ơn nghĩ cho người khác với. Cô có hiểu không?

– Vâng, xin lỗi, tôi xin lỗi. – Nó chỉ biết đáp lại như thế.

Hai người đi vào một phòng khá rộng, có ghế sofa ở đó. Nó liền nằm ngay xuống để tận hưởng cái cảm giác được nằm trên chiếc ghế mà những Idol từng ngồi, trong khi hắn đang gọi điện thoại cho ai đó. Thật là sung sướng. Nó úp mặt xuống mặt ghế mà tận hưởng, hắn tắt máy rồi nhìn xuống nó:

– Cô đang làm gì thế hả?

– Tận hưởng chứ làm gì? Anh có biết đã bao nhiêu thiên thần đã ngồi ở đây không? – Nó thì thầm

– Đồ ngốc! thế chẳng khác gì cô đang ng*ỉ m*ng của chục người.

Tới đây, nó rơi từ thiên đường xuống địa ngục, hắn nói đúng. Nó ngồi phất dậy vào rừng mình. Hắn lắc đầu nhìn nó rồi nghe có tiếng gõ cửa, hai người quay đầu lại nhìn thì...

– Hi, để hai người đợi lâu quá.

”Woa... Là GD, mình không nằm mơ, là...hic...anh...hic” – nó ngẩn người.

– Xin giới thiệu đi...

Nó bỗng ôm chầm lấy hắn, tì đầu vào ngực của hắn mà khóc thút thít, làm hắn và cả GD đều bất ngờ. Hắn tim đập nhanh một cách không kiểm soát được, sợ rằng nó biết được, hắn cố tách nó ra khỏi người mình nhưng nó cứ như keo dính, tách kiểu nào cũng không được. Hắn đành ngẩn lên nhìn GD rồi cười gượng:

– Chào anh.

GD cười tươi rồi đi tới chỗ nó, anh khẽ vỗ vai nó:

– Sao thế cô bé, không muốn gặp anh sao?

– Không phải, tại em không tin là hic...anh...hic...

– Không sao đâu. Anh thật mà? GD trêu mếu trả lời – Em không định quay đầu nhìn anh dù chỉ một lần sao?

Nó nghe thế thì dần rời ”vòng tay” của hắn, lau nước mắt và ngẩn lên nhìn GD với đôi mắt ướt đẫm. Gd khẽ cười nhìn nó, thật đáng yêu.

30 phút sau...

– Hai người chụp đủ chưa thế?

Hắn ngẩn ngẩn khi thấy hai người chụp hết cảnh này sang cảnh khác, nó không tha cho Gd được lần nào, hắn thấy thế cũng ngán thay cho Gd. Hắn biết anh ấy cần cũng có việc bận nên đã nhắc nó:

– Cô chụp nhanh đi, không thì không kịp về bây giờ. Chiều nay là phải nộp rồi đó.

– Đúng rồi. – Nó lẩm bẩm

Rồi sau, nó xin chụp chung tám cuối và nằm ngay sofa đó để xem ảnh, còn hắn thì đi theo Gd đến phòng tập nhảy. Hắn vừa xuất hiện:

– Chào mấy anh ạ?!

Teayang, T.O.P, ÚtRi và cả anh chàng mắt cười cũng rất mừng khi thấy hắn xuất hiện. Anh mặt trời liền chạy tới ôm hắn:

– Sao em lại không nhảy nữa, bọn anh nhớ em chết đi được. Nghỉ giữa chừng làm anh hụt hẫng.

Hắn chỉ cười trừ rồi đi đến chỗ của những người khác để chào hỏi, T.O.P vui vẻ:

– Nghe nói Donghoo sẽ được debut trong tháng tới đó.

– Thật à? em không nghe cậu ấy nói gì cả. – Hắn ngạc nhiên

– Chà, bố Yăng nói cậu ấy rất nỗ lực để được chọn đây. – Út Ri xen vào.

Hắn nghe đến đây thì mừng thay cho bạn, kiểu nào, không ăn mừng thì không được rồi.

Còn nó, thì ngay lập tức gọi điện cho Dara

– Bò ơi! Tui gặp được rồi.

- À, thằng đó dẫn đi chứ gì? – Dara cười
- Sao biết thế? – Nó ngạc nhiên
- Qua nhà định rủ đi chơi, nhưng lại thấy không có ai, nên mình nghĩ là vậy

Nhưng Dara tắt ngay nụ cười trên mặt khi thấy Donghoo ở công viên cùng Ina, hai người đó đã không còn là một cặp từ lâu lắm rồi, sao bây giờ lại có thể đi chung như thế. Cô phanh xe lại và chờ xem có chuyện gì xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Tại công viên

Ina lạnh lùng khoanh tay trước ngực, đôi chân bắt chéo nhau, cô ta cất giọng nói lạnh lùng:

- Cậu hẹn tôi ra đây làm gì?
- Mình làm được rồi. – Donghoo nói một cách phấn khởi.
- Được cái gì, tên vô dụng như cậu thì làm được gì chứ? – Ina nói kinh bỉ, Donghoo hơi buồn nhưng anh biết cô sẽ vui khi anh nói câu tiếp theo.
- Mình sẽ được debut trong tháng sau, mình đã làm được rồi. Lời hứa đó... – Donghoo ngăn ngừng. Ina khẽ im lặng trước thông tin đó, cô còn tỏ vẻ mặt ngạc nhiên nhưng rồi cũng nói:
- Thì sao chứ, hứa cái gì, cậu làm tôi tốn thời gian quá đi.

Ina đứng dậy thì bị Donghoo nắm tay lại:

- Cậu bảo nếu mình có thể trở thành ngôi sao thì sẽ quay lại với tớ mà?
- Hừm, cậu tin cái lời hứa đó sao? Đồ ngốc.

Ina giật tay ra khỏi Donghoo nhưng cậu lại ngay lập tức nắm lại làm Ina tức giận. “Chát”, một tiếng đánh mạnh, Donghoo ngạc nhiên đến thả tay của Ina ra, cậu ngẩn mặt lên nhìn cô, Ina nói trong sự tức giận:

- Cậu cho dù có trở thành ngôi sao đi chăng nữa thì một phần của Jihun cậu cũng không có. Cậu chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.

Nó rồi cô quay đi một mạch, Donghoo định đuổi theo thì nghe có tiếng người nói:

- Ngôi sao tương lai mà để cho một cô gái tầm thường đánh thắng thế à?! Tôi tưởng cậu sẽ mạnh mẽ hơn trước chứ, không ngờ vẫn ngây thơ như vậy.
- Dara?! – Donghoo quay lại ngạc nhiên.

Dara không nói gì thêm, cô bé nắm lấy tay của Donghoo rồi kéo về phía chiếc xe của mình, cô mở cửa xe ra và nói:

- Vào đi, đi chơi với tôi, tôi sẽ giúp cậu đạt được mục đích.
- Mục đích gì? – Donghoo ngạc nhiên hỏi cô
- Thế cậu có muốn Ina để ý đến cậu không?

Donghoo gật đầu, Dara thét lên làm cậu giật mình:

- Thế thì đi thôi.

Donghoo ngoan ngoãn nghe lời.

Trên chiếc xe...

– Cậu thật sự thích Ina sao?

– Ừ.

– Thế cậu đã cố gắng đạt được mục đích gì chưa?

– Có rồi, nhưng cậu thấy đấy, Ina vẫn từ chối tớ

– Cậu đúng thật, không hiểu Ina chút nào – Dara thở dài – Ina đó, chỉ thích những anh chàng nổi trội và có nhiều người theo đuổi. Và cô ấy muốn mình là người được người khác nể phục vì chinh phục được người đó. Cậu sẽ debut trong tháng này nên coi như cũng đã hoàn thành một nửa, chuyện còn lại là cậu cứ hãy vào trường, coi tớ như bạn gái và quan tâm tớ. Trước sau gì thì mấy cô nàng chẳng đuổi theo cậu chứ.

Dong hoo gật gù đầu khi nghe cô nói thế, không một tiếng phản bác lại. Dara khẽ quay đầu lại nhìn rồi cô bỗng thét lên:

– Cậu có hiểu không hả?

– Cái cô này, đã bảo hiểu rồi mà – Donghoo cũng thét lên nhăn mặt khó chịu vì tiếng thét bất ngờ của nó.

– Kakakakaka – Dara cười thét lên trong xe.

– Nhưng mình đi đâu đây? – Donghoo hỏi

– Đi ăn. Tội định qua rủ Hisun nhưng cậu ấy không có nhà vì Jihun dẫn cậu ấy đến công ty của cậu rồi.

– Làm gì? – Donghoo ngạc nhiên

– Cái chuyện thi nhằm nhĩ chứ cái gì. – Dara ngán ngán

– À, hèn gì thằng Jihun bỗng dưng đi học nhảy. Cậu nghĩ hai đứa đó hợp chứ?

– Ừ thì... không xung khắc nhau về mặt phong thủy, nhưng cũng hơi khó để đến với nhau đấy – Dara rành rọt nói

– Wow... thầy bói. – Donghoo cười.

Hai người đi khỏi công ty, nó thấy thật thỏa mãn, cuối cùng thì cũng hoàn thành ước muốn rồi, nó trưng ngay cái khuôn mặt sáng khoái ra. Hấn nhìn nó rồi nói:

– Đói chưa?

– Rồi. Đi ăn gà rán đi? – Nó mắt tròn xoe

– Tội làm đồ ăn rồi, ra công viên. – Hấn lạnh lùng

– WTF? – nó nhăn lên – Anh đùa tôi sao?

Hấn nhếch môi và đưa nguyên cánh tay lại khóa cổ nó, nó thì co khum người lại, mặt nhăn lên, tay thì nắm lấy cổ tay hấn miệng cứ ”Aaaa”. Hấn thì rất thỏa mãn:

– Đã bảo là ra công viên thì ra công viên thôi.

Trên cửa sổ công ty...

– Hai đứa nó đẹp đôi ý chứ?! – GD cười.

– Cái cô đó là ai vậy? Bạn gái nó à? – Anh Tea thêm vào

– Sao? Jihun tìm được người yêu rồi sao? – Út Ri ngạc nhiên

– Wow, con bé thật may mắn, nhưng thật sự thì con bé đó là ai? – Deasung nhăn lên

– Một nửa kia của nó đấy, nếu không thằng bé sẽ không đến gần ai đâu. – T.O.P cười.

Những đứa còn lại gật gù đầu đồng ý.

”Cạch” – Tiếng quản lý bước vào, anh ta cũng đi đến cái đám đó và thì thầm:

- Tôi đáng thắc mắc là mấy cậu đang làm gì ở đây
- Ôi mẹ ơi – Cả đám thét lên giật mình và lập tức tản ra

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rời, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Tại công viên...

- Cô ăn cái này đi – Hấn đưa cho nó một chiếc hộp nhỏ – Kimbap tôi tự làm đấy.
- Anh thật là... đây là cô viên đấy, mọi người nhìn kia. – Nó phụng phịu
- Ăn đi, đừng có nhiều lời, họ không phải cũng đang ăn ở đây sao?

Xin nói toàn cảnh chút ạ...

Thật sự thì không phải ở công viên đâu, mà là ở một quán nước nhỏ đối diện công viên. Và vì là quán nước nên mọi người ai cũng uống nước giải khát, nhưng hai đứa này lại ăn trong quán nước nên... hơi khác người một chút

- Nhưng đây là quán nước mà? – Nó cất cao giọng
- Không quan tâm. Cô không ăn chứ gì, đưa đây – Hấn vừa nói vừa nhai miếng kimbap trong miệng, tay thì đưa về phía nó.
- Hừ. – Nó đưa kimbap ra xa cái cánh tay dài chục mét của hấn, mũi nhếch lên – Tôi đâu có điên mà không ăn đồ chùa.

Nói rồi nó đặt chiếc hộp xuống, mở nắp ra thì nó đã lóa mắt vì những màu sắc mà các miếng kimbap mang lại, trông nó mới ngon làm sao. Kiểu này, nó phải ăn thật đã. Không chần chừ gì thêm, nó lấy đũa bỏ tới tấp vào miệng. Hấn nhìn theo cái kiểu nó ăn thì cũng quên mất việc ăn của mình, trông nó ăn thật giống... heo. (hahaha) Nhưng cũng đáng yêu hết chê. Khoan, hết đáng yêu rồi, nó nhét vào miệng nhiều quá, đến nhai còn khó khăn nữa là, hấn nhăn mặt:

- Từ từ thôi, trời ạ. Nghẹn bây giờ.

Thôi rồi, khỏi phải nói, nó nghẹn rồi. Nó dầm thùng thực vào ngực, hấn lại càng nhăn lên, lấy ly nước trên bàn, hấn đưa ra trước mặt nó:

- Uống đi. Khó thật.

Nó nốc nước, khó khăn nhai thêm chút nữa và cố nuốt chúng vào. Nó thở phào, thật may mắn, không thì chút nữa nó đã xuống Âm Phủ và mama papa sẽ nhận được tin..." con của ông bà đã chết vì ăn quá nhiều Kimbap một lúc" – Thật là cái chết lãng phí nhất nó từng biết

- Cảm ơn anh đã cứu mạng tôi – Nó nói khó khăn
- Dù ngon đến đâu thì cũng từ từ thôi chứ – Hấn nói có vẻ lo lắng, nhưng ả sau đó là cả một sự tự cao tự đại, nó đủ thoong minh để hiểu nên nhếch môi nói:
- Anh còn mơ, tại tôi thấy nó nhiều màu bắt mắt, sinh ra nông nổi thôi.
- Màu sắc kích thích cô đến vậy sao? – Hấn chống đũa lên, mặt thì đưa nhìn nó, cùng với một nụ cười.
- Tất nhiên rồi.

Hấn không nói gì nhiều nữa. Chỉ lặng cười và chăm chú ăn tiếp

Tại quán Bupphe...

Dara lướt qua món hải sản ngon tuyệt và đi đến món sườn nướng vàng ươm. Theo sau là Donghoon:

- Cậu vẫn không thể ăn được hải sản à?

– Ừ, tớ không muốn mặt lại xưng lên như năm 10 tuổi đâu.

– Lúc đó cậu buồn cười thật đấy, mặt cậu híp lại, mặt thì đỏ lên như Ớt, lại còn khóc thét bảo ngựa ngáy khắp người – Donghoo phì cười khi nhắc đến kỉ niệm đó.

– Lúc đó cũng rất cảm ơm vì cậu đã chịu khó dẫn tớ đi bệnh viện. Không chắc mình không còn đứng đây nữa đâu – Dara quay lại cười với cậu ta. – Nhưng thật sự thì tớ không muốn nhắc lại đâu. Lúc đó, mình thật xấu xí.

Donghoo nghe thế thì lại cười thêm một lần nữa. Dara nhìn cậu ta cười, dù không muốn nhưng cũng miễn cưỡng cười theo. Nhưng khi cô quay người:

– Ồ...bánh gạo kia.

Cô liền chạy tới cái đĩa bánh to ở bàn bên kia. Donghoo cũng đi tới chỗ đó, món bánh ngon tuyệt đang ở ngay trước mặt. Dara không chần chừ đặt ngay một vá lên đĩa của mình. Donghoo thấy lạ bèn nói:

– Sao đương kim tiểu thư lại thích ăn cái này?

Dara như chậm lại mọi hoạt động của mình, tim cô như tan nát. Nước mắt cô rung rung, cô khẽ mỉm cười và nhìn ra ngoài đường:

– Lúc nhỏ, mẹ hay nấu cho tớ ăn món này lắm. Nhưng đây bây giờ thì tớ chỉ có thể ăn nó do người khác nấu.

” Mẹ” – Donghoo cảm thấy có lỗi đối với Dara khi đề cô nói đến từ mẹ. Dara mất mẹ lúc 15 tuổi vì tai nạn giao thông. Cái tai nạn đó vẫn luôn bám lấy cô giai đẳng trong suốt những năm tháng. Có lần, Dara còn nói là phim kinh dị chán ngắt vì cô đã quen thuộc với khuôn mặt của mẹ cô mỗi đêm rồi:

– Tớ xin lỗi – Donghoo nói nhẹ nhàng sau lưng.

– Không sao đâu – Dara hít một hơi thật sâu rồi mới bình tĩnh quay người lại nhìn cậu bạn – Chuyện đó qua lâu rồi. Thôi, mình qua bàn ngồi đi, phải dự tính chuyện của cậu đã. Ok?

Nói rồi, cô bé đi thẳng đến chiếc bàn, theo sau cũng là anh chàng đó (Đi sau hoài). Hai người ngồi ngay ngắn trên bàn, Dara đã lập tức nói ngay:

– Sắp tới sẽ có lễ kết thúc kì thi. Cậu chắc cũng debut xong nên hãy đến bữa tiệc đó với tớ. Chắc rằng, mấy bọn con gái không bao quanh cậu thì không phải tớ.

– Thế Ina thì sao? Cậu ấy đi cùng ai? – Donghoo ngây thơ hỏi

– Đi với ai cái gì. Cô ấy là trùm tổ chức cái loại này chứ ai. Nên chắc sẽ thuộc đội chuẩn bị.

– Ok. Để mình thu xếp thời gian – Donghoo gật gật đầu

Tại ngôi nhà của hai chị em (Chào mừng trở lại)

Sunny đi lên lầu, đã lâu cô không khảo sát lại cái máy quay phim đó rồi, phải xem nó đã thu được những gì. Zin thấy chị gái cầm theo bịch sữa lên lầu. Cô biết ngay là chị mình đang có ý định làm gì. Kiểu này không hay rồi, nên cô đi theo sau lên lầu. Cô đứng ở góc tường không xa nơi chị gái cô để máy tính, nên khi nhưng đoạn video đầu tiên xuất hiện cô cũng có thể nhìn rõ. Nhưng cũng chính ngay những đoạn đầu tiên đã làm cả hai bất ngờ. Sunny nhủ này:

– Sao Hisun lại xuất hiện ở phòng ngủ này chứ?

Sunny tua đi thêm mấy đoạn, vẫn có sự xuất hiện của nó. Lại còn cảnh hai người chơi đùa âm ỉ trong phòng. Sunny lại mở qua đoạn thoại, cô nghe đầu tiên là cái trên tầng thượng... Zin cũng khẽ nhăn mặt tiên đoán:

– Chẳng lẽ Hisun ở chung nhà với hội trưởng?

Nhưng cô ngay lập tức bị cắt đứt suy nghĩ khi nghe chị gái lầm bầm:

– Hisun ở chung nhà với Jihun? Và cậu ấy đã giúp nó hoàn thành cuộc thi ư? Chuyện này tôi không bỏ qua đâu.

Lại thế rồi. Zin biết quả này nó sẽ lãnh không nổi nên đi xuống nhà trước.

Lát sau thì Sunny cũng xuống nhà, cô thấy em gái đang rửa chén, thì nói:

– Chị ra ngoài một chút, em ở nhà nhé.

– Vâng ạ

Ngay khi Sunny vừa lấy xe đi thì Zin ngay lập tức gọi cho nó:

– A lo?

Cậu ra khỏi nhà đi, ngay lập tức. – Zin nói giọng hỏthoảng◆\◆u◆MB

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Rồi lập tức Zin tắt rụp máy. Tuy hơi khó hiểu nhưng cả hai đang trên đường về rồi nên nó cũng không muốn nói gì nhiều.

Sunny đi đến trước cửa nhà thì không thấy ai. Cô lại dùng mảnh khóa cũ để mở khóa. Khi vào được trong nhà thì thứ đầu tiên cô thấy chính là Lucky đang nhe nanh của nó lê đe dọa cô. Cô hơi giật mình một chút, nhưng rồi cũng đi lướt qua Lucky một cách dễ dàng vì con chó không làm gì cô cả, nó chỉ nhìn và đi theo cô. Sunny đi vào phòng của hai người, cô mở tủ quần áo ra để chắc chắn hơn. Nhưng sự thật là sự thật, nó đang ở trong căn nhà này. Nhưng để kết tội nó, trước tiên cô phải xóa sạch dấu vết đã. Sunny lại cẩn thận tháo mọi thiết bị giám sát trong nhà. Rồi lại đi ra khỏi nhà. Mọi thứ lại yên ắng như cũ.

5 phút ngay sau đó.... Nó và hấn về tới nhà.

Vừa mở cửa, Lucky đã chạy ra đón hai người, nó thì liền ngồi xuống ôm lấy ôm để, còn nói cung:

– Em chưa ăn gì đúng không? Lại bếp chị cho xúc xích này.

Thế là hai ‘mẹ con’ đi vào bếp, riêng hấn thì đi vào phòng mà ngả lưng xuống chiếc nệm trên sàn nhà thân yêu của mình. Mắt hấn riu lại và thiếp đi lúc nào không hay. Nó đi vào phòng thì thấy hấn ngủ, chắc hấn mệt lắm. Nó tiến lại, đắp mền lên cho hấn, nó được cơ hội ngắm kĩ hấn hơn. Phải nói, hấn thật sự rất tốt, tuy hơi đáng ghét một chút nhưng hấn cũng đã giúp nó rất nhiều, rồi nó nhẹ nhàng tiến ra ngoài, suy nghĩ:

” Dù gì thì hấn cũng đã giúp mình, thôi thì bữa tối nay phải làm món gì đó thật ngon để đãi hấn, ra siêu thị thôi”

7h tối...

Hấn hát mền dậy, mặt ngái ngủ đi xuống bếp, hấn thấy nó đang hí hục nấu món gì đó, liền tiến lại gần hỏi:

– Cô làm gì thế?

– Chà, nướng đến giờ mà vẫn chưa cháy là giới đấy. – Nó nhăn mặt lên như dạy đời hấn. – Mau đi tắm rồi ra ngoài có chuyện muốn nói.

– Nói thì nói ở đây luôn đi, ra làm gì? – Hấn vịn vẹo cổ.

Nó nhếch môi lên, nhìn hấn trông thật đáng ghét với mái tóc bù xù đó, nó đá vào cẳng chân hấn, làm hấn giật mình la lên, nó hếch môi lên:

– Bảo đi thì làm ơn đi dùm cái. Thấy mà ghét.

Hấn cũng không muốn dây dưa nhiều làm gì, nên vừa đi vừa gãi lưng, thật là lười thôi lếch thếch, có ai mà tin được rằng đây là một Hội trưởng gương mẫu đâu chứ. Nó ngán ngán lắc đầu và quay lại công việc của mình.

Lúc sau hấn ra ngoài với bộ quần áo chỉnh tề. Nó thấy thế thì liền đi vào phòng, không quên dặn hấn:

– Anh lấy sợi dây đi, chuẩn bị dắt Lucky đi dạo nha. Tôi vào lấy áo khoác.

Hấn nhìn theo nó, rồi quay xuống hỏi Lucky:

– Lúc nãy papa ngủ, con có thấy mama bị đập đầu vào đâu không?

– Đập cái đầu anh á?! – Nó từ đâu xuất hiện, đánh mạnh vào đầu hấn, hấn ôm đầu nhăn mặt ngược lên nhìn nó, còn nó thì nhếch môi lên dạy đời hấn:

– Người đâu mà tệ, lấy sợi dây cũng không làm được.

– Cái gì? – Hấn gân cổ lên – Tại cô lấy áo nhanh quá chứ có phải tôi không làm đâu chứ?

– Anh nhiều chuyện quá, thôi đi đi. Trễ rồi.

Thế là nó dắt Lucky đi trước. Hấn phẩy tay, đúng là tụi con gái, thật không thể hiểu được. Nhưng rồi hấn cũng đi ra khỏi nhà, ra tới cổng, nó cũng lại cần nhân:

– Anh là gì mà lâu thế? Bộ mọc rễ ở trong luôn rồi sao?

– Cô bị gì thế hả? Sao cứ thích gây sự với tôi vậy?

– Không gây với anh thì tôi gây với Lucky sao? Nói lạ...

Lucky nghe thấy tên của mình thì bỗng sủa ầm lên. Hai người, một con, hai cái miệng và một cái mõm làm náo loạn cả cái góc sân. Nhưng cả bọn không hay biết, bên kia đường, Sunny cùng với chiếc máy ảnh bấm lia lịa, từng hành động nhỏ một đều bị ghi lại tất (kể cả lúc hấn nhe răng, nhắm mắt hay nó chu môi tròn lông trắng cũng được ghi luôn, kekeke)

Bỏ qua vụ cãi vã, cả ba lại đi đến công viên theo dự định của nó. Cả ba ngẩng đầu lên nhìn trò tàu lượn, nó quay đầu nhìn hấn:

– Anh dám không?

– Ý cô là sao? Tôi là men 100% đấy.

– thỏa thuận đi, nếu ai hét lên khi đang đi thì phải bỏ tiền túi ra đãi Lucky và người thắng cuộc.

– Chấp nhận thỏa thuận

– Ok, lets go.

Thế là hai ông bà ” bàn giao của nợ Lucky” cho một người qua đường, còn mình thì đi giải quyết cái thỏa thuận.

– Chuẩn bị xong chưa ạ? – Nhân viên điều khiển lên tiếng.

– Xong rồi – Cả hai đồng thanh.

Tàu chỉ mới giật lên lăn bánh mà nó muốn thét thật lớn, nhưng nó không muốn thua hấn ở bất cứ phương diện nào nên đành mím môi cắn răng chịu đựng. Chiếc tàu lượn chậm chậm đi lên dốc, đến nửa đoạn lên dốc, hấn nghĩ:

” Dù sao thì mình cũng là con trai, trả tiền chùng đây chắc không sao đâu” – Hấn khẽ liếc mắt qua, nó đang nhắm nghiền mắt lại, những ngón tay nhỏ bé nắm chặt lấy đai trước bụng. Tàu vẫn chỉ đi lên dốc mà nó đã thể rồi thật tội nghiệp, Hấn định bụng là khi chiếc tàu đến giữa đoạn xỏ dốc, hấn sẽ thét lên để nó thắng. Ok, cứ quyết định vậy đi.

Chiếc tàu lượn dừng chùng một hai giây gì đó trên đỉnh dốc, nó nắm càng chặt đai hơn, phải chuẩn bị thôi. Dù thế nào đi chăng nữa, cũng không được phép thua. Vì ở đầu tàu, nên dù cho nó nhắm mắt cũng có thể cảm nhận rằng tàu đang đi xuống...

” Không thể chịu nổi nữa” – Nó ngẫm nghĩ...

” Chuẩn bị hét thật to nào Jihun” – Trong khi đó là hấn cũng tầm song song với nó. Hấn hít thật sâu để chuẩn bị hét thật lớn nhất hấn có thể làm

– Á.....Á..... Tôi thua rồi

” Cái gì, mình vẫn chưa hét lên mà” – Hấn lập tức quay đầu lại thì thấy nó vừa thét vừa nói lớn:

– Tôi thua rồi... Thua rồi...

Thật nực cười... nhưng thật sự không thể nhịn được nữa...

– AAAAAAAAAAAAAAA – hấn cũng không kém cạnh gì tiếng hét của nó.

– OMG... cái bọn đầu tàu nó bị gì thế nhở? – Đám phía sau phàn nàn. Số girl khác thì hơi sốc vì... hấn mất hình tượng quá...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Khi chuyến tàu dừng lại, nó loạng choạng đi ra, thật là chóng hết cả mặt, nó phải nắm lấy lan can mới có thể đứng vững được. Còn hấn thì bình thường, còn làm ra vẻ là đang hít thở không khí trong lành, nó ngẩn đầu lên nhìn hấn:

- Không phải anh cũng hết lớn lắm sao? Sao giờ lại tỉnh như không vậy?
- Cái trò này, tôi đã chơi đi chơi lại cả chục lần rồi. – Hấn cười khẩy. Nhưng nó lại thắc
- Thế anh hét lên là gì? Quen rồi thì sao phải sợ chứ?
- Tôi không phải sợ, mà là do có người làm tôi thấy buồn cười quá nên mở miệng ra cười thôi.

Rồi hấn bỏ đi trước, nó thật sự không hiểu sao hấn có thể làm thế. Đúng thật là... Nhục quá, lại thua hấn nữa rồi.

Nó đi ra ngoài thì đã thấy hấn ung dung cầm cây kem mà ăn, còn Lucky thì nhìn nó với vẻ mặt trông đợi, nó nhăn lên với Lucky, đúng thật làm cho dù có thông minh bao nhiêu đi chăng nữa thì Lucky vẫn háu ăn như heo. Hấn cười:

- Lucky đợi cô hơi bị lâu đấy.
- Biết rồi – Nó nhăn với hấn, nhưng trong đầu nghĩ ” Hừ... muốn ăn quýt tiền của tôi thì nói thẳng ra đi, còn lấy Lucky ra làm gì chứ, đúng là tên đáng ghét nhất mà mình từng gặp”

Rồi nó đi về cái cửa hàng bên kia đường, hấn nhìn theo nó rồi bật cười, quay đầu nhìn con cưng, hấn vuốt nhẹ đầu Lucky:

- Mama có khí phách nhỏ?! Hứa là làm.

Lucky sủa lên đáp lại, hấn cười rồi bỗng dẫn Lucky đi đến chiếc xe kem hấn mua lúc này để mua thêm cho nó.

Nói về nó, mỗi bước đi là một câu rủa hấn, nó thật không hiểu sao mình là có thể hét lên trong khi đường tàu lượn còn không bằng chuyến tàu ma mà nó đã từng đi ở Mỹ. Ngán ngẩn lắc đầu, nó bước vào mua mấy cây xúc xích rồi đi ra. Đứng từ bên này đường, nó cố tìm hấn nhưng không thấy đâu. Lại quá, hai người này đi đâu rồi, có khi lại bỏ nó ở một mình trong công viên không? Nghĩ thế nên nó tức tốc chạy qua, càng gần, nó càng nhận thấy hấn không ở đây, bắt đầu lo rồi.

Nhưng khoan đã, khi nó đi ngang qua một cái cây đối diện với cái hồ nhỏ, sát chiếc hồ có một chiếc ghế đá và cả người ngồi ở đó nữa. Nó thấy quen quen, màu áo và kiểu áo đó nó đã gặp ở đâu rồi. Nó đi giật lùi để nhìn kĩ lại, nó đang nghĩ đến một người, nhưng vì đứng từ phía sau nên nó không thể biết chắc được. Đành phải đi lên mấy cây khác, nhìn theo hướng nghiêng để xác định rõ hơn... Và điều đó đã mang đến sự bất hạnh cho nó... Những cây xúc xích rơi lộp bộp trên nền đá, nó không tin vào mắt mình nữa... Điều này là không thể nào.

Hấn mua xong que kem, cũng dáo dác đưa mắt tìm nó, nhưng không như nó, tìm đến muốn nhíu cả mắt không tìm thấy thì hấn đơn giản nhận ra chiếc áo khoác dáng dài màu đỏ đô của nó lấp ló phía sau một thân cây. Hấn vui vẻ tiến lại gần nó, tay còn cầm theo que kem lúc này, nhưng đi được nửa đoạn thì Lucky bỗng rên lên ư ừ và đứng tại chỗ. Hấn dừng lại theo Lucky và nhìn nó với ánh mắt khó hiểu:

- Sao thế? Có chuyện gì à?

Nhưng Lucky không nhìn vào mắt hấn, mà bỗng chạy thật nhanh về phía nó. Hấn nhìn theo, bỗng có cảm giác lạ, có chuyện rồi... đừng nói là... không không... không thể nào...

Hấn lập tức chạy đến chỗ nó đứng. Mọi chuyện đúng như hấn đoán, không thể dấu chuyện này nữa. Nó quay đầu nhìn hấn với hàng nước mắt lăn dài, hấn nhìn mà thấy lòng thất lại:

- Anh biết chuyện này đúng không? – Nó tay chỉ về phía ngược lại, khuôn mặt thì đau đớn nhìn hấn – Anh biết đúng không?
- Tôi... tôi – Hấn ấp úng.

Nhưng không đợi hấn nói hết câu, nó tiến thẳng đến chiếc ghế đá. Ngay lúc này, không còn biết phải làm sao nữa... chuyện đã đến nước này rồi thì...:

- Hai anh chị ở đây là gì vậy? – Nó cất giọng run run

Lúc này thì hai người được nhắc đến mới giật mình quay lại, Thuận Lâm lập tức dừng ngay cử chỉ âu yếm mà anh đã dành cho Trâm Trâm lúc này. Lần đầu tiên phải nói... Bà chị cúi mặt xuống lo sợ, cô đứng đó không dám ngược nhìn đứa em trước mặt mình, Thuận Lâm thì đứng sau cô, anh nói nhẹ nhàng:

- Anh xin lỗi
- Cho cái gì chứ? – Nó nói với hàng nước mắt lăn dài.

– Anh đã định nói cho em biết từ ngay cái ngày gặp em, nhưng anh không muốn làm em mất vui, nên...

– Chị thật sự xin lỗi. – Trâm Trâm chen vào

– Chị không có lỗi gì cả, mấy người không có lỗi. Đúng rồi, đâu ai hiểu tôi đâu chứ? Ồ, chiếc áo mà anh mua tặng cho người bạn nhân ngày sinh nhật đây sao? – Nó nói mà mai chiếc áo chị gái nó đang mặc – Đẹp đấy, rất hợp với chị.

Rồi nó bỏ đi, hần lúc này bắt lực chỉ biết đứng nhìn, nhưng khi thấy nó bỏ đi, hần liền dắt Lucky chạy theo phía sau lưng nó.

Trâm nhìn em gái bỏ đi, cô bắt đầu khóc, Thuận Lâm đưa tay an ủi:

– Không sao đâu, anh chắc chắn rằng JiHun sẽ lo cho con bé.

– Em sai đúng không anh, em biết tình cảm nó dành cho anh, nhưng tại sao em không thể ngăn được trái tim mình chứ – Trâm Trâm ôm mặt khóc. Thuận Lâm ôm cô vào lòng:

– Thôi, nín đi nào, không phải lỗi của em đâu. Chúng ta về nhà thôi.

Rồi anh nhẹ nhàng đưa cô ra khỏi công viên...

– Kim Hisun...Đứng lại đó cho tôi. Cô có nghe không hả?! – Hần nói lớn chữ cuối và nắm lấy cổ tay nó. Nó nhìn hần với nước mắt đầm đìa:

– Anh muốn gì nữa hả? Tôi muốn đi chết đây này, anh để tôi yên. – Nó cự quậy cố tách khỏi hần, nhưng hần càng xiết chặt tay nó hơn:

– Không phải tôi đã nói cô đừng thích anh ta nữa hay sao? Nhưng cô đâu có nghe tôi?! – Hần phun ra một tràng làm nó lặng im. Hần tiếp tục – Chẳng lẽ, hần chỉ là người duy nhất cô có thể yêu thôi sao? Chết ư? Muốn lắm chứ gì? Để tôi dẫn cô đi.

Rồi hần nắm lấy cổ tay nó chặt hơn và kéo nó đi thật mạnh. Nó, đang sợ hần... hần thật sự dẫn nó đi chết thật sao? Nhưng vì vừa đau lòng lại đang tuyệt vọng...Chết...có lẽ là cách duy nhất.

Hần kéo về đến nhà, mở gara xe ra và lái ra chiếc xe con màu đỏ mui trần. Nó nước mắt vẫn chảy dài:

– Anh dẫn tôi đi chết mà, về nhà lấy xe làm gì?

– Lên đi. – Hần lạnh lùng nói.

– Không, tôi muốn biết anh sẽ dẫn tôi đi đâu. – Nó cứng đầu đáp lại. Hần thở hắt ra tỏ vẻ khó chịu và mở cửa bước ra khỏi xe. Hần xồng xộc tiến đến chỗ nó, nó đi giật lùi như cảnh giác:

– Anh muốn làm gì?

Hần không nói gì, liền bế thốc nó lên và bỏ vào trong xe như đặt một chiếc bao tải, hần còn hùng hục tức giận cài dây an toàn cho nó, vừa nói:

– Muốn đi chết thì tôi chiều.

Rồi hần vòng ngược lại và ngồi vào ghế lái, chiếc xe chỉ mới ra tới mặt đường mà hần đã phóng xe vụt đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Nó không ngừng thút thít bởi lẽ đang đi trên đường cao tốc, hần lại đang phóng xe với tốc độ ánh sáng. Nó không dám khóc to, lỡ có người nhìn thấy thì ngại lắm (còn coi trọng hình tượng nữa kia). Hần liếc sang cái con người bên cạnh đang cố kìm nén cơn đau, cũng thấy xót trong lòng lắm, hần mở miệng:

– Đường đến cái chết cũng có lẽ sẽ hơi xa một chút, cô cứ khóc đi. To chừng nào cô muốn cũng được.

Chà, này giờ nó chỉ chờ có mỗi câu đấy thôi. Cho phép rồi thì ngại cái gì nữa chứ:

– HUHUHUHU.....

Nó khóc thét lên như chưa bao giờ được khóc, to đến nỗi, hấn ngồi kế bên cũng phải giật mình. Hấn thật không hiểu nỗi nó, mắt hình tượng quá đi, nước mắt hay mũi* gì chứ thế mà như nước thác phun ra. Hấn nhún lên và đưa tay lục tìm trong ngăn nhỏ, lấy ra một chiếc hộp giấy:

– Đây này, lau đi, bẩn quá.

Nó nhận lấy từ tay hấn, liền đi kéo ra một loạt giấy mà đưa lên lau mắt. Cũng kể tiếp theo, giấy theo gió mà bay đi, hấn trợn mắt lên:

– Cái cô này, sao lại vứt giấy qua đó hả. Cô có biết là... Haizzz. Bỏ vào đây này.

Hấn liền mở nắp ngăn kéo ra, nó nghe thế thì không đáp lại mà ngoan ngoãn bỏ vào đó một cách tức giận. Hấn lại trách:

– Nhẹ nhàng thôi. Hư của tôi bây giờ?!

Thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, nó bực mình thét lên với hấn:

– Anh im đi. Tập trung mà lái xe kìa.

Hấn giật mình, vậy thì thôi, tập trung thì tập trung, hấn nuốt hận trong lòng. Cho nó thắng đọt này, dù giò nõ cung không sống được bao lâu nữa. Hấn liền rẽ khỏi đường cao tốc, đi vào một con đường ra biển, nó nhìn cảnh vật, đây là... nơi nó dẫn Thuận Lê đến mà, đằng kia là biển hoàng hôn... một màu vàng cam tuyệt đẹp.

Chiếc xe dừng kịch, hấn lập tức xuống xe và mở cửa xe bên kia kéo nó ra ngoài khi nó mới chỉ ngây ngô không hiểu chuyện:

– Sao anh biết nơi này?

– Đây là địa phận của tôi, không biết thì ai biết. – Hấn đáp lại.

– Nhưng tôi tưởng chỉ có tôi và anh Chihun biết thôi chứ?

– Thế thì cô lầm rồi đấy. – Rồi hấn không thương tiếc nắm lấy cánh tay nó mà kéo đến vách mỏm đá. Nhìn xuống biển thì cao chừng ba mét. Hấn thét lên – Đẩy nhảy xuống đi, nếu cô muốn chết đến vậy.

Nó không đáp lại hấn, mắt chỉ mở trao tráo nhìn hấn như cầm thù, hấn nhìn thẳng vào mắt nó, đỏ hoe vì khóc và còn long lanh trong nắng hoàng hôn bởi những giọt nước mắt còn đọng lại. Hấn liền quay lưng lại với nó để không bị đôi mắt đỏ làm mềm lòng, và chống nạnh nói:

– Không có gì mà cô cũng muốn tìm đến cái chết. Chỉ là vì một thằng con trai mà mấy đứa con gái cô cũng đòi bỏ mạng sao? Đẩy, nhảy đi... cô giỏi thì nhảy đi, tôi thách cô đấy. – Hấn vừa nói vừa quay đầu lại nhìn nó một cách giận dữ.

Nhưng...Đầu mắt rồi... không phải chứ... nhảy thật sao?...Cái con người đáng ghét đó.

Hấn liền chạy đến mỏm đá thì thấy nó cũng mới vừa chạm nước. Thật là hết chịu nổi... hấn bắn khoả vào giày nhưng cũng rồi nhảy xuống theo nó.

Dưới lòng biển sâu lạnh lùng, nó dần chìm xuống đáy mà không có bất kì sự phản kháng nào để dành lại sự sống, nó thật sự là muốn buông xuôi rồi. Nhưng hấn sẽ không để chuyện này xảy ra đâu, hấn gắng bơi đến chỗ nó thật nhanh hết sức có thể... Đến rồi, hấn đã nắm được tay nó rồi...

Nhưng không... nó không muốn hấn cứu nó, nó dấy dựa phản kháng lại hết sức có thể... Đến lúc này mà vẫn còn cứng đầu sao, dùng biện pháp mạnh thôi...

Không chần chừ, hấn liền đưa tay lên áp mạnh vào hai má nó và kéo nó sát lại mặt mình... Một nụ hôn nồng cháy dưới biển...Nó trố mắt lên ngạc nhiên... nhưng trong đầu thì là... :

” Cái tên biến thái này, anh chết với tôi”

Nó liền đẩy hấn ra và mình thì trôi lên trên mặt nước, hấn thấy thế cũng theo sau nó. Đầu hấn mới chỉ trôi lên một xú thì đã bị chìm ngay xuống, hấn nghe đâu đó tiếng thét:

– Sao anh không chết chìm dưới đó luôn đi, biến thái... dám nhân cơ hội đó mà hôn tôi hả?! Anh dẫn tôi tới đây mà, sao không để tôi chết luôn đi.

Hấn trôi lên lấy hơi thì thấy nó đã bơi ra xa hơn, hấn vuốt tóc ra sau, nghe răng ra ngán ngán:

– Chết thật, biết bơi mà đòi đi tự tử dưới biển cơ đấy.

Rồi hấn lặn sâu xuống, bơi tiến sát nó và nắm lấy cổ chân nó mà kéo về phía bờ cát. Nó cũng không vừa, lặn xuống cố gỡ bỏ tay của hấn ra khỏi chân mình. Nhưng vì là con gái, sức cũng đã thấm mệt, nên nó yếu dần đi, thậm chí đưa tay ra để bơi cũng không còn sức nữa, nên cứ thế để hấn kéo vào bờ.

Vừa mem tới chỗ nông, hấn đã thờ hồn hên, lại phải cố gắng hết sức để kéo lê cái của nợ phía sau, hấn mệt bỏ hơi tai. Đến bờ cát, hấn cố đứng dậy, nắm lấy cổ tay phải nó kéo lên khỏi những con sóng vỗ của biển và liền nằm gục ngay bên cạnh nó, nó hôn hên:

- Anh dẫn tôi đi chết mà, cứu làm gì?
- Học...tôi...học... không nghĩ...học...cô làm... thật... học – Hân phì phò vừa nói vừa chèn tiếng thờ của mình vào, nó bật cười:
- Anh cứ như con trâu mới đi cày về ấy.
- Thế không đúng sao? Chẳng phải tôi mới vừa cố gắng kéo cái cày đang tự chìm mình xuống nước ư?
- Anh thôi đi. – Nó đưa tay đánh vào bụng hân.

Tận hưởng chút khí trời đi đã nào, nhìn bầu trời kia... Thật là đa màu sắc... Có một số ngôi sao đã bắt đầu xuất hiện. Cứ thế này đi, để nó trấn tĩnh lại...:

- Cảm ơn anh. – Nó cất tiếng nói phá vỡ không gian yên lặng
- Về chuyện gì? – Hân thắc mắc
- Đã cứu tôi, thật ngu ngốc khi lại đi tự tử chỉ vì người con trai không thuộc về mình. – Nó đáp lại nhẹ nhàng.

Hân không muốn nhớ lại những thứ lúc này, nên đã lập tức đứng dậy:

- Đi thôi, về tắm rửa nào.

Nó nghe thế thì liền đưa tay mình lên không trung ý muốn hân giúp nó đứng dậy, hân nhìn nó nhưng rồi cũng nắm lấy tay của đườn kim tiểu thư này...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Hai người lên xe, đáng lẽ phải vòng ngược lại, nhưng hân lại đi thẳng làm nó ngạc nhiên:

- O! đường về bên này mà?
- Nhưng bên này gần hơn?! – Hân chỉ đáp lại có thế nhưng đã làm cho nó băn khoăn mãi:
- Gần???

Hân không nói nhiều làm gì, liền phóng đi. Nó nhìn phong cảnh hai bên đường, đẹp thật. Ở cả Hân quốc này, nơi đâu cũng được tận dụng để xây nhà, không ngờ một nơi gần biển mát như thế này vẫn còn cây cối um tùm, nó liền quay lại hỏi:

- Đất này của ai mà rộng thế, họ thật buồn cười, sao không bán đi nhỉ?
- Đất nhà tôi đấy, có ý kiến gì không?
- Hà? Ồ...không, nhưng nếu là đất nhà anh thì sao bác ấy không bán đi, bất động sản mà? Nếu bán đi, chắc chắn rằng sẽ rất có nhiều người mua vì ở đây rất có tiềm lực du lịch.
- Sao cô lại nghĩ thế? – Hân bật cười.
- Đây nhé, bên kia là biển, đằng xa thì có ngọn hải đăng, đường xá tách hẳn khỏi thành phố in ỏi, cây cối xanh tươi, nếu đầu tư thêm nữa thì có thể tạo ra cả một khu nghỉ dưỡng lớn thật lớn.

Nó vừa giải thích vừa múa tay múa chân, hân bật cười khi nhìn thấy những hành động hết sức ngây thơ của nó. Rồi hân khẽ gõ đầu nó:

- Ngốc ạ, chính vì đây là một nơi tuyệt vời như thế nên tôi mới không muốn bán, hiểu chưa?
- Anh? Đất của anh sao? – Nó trở mặt, tay vẫn xoa chỗ bị gõ.
- Không, là đất của gia đình nhỏ của tôi. – Hân vừa nói vừa cười.

– Hừm. Lo xa. – nó bấu môi

Nó đáp lại và khoanh tay trước ngực, chưa đầy 3 phút họ đã ở trước cổng, hần đưa tay lục trong ngăn lúc này và lôi ra một chùm chìa khóa, thật nhiều chìa khóa. Hần đưa tay ra để bấm vào một cái rimot nhỏ, rồi tiếp tục lái xe khi chiếc cổng mở đủ rộng. Nó thấy một ngôi biệt thự trắng rất đẹp, xung quanh bao trùm bởi rất nhiều cây cối. Chiếc xe chỉ mới dừng lại, nó đã lập tức đẩy cửa xe chạy vòng ra sau, nó chắc hẳn rằng, đằng sau phải là một vườn cây rất lớn.

Không sai, nó hoa cả mắt vì nhiều loại cây trong vườn, còn có và một đài phun nước Mini ở giữa, đằng xa kia hình như là nông thôn thì phải, nó thấy lấp ló những thửa ruộng, thật là đẹp quá. Nó chạy đến chiếc đài phun để nhìn thật rõ. Woa! Lộng lẫy... Có cá kìa... Nhiều quá. Đang mải mê ngắm nghía mà nó không nhìn lại phía sau, có người đi tới và nắm lấy vai nó, nó giật mình đứng thẳng thì thấy đối diện mình là một ông già trung niên, ông ta ôn tồn:

– Cô cần thật chứ? Nhưng sao cô có thể vào đây?

– Ông Đại. – Có tiếng hần gọi.

Cả hai quay lại nhìn hần, ông ta liền cúi đầu kính cẩn:

– Cậu hai! Lâu ngày quá.

– Ông khỏe chứ? – Hần đi tới chỗ ông ấy và nói thân mật.

– Tôi vẫn tốt, cảm ơn cậu. – Ông ta không ngước nhìn hần.

Hần hít một hơi dài rồi nói:

– Thật là trong lành, nhờ ông mà nó vẫn vậy, thật là tốt. À, tối nay tôi và cô gái này sẽ ở lại đây, ông nấu cái gì ngon ngon nhé.

– Vâng ạ. Vậy thì tôi xin đi đây.

– Ừ.

Ông ta đi khỏi thì nó mới hỏi hần:

– Ai thế?

– Là quản gia của nhà này đây, khi không cái ai ở đây, ông ấy là người chăm sóc cả khu này. Ông ấy rất tốt nên cô lo mà kính cẩn với ông ấy, hiểu chưa? À, vào nhà thay đồ đi, cảm bây giờ

Rồi hần đi trước, bây giờ nó mới nhận ra là nó chưa thay đồ, cả người nó ướt sũng, để lâu kiểu này thì sẽ cảm mất. Nó liền chạy theo sau hần.

Hần loay hoay mở cửa vào nhà, từ năm ngoái hần không về đây, nhờ có ông Đại mà vào nhà vẫn thấy hơi người. Hần thấy nhớ cái kỉ niệm những năm qua. Kí ức đang ùa về.

Nó chạy vào phòng trước, mở tủ ra, chẳng có bộ đồ nào dành cho con gái cả. Nó quay lại nói lớn với hần, kéo hần ra khỏi cái quá khứ đó:

– Ê! Sao không thấy đồ con gái thế, thế này thì sao mà mặc?

Hần im lặng một lúc rồi kéo nó đi lên lầu, nó tuy hơi ngạc nhiên nhưng vẫn để cho hần nắm lấy cánh tay mình. Căn phòng gần cầu thang được mở, cả hai đi vào, nó nhìn kiểu trang trí ở đây, hình như là phòng của con gái thì phải, nhưng sao lại có phòng của con gái ở đây kia chứ. Nhưng vì sợ hần phiền nên nó bỏ qua chuyện đó.

Còn hần thì đi đến chiếc tủ gỗ được điêu khắc rất đẹp, vừa mở ra thì đã có biết bao nhiêu là loại quần áo, nó ngây ra nhìn, tất cả đều là hàng hiệu. nhưng cái con người bản tính đã thích đồ thường như nó thì:

– Tôi không mặc chúng đâu – Nó lại đi đến một chiếc váy đầy kim xa kim tuyến rồi phụ họa – Đồ này dùng để mặc đi dự tiệc chứ đâu phải là mặc ở nhà chứ.

– Cô thật nhiều chuyện. Haizzz... Muốn là gì thì làm, tôi xuống nhà đây.

Hần không nói thêm câu nào, liền đóng cửa đi ra. Nó ngây ra trong phòng một lát rồi mới lăm bắm một mình:

– Anh ta bị sao thế?

Nhưng rồi nó cũng bỏ đi chuyện đó, liền tiếp tục lục trong tủ đồ. Nó lấy ra một chiếc áo freesize màu trắng và một quần jean. Nó lại lục tìm đâu đó trong mấy cái ngăn kéo để tìm một thứ....Đây rồi...cái Kéo.

Hần đi vào nhà bếp và hỏi ngay ông Đại đang đứng chuẩn bị ở trong bếp:

– Hộp cứu thương ở đâu vậy ạ?

– Đây này – Ông lấy ra từ trong tủ đựng – Nhưng sao cậu lại cần đến nó?

– À... không có gì đâu ạ. – nói rồi hắn đi ngay.

Vừa ra khỏi nhà bếp, hắn liền đi ngay vào căn phòng đối diện. Hắn đặt chiếc hộp cứu thương lên bàn rồi đi đến chiếc tủ lớn. Phải đi tắm trước đã, để lâu ngấm nước như thế này thì sẽ ốm mất thôi.

Nó tắm rửa xong, đi ra với chiếc áo trắng phủ hết cả người và chiếc quần jean dài đã trở thành đùi trong mấy đường kéo. Nó đang lau mái tóc thì sự nhớ:

– Điện thoại của mình vẫn ở trong xe, đi lấy thôi.

Ở một nơi khác:

Có người gọi cho Ina, cô lấy máy và trả lời:

– Tôi là Choi Ina, có gì không ạ?

– Tôi muốn cho cậu xem một thứ, ngày mai cô hãy đến phòng thể dục. Tôi sẽ đến đó. – Người đó liền tắt máy.

– Cái gì thế này? – Cô lẩm bầm

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Nó lấy chiếc điện thoại và chạy lên nhà, và phi thẳng luôn vào phòng. Vừa mở nguồn ra nó đã thấy rất nhiều cuộc gọi thoại, nó mở từng cái để nghe:

”- Trần, là chị đây, nếu em nhận được tin nhắn này thì gọi lại cho chị nhé”

”- Chị đợi em gọi, nhưng có lẽ em vẫn còn giận chị, thật sự thì chị và Thuận Lâm...” – Đoạn thứ hai tắt ngấm, có vẻ ngắn gọn

”– Bọn anh đã quen nhau lâu rồi và đã đính hôn với nhau rồi” Nó há hốc miệng khi nghe chính giọng của Lâm nói điều đó, nước mắt ứ đọng cứ thế tràn ra, rồi tin nhắn thoại vang lên tiếng nói của chị gái nó ” Anh đã nói thẳng với con bé sao?” – Và... Lại tắt giữa chừng

”– Đáng lý ra chị nên nói cho em biết sớm, nhưng chị sợ em đau lòng nên định là sau này khi hai chị em đi đến một tình cảm tốt đẹp hơn thì chị sẽ nói, không ngờ mọi chuyện lại ra nông nổi này”

”– Bọn anh đã lên kế hoạch cho đám cưới, tháng sau... Em về chứ?”- Lại là tiếng của anh ấy, nó đang đứt từng khúc ruột. Nước mắt cứ thế tuôn ra không ngừng được

Hắn sau khi tắm xong thì đưa tay lấy hộp cứu thương và quay trở lại giường, hắn xem xét lại bàn tay và cánh tay của mình. Đây các vết xước và bầm. Chuyện là lúc nhảy xuống từ vách đá, tay bị cọ xát với những hòn đá gần đấy thêm bị nó cào xước tay khi dăng co ở dưới biển làm hắn xót đến thấu xương, hắn xem quanh bốn năm vết bầm tím, đau quá đi mất. Hắn lấy băng dán cá nhân băng lại những vết thương hở, sau đó thì lấy băng giảm đau dán lên vai vì hoạt động quá mạnh nên hơi đau. Rồi hắn chọn lấy chiếc áo dài tay để che đi vết thương trên khắp cánh tay mình. Và ung dung đi ra ngoài. Thì cũng gặp lúc ông Đại đang đi ra. Ông kính cẩn:

– Xong rồi ạ.

– Ừ, ông về đi, tôi lo chuyện còn lại ở đây.

Ông Đại ngẩn lên nhìn ngạc nhiên, và sau đó lộ ngay vẻ hạnh phúc trên gương mặt mình:

– Cậu chủ... Đã lớn thật rồi. Không bỏ công tôi ở đây bao năm. Dừng cảm lên cậu oi.

– Ông đang nói cái gì thế? Haizzz, ông thật là... – Hắn dần hiểu ra ý của ông quản gia.

– Thế không phải sao? – nói với giọng sáo trá – người ta là con gái nhà lành đấy ả?!

– Haizz... đã bảo là không phải rồi mà. Thôi ông đi nhanh cho tôi nhờ, ở đây suy xét lung tung quá.

– À vâng, phải đi sớm chứ ả?! – Rồi ông đi ra ngoài, khi đóng cửa, ông không quên ném lại cho hấn cái điệu cười gian trá của mình. Hấn chống nạnh. Đúng là hết nói nổi với ông già này mà.

Nhưng rồi hấn cũng đi lên lầu để gọi nó xuống ăn. Hấn hớn hờ, không biết vì sao nhưng vẫn cứ thấy rạo rức ở trong lòng. Hấn tối nay sẽ không tệ đâu.

”cách” – Hấn mở cửa phòng nó ra, nhưng đập vào mắt hấn là cảnh tượng nó đang khóc nức nở... Lại thế nữa rồi... Hấn nhìn chiếc điện thoại vẫn đang vang vọng tiếng nói của một chàng trai. Hấn chắc chắn đó là Thuận Lâm nên đã đi thẳng đến nó, nắm lấy chiếc điện thoại và ném thẳng vào tường. Nó hoảng hốt nhìn loạt hành động của hấn, nhìn lên hấn thì chỉ được đáp lại với câu nói ngắn gọn:

– Tôi sẽ đền cái mới. Bây giờ thì xuống ăn thôi.

Nó không đáp lại hấn mà liền chạy đi xuống nhà. Hấn chống nạnh thở phào rồi từ từ theo sau nó. Hấn vừa ló dạng ở cửa nhà bên thì thấy nó đang đứng ở tủ trưng bày các loại rượu đắt giá mà bố hấn thích nhất. Linh cảm không hay, hấn tiến lại gần hơn thì thấy nó đang nốc ừng ực một chai Whisky. Hấn liền nhanh chóng dằng co dứt lại từ tay nó:

– Cô làm gì thế hả? Có biết đây là chai Whisky Bowmore 40 năm và chỉ có 53 chai có mặt trên thế giới hay không hả?

Hấn cẩn thận đẩy nắp và đặt lại chai rượu vào chỗ cũ, không hay để ý đến nó, đang lại định tổng thêm một em quý không kém nữa vào bụng. Hấn hoảng hốt:

– Không được, đưa đây, cái này là Dalmore 62, loại quý hiếm đấy, cô đang nốc chai cuối cùng đó biết không?

– Cái này không được, cái kia cũng không xong. Thế mấy người để cái này làm gì chứ? Trưng bày hay sao? – Nó tức giận.

– Thì đúng rồi, nếu như muốn giải sầu thì đây – Hấn đưa cho nó một chai Soju lấy từ trong ngăn dưới cùng của tủ.

Nó cầm lấy chai đó mà nốc đến nửa chai. Hấn há hốc lên nhìn nó. Kinh khủng thật, cô ta là con gái sao?

10h đêm...

Trên bàn la liệt gần chục chai Soju, thức ăn thì cũng sạch bong, nhưng có một người vẫn chưa dừng lại... là nó. Nó than vãn chưa xong kia mà, đâu kết thúc sớm được:

– Tôi... đau lắm, anh hiểu không. Tôi... hic... đâu có tệ chứ? Họ không coi tôi ra gì cả?... Chuyện đính hôn... tôi còn không biết nữa mà? Nè... Pack Jihun... anh ngủ hả? Tôi chưa... Hic... nói chưa xong mà?

Hấn đang úp mặt xuống thì bật dậy vì bị nó đánh vào đầu, thật đáng thương đã 10h đêm rồi, hấn bực mình ngẩng lên nhìn nó. Còn nó thì nghĩ rằng hấn đã ngủ, nên đổ một hộp vào miệng và phun thẳng vào mặt hấn, ngay vừa lúc hấn đang bực tức đó. Thật hết chịu nổi rồi, hấn liền bỏ đi vào phòng để thay đồ. Vừa đi hấn vừa lau bầu vừa cời áo, không hay biết nó theo sau từ khi nào, chỉ đến khi nó gọi tên thì hấn mới quay người lại:

– Pack Jihun.

Nhưng tệ hơn nữa là... Haizz, nó ngã ngay vào ngực hấn (lân da khỏe mạnh cùng cơ bắp săn chắc, bụng sáu múi... Á..a... ta thêm được chạm vào nó...) Nhưng nó thật tham lam hay... phạm khi... Không biết nói sao nữa.

Là đàn bà con gái, ngã thì làm ơn có hình tượng chút đi mà. Đằng này, nó ngã úp mặt vào đã đành, mà còn lết từ ngực xuống... bụng (sáu múi). Hấn hoảng hốt nhanh tay đỡ lấy nó, nếu không thì sẽ có lớn chuyện rồi.

Nó mơ man làm sao mà đưa tay nắm lấy cái vai đau của hấn mà lấy đà đứng dậy. Hấn đau quá, nên từ người đang đứng thì liền ngồi thụt xuống. Đang nhăn mặt nhăn mũi đau đớn thì hấn thấy nó loạng choạng sắp ngã, chẳng quan tâm sao nữa, chạy lại đỡ nó thôi, sáng mai mà có cục u thì nó sẽ lại làm ầm lên nữa.

Để tránh cho nó ngã úp xuống sàn, hấn đã chạy lại, vòng ra trước mặt và ôm lấy nó, cũng lúc đó còn lấy thêm đà để có thể tiến lại gần chiếc giường, dù gì thì ngã xuống giường còn đỡ hơn là nằm nệm thịt cho nó. Cả hai ngã rụp xuống đúng như dự toán của hấn, nhưng có một điều nằm ngoài kế hoạch cả hấn là... Là do, nó ở trước hấn, khi ngã thì nằm đè lên là điều không tránh khỏi, nhưng vì quán tính đầu nó từ ngã ra phía sau cho đến bật lại về phía trước một cách tự nhiên... Và điều không thể chối cãi được sẽ xảy ra đó là...

—————KISS—————

Hấn trở mặt lên nhìn cái con người bất tỉnh nhân sự này, mắt nhắm không biết đất trời. Haizz... hấn bị cưỡng hôn sao? Nghĩ đến đây, hấn lập tức đẩy nó ra khỏi người và lập tức đứng dậy. Mắt mở to, tay vẫn đưa lên che miệng như đã đánh mất cái ngàn vàng (không phải nhà người đã đánh mất nó trước đó rồi sao). Hấn lập tức đi ra khỏi phòng, tay vẫn đề lên môi và đi từ phòng đến nhà bếp. Hấn ngồi vào chiếc ghế, lấy chai rượu mà nó uống dở lên nốc một hơi. Rồi hấn tỏ vẻ tức giận... nhưng rồi bỗng bật cười... Lý do?... Tôi không biết. Bạn thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Hắn ở lại phòng bếp một lát rồi lại đi vào trong phòng, nhìn nó nằm bất động, lại với cái tư thế chẳng giống ai làm hắn bật cười. Đã khuya rồi, hắn sửa lại để nó ngủ thật gọn trên chiếc giường, còn cẩn thận đắp chăn cho nó. Nhưng khi hắn nhìn thấy cái khuôn mặt yên bình của nó, hắn không kìm lòng được nên ngồi lại trên đầu giường. Hắn khẽ sửa lại những sợi tóc cho nó vừa nói:

– Phải nói là tôi phục cô luôn đấy, cô ngủ như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả. Hisun này, nếu một ngày tôi nói thích cô thì cô có đáp lại tình cảm của tôi không? – Rồi hắn bật cười – Chắc không đâu nhỉ? Thôi, không phiền cô nữa. Ngủ ngon nhé.

Rồi hắn khẽ đặt một nụ hôn lên trán nó và bỏ đi. Hắn lên tầng hai, phòng ngủ được sắp đặt dành cho nó. Ở đây hắn đã thấy được bí mật:

– Cái gì thế này, cô ta cắt mất cái quần mẹ tôi thích nhất sao? (”_ _)

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau. . .

Ông Đại đến nhà sớm thì đã thấy hắn ở trong nhà bếp, ông thắc mắc:

– Sao cậu lại ở đây?

– Tôi pha chút trà giải rượu thôi. Ông dọn giúp tôi cái đồng trên bàn với.

Hắn chỉ ngón tay lên bàn, ông Đại há hốc miệng khi thấy biết bao nhiêu là chai rượu, ông lắp bắp:

– Cậu có biết là ông chủ cấm cậu uống rượu không đấy?

– Ông không nói, tôi không nói, ai biết chứ. Và lại, có phải tôi uống đâu?! – Hắn nói như đặt câu hỏi.

– Nói vậy, là cô bé ấy sao?

Ông Đại lăm bắm mà không thấy hắn đã đi khỏi bếp từ lúc nào.

Hắn đi vào phòng thì thấy nó cũng vừa mới ngủ dậy, nó đánh vào trán mình, mặt thì nhăn nhó, hắn hiểu nó cảm thấy thế nào nên đã đưa cho nó tách trà:

– Uống đi cho đỡ.

Nó nhận lấy từ tay hắn và uống một hớp. Hắn nhìn nó uống xong thì nói:

– Về thôi, hôm nay phải đến trường đấy.

Nó nghe hắn nói thế thì liền đi vào nhà vệ sinh. Nhìn nó một lát rồi hắn cũng ra ngoài.

Chốc lát sau. . .

– Thưa ông cháu về ạ?! – Nó chào tạm biệt ông Đại rồi lên xe. Ông Đại nhìn từ đằng xa, ông lắc đầu ngán ngán:

– Haizzz bọn trẻ ngày nay sau chúng nó nhất gan thế nhỉ? Nhìn là biết thích nhau rồi mà sao vẫn chẳng ai nói gì? Haizzz

Trong trường. . .

Nó hớn hờ khi gặp Dara, cô bạn cũng vui vẻ ôm lấy nó, cô cười:

– Sao? Có làm nên cơm cháo gì không?

– Xong rồi, gần chục tấm luôn nhé.

Hai cô cười ha hả ngoài sân, lúc này thì Zin cũng đi tới, cô vẫy tay chào hai cô bạn, theo sau là Sunny. Nó ôm lấy Zin chào thân thiện. Đang định ôm lấy

Sunny thì cô bỗng liếc nó rồi khoanh tay ngược đầu lên đi thẳng. Nó ngỡ người rồi quay đầu hỏi Zin:

– Minh làm gì sai sao?

– Chuyện đó... – Zin ấp úng – Vào lớp đi, trễ rồi kìa. – Cô bé đánh trống lảng.

Giờ giải lao, Ina đang online thì có tin nhắn:

” Sau tiết này, cô ra phòng thể dục đi”

Lại là cái số đó, người này có ý gì chứ. Phải cảnh giác. Rồi cô gửi đi loạt tin nhắn có cùng nội dung:

” Tập hợp lại ở phòng thể dục”

Trong tiết tiếp theo, nó thấy không khí trong phòng rất nặng nề, cứ như có cục đá đè lên vai. Nó thấy khó chịu nên vỗ vai cô bạn Dara đang ngồi ở trước mình:

– cậu có thấy không khí hơi nặng nề không?

– Làm gì có chứ?

Rồi cô bạn quay lên, nó định quay người xuống thì không thấy Seho đâu, đứng rồi cậu ấy đã lên phòng Hội trường để gặp hán rồi. Bỗng Ina đứng dậy xin ra ngoài, nó nhìn theo cô một lát rồi cũng quay đầu lại, nhưng linh tính mách bảo có gì đó rất lạ, nên cô bất giác hướng mắt về phía Sunny, cậu ấy đang cười?! Lý do chứ... Nhưng Sunny cũng đứng dậy xin phép ra ngoài ngay sau đó.

Cô đi xuống tầng, Zin nhìn thấy chị ra ngoài thì hơi lo lắng, trước đó thì Ina, chắc không phải chuyện an lành gì. Nên cô cũng xin phép để ra ngoài. Cô len lút đi theo sau chị gái, cô thấy chị mình đi vào trong nhà thể dục, sao lại vào đó chứ?!

Seho sau khi lấy hồ sơ từ tay hán thì cậu đi ra ngoài. Đang nhìn vào tập hồ sơ thì hán ngạc nhiên khi thấy có ai đó đang lấp ló ở trước cửa phòng thể dục:

– Ai lại lấp ló thế kia? Trốn học sao? Không thể để yên được.

Thế là anh quyết định đi đến chỗ cái người đang lấp ló đó.

Bên trong nhà thì...

– Tôi cứ tưởng ai xa lạ, thì ra là Sunny.

Ina cất tiếng nói ngay khi Sunny xuất hiện. Cô ta khoanh tay trước ngực thông thả đi tới. Sunny cũng không vừa, cô cũng từng bước lấn tới. Ina liền cất tiếng vỗ tay, hàng loạt các cô gái đi ra tạo hình tròn vây xung quanh hai người. Sunny cũng quay người nhìn cái vòng trong, cô xem xét từng khuôn mặt rồi quay người nói với Ina:

– cậu thuê cả ” Đội quân” chỉ để gặp tôi?

– Đội quân? – Ina cười kinh bỉ – Một mình tôi cũng thừa sức rồi. Đây là hội của Jihun?

– Hội?! – Sunny thắc mắc

– Trong trường này, có rất nhiều hội kín. Đây là một trong số những hội lớn nhất, những người thích Jihun đều ở đây cả.

Sunny ở phía ngoài lo lắng khi thấy nhiều người bao vây chị gái. Cô đang định xông vào thì có người nắm lấy vai và kéo mạnh về phía sau. Sát ngay trước mặt cô là Seho với khuôn mặt không tí vết và đẹp một cách hoàn hảo. Tim cô đập loạn nhịp khi Seho tiến đến quá gần như thế, cậu nói về lạnh lùng:

– Cô ở đây làm gì?

–

Trong khi đó, trong nhà thể dục:

– Cậu muốn gặp tôi để thách đấu sao?

– Thách đấu? Lý do gì chứ? – Sunny nhăn mặt.

– Không phải là cậu thích Jihun sao?

– Đúng, nhưng đừng phán xét tôi là kẻ dối đầu với cậu khi cậu chưa xem cái này, biết chừng, tôi cùng hội cùng thuyền thì sao? – Sunny cười một cách bí hiểm

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Sunny lấy ra một chiếc máy ảnh, Ina thấy hơi lạ nhưng cô cũng nhận lấy và mở lên xem, ngay bức hình đầu tiên đã làm cho cô ngỡ người ra:

– Đây là... không phải đây là...

Rồi cả đám xúm lại để nhìn hình, Sunny cười mãn nguyện, cô đi vòng vòng, ngón tay chỉ lê dửng dưng:

– Chính xác, đó là Hisun, Kim Hisun.

– Sao họ lại đi vào chung trong căn nhà này chứ?

– Theo tôi được biết thì hai người họ ở chung nhà. – Rồi cô còn lấy ra một chiếc CD và nói với giọng điệu hết sức tự tin – Tôi còn có cả bằng chứng đây.

Ina định giựt lấy thì cô đưa nó ra khỏi tầm tay của Ina, rồi cô bình tĩnh nói:

– Tôi sẽ cho cô biết. Nhưng trước tiên, Tôi muốn chúng ta hợp tác đưa con nhỏ đó về nước.

– Bằng cách nào chứ? – một cô gái lên tiếng, sau đó cũng hàng loạt các lời nói xôn xao, Sunny cắt đứt sự lộn xộn bằng cách nói thách thức:

– Nghe nói cô sẽ chịu trách nhiệm cho buổi vũ hội thường niên, đúng không?

– Đúng. – Ina khoanh tay đáp lại

– Thế nên tôi có một kế hoạch. – Sunny cất tiếng nói với giọng đáng sợ.

Seho không còn bận tâm đến chuyện bắt Zin khi nghe thấy cái tên "Kim Hisun", cậu ta tiến lại mép cửa để nhìn rõ hơn. Chúng đang bàn bạc gì đó, nhưng Sunny bỗng nói gì đó thì cả đám đi ra theo cửa sau. Khi chúng đã đi hết thì cả hai liền chạy đến nơi chúng đã đứng trước đó. Seho không nạnh thở dài:

– Haizzz, bọn họ đang làm cái gì thế trời. – Rồi cậu nhìn Zin – Cô biết chuyện này chứ?

– Nếu tôi biết thì tôi đã không đứng đây đâu?! – Zin gằn lên cãi – Nếu không phải tại anh thì tôi đã nghe được hết rồi.

Rồi Zin không nói thêm gì, cô đang định quay lưng đi thì Seho bỗng nắm lấy cổ tay cô và kéo cô đứng sát mình. Lại một lần, tim của Zin đánh trống trện, cô cảm thấy hai bên má mình nóng bừng như muốn nổ tung. Seho nói như dọa nạt:

– Không cần biết như thế nào, nhưng chuyện này chỉ có tôi và cô được biết. Nếu họ có ý định gì cho buổi vũ hội thì tôi và cô phải cùng ngăn chặn. Cô hiểu chưa?

– Tôi...h...hiều.

Đến lúc này, Seho mới rời lỏng tay mình và dứt túi quần mà thông thả ra khỏi phòng thể dục. Để lại cô bé với hai má nóng bừng, Zin đưa tay áp lên má mà tự nói:

– Haizzz... sao nó cứ đồ lên thế? Ngại quá đi mất.

Rồi cô chạy đi nhanh chóng trước khi đám kia trở lại. Không hay biết, ở đâu đó, một nụ cười nhếch lên đầy nham hiểm.

Tuần sau đó, kết quả được công bố. Tổng cộng 65/70 đạt, và một số nhỏ còn lại thì bỏ thi hoặc không còn thích thú với ngôi trường này. Điều bất ngờ hơn là vào bản tin trưa của trường...

Khi tất cả mọi người tập hợp ăn trưa ở trong căn tin, Boram xuất hiện trong Tivi, cô nói một cách lưu loát:

– Chúng ta đã hoàn thành xong phần thi, đa số các bạn đã vượt qua. Để ăn mừng chiến thắng và đón chào những thành viên mới của trường, chúng ta sẽ tổ chức buổi vũ hội trong tháng này, còn vui hơn nữa là, chúng tôi nhận được tin sẽ có vị khách đặc biệt tham gia trong buổi vũ hội năm nay. Bản tin kết thúc, sau đây là MV Love you của nhóm nhạc 1 World.

Rồi sau đó là tiếng nhạc vang lên, nó nhấn mặt nhìn Dara:

– Khách bí mật, cậu biết ai chứ?

– Tớ chẳng quan tâm – Dara lắc lư theo điệu nhạc.

Bỗng có tiếng hét lên:

– Ô... Donghoo? Là cậu ấy kìa!

Cả hần, Ina, Seho đều ngẩn lên nhìn, cả cái trường này ai chẳng biết cậu ấy. Một số khác còn nói thêm:

– Thế ra, cậu ta bỏ học để làm ca sĩ sao?

– Woa, nhìn cậu ấy vĩ phong độ như ngày nào, mình đến mê cậu ấy quá.

– Vân vân và mây mây....

Hần nheo miệng cười, không ngờ cậu ấy ra mắt sớm hơn dự kiến như thế rồi lại chăm chú vào khay của mình. Ina mắt tròn xoe, thế ra cậu ấy nói thật sao, thế mà cô cứ tưởng rằng anh ta vì muốn lấy lòng cô nên mới nói như thế. Phải làm sao để bắt chuyện với anh ta bây giờ?

Còn nó thì nhìn Dara với con mắt nhìn người ngoài hành tinh, bởi lẽ, ngay khi ca khúc mới bắt đầu thì Dara đã tủm tỉm cười. Cái vẻ mặt đó, nó chưa từng thấy một lần nào.

Trước Vũ hội vài ngày...

Đội chuẩn bị lên kế hoạch cho cả đêm vũ hội, nào thì người này như thế này, người này bê cái kia. Riêng Ina và Sunny lại có kế hoạch riêng cho mình. Và nó phải thật hoàn hảo....

Còn hần thì không những lo cho lời thuyết trình trước lễ trao giải cho người chiến thắng mà còn phải lo thay cho cả nó nữa. Hần tranh thủ:

– Tôi dẫn cô đi salon, sắp đến kì vũ hội rồi. Cô phải thắng.

– Anh cho tôi xin. Tôi không hứng thú với mấy cái này mà?! – Nó nằm lết trên giường.

Hần chống nạnh, lòng hạ quyết tâm, phải lôi kéo nó đi cho bằng được. Không để kéo dài thời gian. Hần tiến đến nắm lấy cổ tay nó và lôi xòong xộc ra khỏi nhà mặc cho nó có la hét thảm thiết....

Seho gọi cho Zin:

– Cậu đã chuẩn bị cho buổi vũ hội chưa?

– Rồi, còn cậu? – Zin nhẹ nhàng đáp lại.

– Cũng xong rồi, Cảm ơn cậu.

– Về chuyện gì? – Zin ngạc nhiên.

– Đã giúp tôi trong vụ lần này.

– Không sao đâu, Hisun cũng là bạn của tôi mà.

Cuộc nói chuyện ngắn gọn nhưng đủ làm cho con tim của Zin đập loạn xạ. Cô ôm lấy điện thoại và mong ngày đó sẽ đến, càng sớm càng tốt.

Lại một cuộc gọi khác giữa Dara và Donghoo

– Mình đã làm đúng theo kế hoạch. Số fan trong trường dành cho cậu cũng không nhỏ đâu đấy.

– Cảm ơn cậu – Donghoo nhẹ nhàng.

– Gì chứ. Bây giờ cậu chỉ cần sắp xếp thời gian, ăn mặc thật đẹp vào. Nhớ, đừng có mà lờ lệt đấy nghe chưa.

– Biết rồi mà?! – Donghoo đáp lại "mẹ hời" của mình.

Nhưng lạ thật, Dara cảm thấy khác, cô dường như không muốn chuyện này thành cô thì phải? Chẳng hiểu sao nữa. Chẳng lẽ cô đã thích tên Donghoo đó ư? Không được, cô đang giúp hắn tìm được hạnh phúc, không thể để mọi thứ đổ sông đổ biển được. Kim nén lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Ngày nên tới cũng phải tới...

Mọi người ai cũng ăn mặc đẹp để được chú ý đến. Mọi năm, Ina thường làm mọi người lóa mắt bởi những trang phục xa hoa đắt tiền, nhưng năm nay, ngay khi cô mới xuất hiện trong chiếc váy ngắn gọn gàng đã gây ra ấn tượng mạnh đối với nhiều người, có người còn tò mò hỏi:

– Sao cậu không mặc thật đẹp vào?

– Sao phải thế, cup vũ hội năm nào mình cũng có, mình nên nhường lại cho những người khác chứ.

Câu trả lời ngắn gọn nhưng chứa đựng biết bao nhiêu hàm ý ở trong đấy.

Ở ngoài cửa phòng thể dục, Seho sốt sắng gọi cho Zin:

– Cậu đến chưa?

– Mình đến rồi, thấy cậu rồi, nhìn về phía tay phải đi. – Zin nhẹ nhàng, nhưng vì lòng đang vội vàng nên Seho hơi khó chịu khi nhìn về phía tay phải theo lời của Zin.

Nhưng cậu đã ngạc nhiên khi thấy từ đằng xa, cô bé đang đi tới với một mái tóc màu vàng óng được uốn lọn, bộ váy màu xanh biển lấp lánh, thật sự chẳng khác gì lọ lem là bao. Anh đứng xung vài phút, Zin phải lấy tay quơ trước mặt mới đưa anh trở về thực tại. Anh giật mình khi không hay biết Zin đã đứng trước mặt mình khi nào. Cậu ấy cảm thán:

– Cậu đẹp lắm. Cứ như công chúa cổ tích bước ra ấy.

– Cảm ơn cậu – Zin ngại ngùng, hai má cô lại đỏ ửng lên.

– Khoan đã. – Seho nói rồi lập tức đưa tay lên sửa lại mái tóc cho Zin, xong rồi cậu cười – Được rồi đấy, chúng ta đi vào thôi.

Mà không hay biết, có người vì tim đánh trống trện và muốn ngắt tại chỗ. Seho không những nhẹ nhàng với cô mà còn rất tử tế khi anh đưa tay ra, ý muốn cùng sánh bước với nhau mà đi vào. Zin tỏ vẻ e thẹn và nắm lấy tay anh. Nhưng cô không thể quên nhiệm vụ quan trọng, nên đã hỏi:

– Hisun đã đến chưa?

– Chưa, chỉ thấy mỗi Jihun thôi. – Seho đáp không nhìn lại.

Ngay khi cả hai mới xuất hiện, mọi người đã trầm trồ khen ngợi chiếc váy của Zin. Ina đứng trên lầu cùng với Sunny, cô nói mỉa mai:

– Xem kia?! là vịt hóa thiên nga. Không chừng con bé sẽ thắng mất.

Sunny tức giận đánh mạnh vào lan can, cái cô em gái chết tiệt đó đang cố phá kế hoạch của cô. Không thể để chuyện đó xảy ra, cái cup đó chỉ dành riêng cho nó, mỗi nó mà thôi.

Nhưng ngay khi Sunny vừa chạy đi thì Ina đã thêm cú sốc:

– WTF? Dara đang đi chung với Donghoo? Không thể được.

Ở dưới, đám nữ đang náo loạn, ghen tị khi thấy Donghoo xuất hiện trong bộ vest đen nam tính, bên cạnh là một công chúa Dara kiều sa với chiếc váy màu nâu đỏ trên nền váy trắng, cùng với mái tóc búi cao làm cô trông ra đáng tiểu thư hơn... Hai người thật xứng đôi. Dara kéo Donghoo lại gần cô, thủ thỉ khi thấy Ina đã phản ứng:

– Ina đã chú ý đến cậu rồi đấy?!

– Tớ biết rồi. – Donghoo vừa nói vừa kí tên cho fan hâm mộ.

Rồi cả hai lại cùng tạo nên vở kịch.

Nhưng hần, không ai hiểu nỗi khổ của hần, hần đi một mình. Nó không đi cùng hần, thật cô đơn quá. Hần cần nó, có lẽ vậy...

Bữa tiệc đã bắt đầu, hần chỉ biết đứng nhìn những cặp đôi khiêu vũ, hần thờ dài, thật tổn công. Hần đã dẫn nó đi salon, chọn cho nó bộ đẹp nhất, nhưng đến khi nhìn nó mặc chiếc váy đó dù chỉ một lần, hần cũng chưa từng. Hần ỉu xiu cúi đầu trên ghế thì bỗng có tiếng thét lên:

– OMG, ĐẸP QUÁ....

Cả khán phòng im lìm nhìn ra phía cánh cửa. Seho và Zin cũng quay lại nhìn, hai người nhìn mong đó không phải là nó, nếu không thì sẽ mệt lắm đấy. Nhưng hần thì...” trời phạt ời...mong là cái con bé đáng ghét đó, tôi không muốn đơn lẻ cả đêm đâu”

Nó...Xuất hiện rồi... Chiếc váy màu vàng sữa, những bông hoa điểm màu nổi bật. Nó đã chịu đội tóc giả rồi, hần đứng phất dậy khi thấy nó xuất hiện. Donghoo cũng ngoái người theo, Dara khẽ đánh nhẹ đầu anh bạn mình rồi nói:

– Cậu đúng thật là, người ta là hoa có chủ rồi đấy.

Nó nhẹ nhàng tiến đến giữa sảnh, mọi ánh mắt đổ dồn vào nó cả. Seho không thể rời mắt khỏi nó được. Nhưng điều này làm Zin thấy nhói, nhưng thôi, phải giữ lại những cảm xúc này. Nhất là trong lúc này.

Ina gặp được Sunny cũng đang đứng trân ở đấy, cô ta khoanh tay nói:

– Chà. Đúng theo kế hoạch rồi.

– Đúng, nhưng tôi ghét cái kiểu bọn họ nhìn cô ta rồi, cắt đứt ngay đi. Nó làm tôi ớn lạnh.

– Không thành vấn đề – Ina nói rồi đưa tay nói vào chiếc đồng hồ thông minh của mình – Chọn bài thật hay vào nhé.

Ngay sau đó, khán phòng có tiếng ồn ào của MC:

– Chúng ta hãy tiếp tục khiêu vũ trong nền nhạc của êm dịu nào?!

Mọi người liền tản ra, hần bây giờ mới tiến lại gần nó với cái vẻ tiêu tụy (hehe), nó nhìn bộ dạng hần: Cổ áo thì mở cúc áo ra, tay áo thì kéo lên đến khuỷu tay, tóc tai thì rối bù... Nó đưa tay sửa lại cổ áo cho hần rồi nói:

– Lúc anh ra khỏi nhà thì có thể này đâu chứ?

Hần nghe thế thì liền chỉnh tề lại, còn chạy lại chiếc ghế lúc nãy để lấy áo vet trắng của mình. Sau khi chắc rằng đã xong, hần mới tỏ ra mình là hoàng tử bạch mã khi đưa tay ra mời nó khiêu vũ. Nó bật cười nhìn hần, nhưng hần vì cúi đầu quá mỏi nên liền ngẩng lên:

– Cô còn đợi gì nữa. Tôi đang mời cô nhảy đó, có hiểu không?

– Hiểu rồi – Nó gân lên cái.

– Đúng thật là, dù cho mặc đẹp thế nào, cô cũng không thể dịu dàng lên được.

Sao được chứ, đó là bản tính rồi...

Seho thấy nó đã vào sàn nhảy thì cũng liền kéo Zin đi, trong khi cậu cố gắng tiếp đến mục tiêu mà không hay tới Zin, nhịp tim cô bé như tăng đến không thể tăng nữa. Hành động này... một tay đang ôm eo cô, tay còn lại đang cầm tay cô và khoảng cách này không thể sát hơn nữa... mặt của cô lại nóng lên. Seho khẽ liếc nhìn Zin rồi anh mới nói:

– Cô hông khỏe sao?

– Sao cơ – Zin bất ngờ.

(hình chính là của nó, màu nâu đỏ là Dara và xanh là của Zin nha mọi người)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

– Mặt cô đang đỏ lên kìa?! – Seho tiến sát hơn đến khuôn mặt của Zin để có thể nhìn rõ.

– Không phải đâu...tại...tại váy này làm tôi nóng quá thôi. – Zin cố lảng tránh ánh mắt của Seho...

Donghoo cũng muốn mời cô bạn Dara của mình ra nhảy, anh đưa tay ra theo kiểu hoàng tử chính hiệu, còn cúi đầu xuống kính cẩn:

– Cho phép tôi chứ?

– Được thôi – Dara cũng tỏ vẻ ra mình đồng ý.

Dara đang định đặt tay lên tay của Donghoo thì đã có người nhanh hơn. Donghoo cũng nhận thấy có điều gì đó lạ nên đã ngẩng lên nhìn. Trước mặt anh, Dara đang đứng sau một người, và chắc hẳn không phải cô ấy đang cầm tay anh, Donghoo lại liếc nhìn người ở trước mặt mình, ngay khi cậu kịp nói gì thì người đó đã nói trước với Dara:

– Dara, cậu không phiền nếu tôi mượn bạn nhảy của bạn được không?

– Ina...cậu cứ tự nhiên. Dù sao thì mình cũng không muốn nhảy ngay lúc này. Mình tìm gì uống đây.

– Thank you. – Ina nói giọng lả lơi và kéo Donghoo đi.

Nhưng Donghoo lại cảm thấy tiếc nuối điều gì đó... Cậu hướng mắt về phía Dara, cậu ấy có vẻ gì đó buồn trong đôi mắt. Dara nhận thấy Donghoo đang nhìn mình thì liền gạt bỏ cái vẻ mặt buồn, thay vào đó là khuôn mặt vui đến giả tạo. Donghoo bị kéo lẫn vào đám đông, ngay khi biết rằng Donghoo không thể thấy mình, Dara liền quay người đi và...lau nước mắt...Khóc...Lý do? Cô thấy nhói quá. Cô muốn ra khỏi đây trước khi cô phải khóc thét lên. Nhưng trước khi đẩy cửa ra ngoài, cô không quên đưa tay lấy mấy lon bia rồi đi ra ngoài.

Ngay khi tiếng nhạc vừa dứt, Donghoo đã ngay lập tức chạy đi tìm Dara, bỏ lại phía sau lời công bố kết quả của buổi vũ hội. Hắn được mời lên để đọc lời diễn thuyết:

– Xin chào tất cả mọi người, tôi là Hội trưởng Pack Jihun. Tối nay tôi rất vui được đứng đây để có thể trò chuyện cùng các bạn. Tôi muốn nói rằng mình rất vui khi thấy điều mong đợi đã đến – Hắn liếc nhìn nó (Nếu bạn nào không hiểu thì đọc lại phần trên là hắn ước gì nha) – Các bạn hôm nay...Đẹp lắm. Rất nhiều những trang phục bắt mắt. Thật sự thì tôi cũng không thể nói gì hơn. Bởi lẽ, chúng ta ai cũng mong chờ đến thời điểm hiện tại, nên tôi cũng không muốn kéo dài thời gian nữa. Chúng ta hãy cùng đến với phần công bố giải thưởng.

Sau khi kết thúc, hắn nhận được tràng cổ vũ nhiệt tình, xuống đến chỗ nó, hắn lo lắng hỏi nó:

– Tôi làm tốt chứ?

– Tốt lắm rồi? – Nó vỗ tay nói với hắn.

Ina – Được vinh danh sẽ là người trao ngôi cho kẻ chiến thắng đi đến chiếc mic. Cô cầm trên tay tờ giấy của mình rồi nói:

– Đầu tiên tôi sẽ đưa ra số người được bình chọn trong đêm nay. Chúng tôi có top 5. Đó là Hisun, Chehon, Dara, Zin và Ina.

Mọi người đều hướng mắt lên chiếc Tivi lớn ở trên khán đài. Giấy phút hồi hộp đã đến, Ina lại tiếp tục:

– Sau đây, tôi sẽ công bố người đạt giải 3 là Dara. Thứ hai là Zin và... người cuối cùng là.....

Chữ "là" ngân dài làm ai nấy lo lắng, Chehon mặc váy cũng rất đẹp, nó cũng không kém cạnh gì...thình...thịch...thình...thịch...

– HISUNNNNN.....

Nó ngạc nhiên đưa tay che miệng rồi ôm chầm lấy hắn. Mặc kệ hắn có đau tim hay là Seho có ghen đến học máu cũng kệ. Nó đi vòng qua bể bơi để đi lên bục một cách hãnh diện. Ina cầm lấy chiếc vương miện lớn cùng với chiếc cup, cô đeo vương miện vào cho nó, trao cup và ôm lấy nó, nhưng lại thủ thỉ:

– Tôi có quà cho cô đấy?

– Thật sao? – nó cũng nhẹ đáp lại.

– Thật. Cô nhìn lên Tivi đi.

Nó quay người lại để nhìn, nhưng ôi không, cái gì thế kia...Nó sợ hãi... Là đoạn băng, nó không rõ là gì nhưng nó chắc rằng đây là nhà của hắn và nó. Hắn cũng chết trân ra nhìn, Ina tiếp lời:

– Con hồ ly này... đã bỏ bùa mê vào hội trường. Ai cũng biết, hội trưởng là một người liêm chính, đâu dễ bị mê hoặc, nhưng xem cô ta đã làm gì kia...

– Ina chỉ tay lên phía cái Tivi – Cô ta bắt Jihun phải ngủ ở trên sàn, bắt cậu ta dậy sớm nấu ăn. Cô ta...

– Không phải vậy đâu... – Nó cất tiếng nói. Điều đó là mọi người ngạc nhiên bởi lẽ, nó không nói thường, mà nó đã giật lấy chiếc mic từ tay của Ina, mặc dù cô đang nói một cách hùng hổ.

Nhưng điều đó chỉ làm mọi điều thêm tệ hơn, khi ngay lập tức lời bào chữa đó đã bị phản đối bởi một số giọng nói nữ nào đó...

– Xuống đi, cô không xứng đáng...

– Giật vương miện của cô ta đi...

– Đồ xấu xa...

– Và... hơn thế nữa...

Seho và Zin nhìn quanh những người phản đối, Zin nhún lên:

– Họ là đồng bọn.

– Chúng ra tay rồi đây. – Seho cảnh giác.

Nó sợ hãi chạy xuống khỏi khán đài, mem theo bờ bể bơi mà cảm đầu chạy ra cửa không biết trời trăng. Lần đầu tiên chứng kiến khuôn mặt đỏ của nó nên chỉ biết đứng ngây ra. Zin nhanh chóng chạy vòng qua bể bơi và hướng về phía nó để đón nó sớm hơn và cũng để chúng không thể thực hiện thêm điều gì nữa, nhưng khi cô chỉ cách nó vài người thì Sunny lại xuất hiện trước cô, Zin không thể làm gì được, chiếc váy quá khổ đáng ghét... Cô nhìn thấy chị mình lắm lắm!

– LOSER

Và cô bé chỉ biết thét lên:

– Không?!

Nhưng quá muộn rồi, ngay khi nó chạy đến sát ngay bên Sunny, nó cảm thấy có ai đó cố ý xô ngã mình.

Slow máu-sản...

Nó nhìn thấy mặt nước chuyển động thật nhẹ nhàng và đầu đó tiếng thét của Zin... lạ quá... mọi thứ cứ như chậm lại. Sao lại thế... nó mong chuyện này sẽ kết thúc nhanh đi... Tiếp nước và chìm đắm trong đó một vài giây... sau đó rồi về nhà... Kết thúc thế thôi... Một lát rồi.

”TÙM...” Tiếng lớn vang lên, nước bắn hết cả lên bờ...

Ở dưới nước, nó đưa mắt nhìn hướng người đã đẩy nó xuống... trong vài giây ngắn ngủi... Trong đầu nó:

– Sunny...?? Tại sao??? Mình có lỗi ư???

Rồi nó lại nghe thêm tiếng ”Tùm” Thứ hai, chiếc váy xanh lênh đênh như ảo tưởng, chậm rãi trước mặt nó... Zin lập tức nhấc nó lên khỏi lòng nước....Kéo nó trở về thực tại

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Người nó ướt nhẹp, mái tóc già làm nó thấy thật rắc rối và cả chiếc váy quá khổ này nữa. Nó quay lại nhìn Zin thì thấy nay khuôn mặt lo lắng của cô bé. Rồi nó lại nhìn về phía trước, Seho đang lội nước tiến đến với chiếc khăn trên tay. Cậu ấy đi đến chỗ nó, quàng khăn qua người và nhẹ nhàng đỡ nó tiến lại chỗ bậc thang. Nhưng cậu đã làm cho Zin tổn thương... Cô bé đã chạy xuống nước, cũng ướt đầu khác gì nó chứ, nhưng Seho lại tỏ vẻ cô không bị gì, lại thực hiện một loạt những động tác đó ngay trước mặt cô. Lặng mình nhìn hai người đang chậm chậm đi lên bờ, mà lòng cô thất lại.

Lại nói đến hần, ngay khi nó ngã ”Tùm” xuống nước, hần mới tỉnh mộng, nhưng cũng đã quá muộn để hần có thể giúp đỡ nó vì Seho đã đi tới với chiếc khăn. Hần thấy mình thật vô dụng, mọi chuyện vì hần mà ra, phải làm sao đây chứ? Không còn cách nào khác, phải đuổi theo để dẫn nó về nhà thôi. Nhưng ngay khi hần đang định bắt đầu ý đồ thì Ina bước đến, kéo tay hần ra sàn nhảy:

– Chúng ta quên mọi thứ đi, mình muốn nhảy cùng cậu một bài. Người ta đang nhìn đấy, nên mong cậu đừng từ chối.

Hắn nghe Ina nói vậy thì khẽ liếc xung quanh, đúng thật là... những ánh mắt đổ dồn về phía họ, hẳn dù muốn cũng không thể xoắn xít đẩy cô ra được... Lại bắt lực lần hai.

Còn hai con người mặc kệ thế giới Dara và Donghoo thì sao...Đấy...

Dara ngồi trên ban công nơi nó hay ngồi, từ đây có thể thấy toàn cảnh của ngôi trường. Cô đắm đuối mắt nhìn về phía nhà thể dục, rồi lại uống một hớp bia, từ nãy cô đã cứ thế mà uống hết ba lon. Cô thấy mình thật ngu ngốc, Donghoo không phải là của mình, trái tim cậu ấy đã có người ngự trị, thì dù cho cô có thích anh đến điên dại thì cũng không thể có được anh. Cô bỗng chợt nghĩ, mình thật bất hạnh... giống hệt Ina... Đem lòng yêu người không thuộc về mình. Nghĩ đến đây thì cô lại đưa lon bia lên miệng, nhưng chưa chạm được môi thì đã có người giật lấy. Dara ngược lên thì thấy Donghoo đang nốc cạn lon bia. Cậu lau mép rồi mới nhìn xuống cô:

– Tìm được cậu rồi. – Cậu vừa nói vừa ngồi xuống kế bên Dara

– Tìm mình? Không phải cậu mong được ở bên Ina lắm sao?

– Haizzz... đúng là vậy, nhưng cái cảm giác đó là của trước đây, còn bây giờ thì khác rồi.

Dara ngẩng người nhìn cậu, cậu im lặng, nắm lấy tay cô và đeo vào ngón tay giữa của cô khóa mở lon bia. Dara lặng im nhìn những hành động đó của cậu. Donghoo ngược lên và tiếp tục nói:

– Mình nhận ra, người mình nên ở bên cạnh không phải là Ina... Mà là cậu.

”CHÁT” – Một cái tát trời giáng hạ màn ngay trên má của Donghoo, cậu xay xắm mặt mày, đưa tay ôm mặt, cậu nhìn Dara bằng ánh mắt ngạc nhiên:

– Cái gì thế hả? Cậu giận vì mình nói thích cậu? Mình nói thật, thích cậu từ khi mình thấy cậu xưng tầy do ăn hải sản cơ????!!!

”CHÁT” – Lại một cái thứ hai, Donghoo lần này đứng phắt dậy, cậu trở mặt lên như sắp để nó nhảy khỏi hốc mắt, cậu thét lên:

– UÊ??????????

Dara lúc này mới từ từ đứng dậy, cô giải thích:

– Cái tát thứ nhất là do cậu đã lấy lon bia của tớ. Và lại, tớ đâu phải là Dara của 2NE1 đâu mà cậu làm thế? – cô đưa tay được Donghoo đeo ”nhẫn” – cậu cứ làm như mình đang đóng MV Kiss.

– Nhưng dù sao thì cậu cũng có tên giống chị ấy mà?! Thế cái thứ hai là gì? – Donghoo cười

– Không phải là mình nói không được nhắc đến cái chuyện ăn hải sản đó hả?

Thì ra là thế. Donghoo thấy cô không trách gì về việc anh nói thích cô, nên mạnh dạn ôm lấy Dara, trong lòng thì rộn ràng, cậu cố kìm nén và cười thật nhẹ nhàng:

– Biết rồi, không làm thế nữa đâu.

Cả hai đang chìm đắm thì Dara bỗng nhấc lên:

– Cái gì thế kia?

– Hà? – Donghoo vẫn ôm bạn gái mới của mình mà trả lời.

– Đó không phải là Hisun sao?

Cô đẩy Donghoo ra và chạy đi...

Ở dưới đó...

Seho đưa nó nhẹ nhàng đi đến nhà xe, theo sau là Zin cũng nặng nhọc trong chiếc váy ướt của mình. Còn hắn thì từ phía sau chạy đến. Hắn gọi tên nó, làm Seho đứng lại, cậu bình tĩnh:

– Zin. Đỡ lấy Hisun dùm tôi.

Zin nghe thế thì đi nhanh đến chỗ Seho, đỡ nó từ tay cậu. Còn Seho ngay khi giao nó cho Zin, anh hùng hổ tiến lại, ngay khi khoảng cách vừa đủ, cậu ta đã không chần chừ đâm thẳng vào mặt hắn.

Hắn ngã lăn ra, Seho vẫn không tha, anh tiến lại gần, cúi xuống nắm lấy cổ áo hắn, và đâm thêm một đâm, khoe miệng hắn rỉ máu, Seho đưa hân sát mặt

mình, cậu gầm lên:

– Không phải tôi nói là cậu đừng cho ai biết chuyện cậu với cô ấy ở chung sao? Giờ thì vừa lòng chưa hả?

– Dừng lại đi Seho.

Donghoo và Dara kịp tới nơi trước khi cậu ta kịp tổng thêm một cú vào mặt hắn. Donghoo ngay lập tức đến can ngăn hai người, còn Dara thì chạy đến chỗ của Zin để đỡ nó cùng Zin.

Donghoo giữ lấy Seho, trong khi cậu ta vẫn lồng lộn lên muốn xông vào cấu xé hắn. Hắn từ từ đứng dậy, lau mép miệng:

– Cậu cứ để cậu ấy đánh tớ.

Donghoo nhìn hắn ngạc nhiên. Seho thừa lúc hắn nói thế, liền lập tức đẩy Donghoo ra và tiến đến chỗ của hắn. Cậu ta đưa nắm đấm lên thì nghe tiếng thét của Zin:

– Không phải tại Hội trưởng đâu.

Tất cả đều ngạc nhiên, Dara ngây người, hắn và Seho cũng lặng im nhìn cô bé. Zin tiếp tục nói trong nước mắt:

– Là Sunny, chị ấy đã đặt máy quay trong nhà của cậu. Minh đã cố khuyên ngăn chị ấy, nhưng chị ấy không nghe mình. Minh xin lỗi.

Zin ngồi thụp xuống và ôm mặt khóc, lúc này nó mới mở miệng:

– Không phải tại cậu đâu. – Nó từ từ ngồi xuống bên cạnh Zin – tại nơi này không hợp với mình thôi. Mai mình sẽ đi khỏi nơi này, mình sẽ về Việt Nam ở. Đó mới là nơi mình thuộc về.

– Hisun... mình sẽ đi với cậu. Ngay ngày mai. Mình sẽ đi.

– Không được – Hắn hét Seho ra và đứng dậy tiến lại về phía nó. Nhưng trước khi hắn tiến lại quá gần, nó đã cảnh cáo:

– Cậu đứng đó, đừng tiến lại thêm nữa. Tôi muốn được yên tĩnh, tôi ghét cậu.

Cậu nói đó như nhát dao đâm vào tim. cái cảm giác của 2 năm trước ủa về lòng hắn... ĐAU QUÁ

◆.X^A◆|

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Hắn đứng khựng lại khi nghe những lời đó của nó. Cả Dara, Seho và Donghoo cũng ngạc nhiên không kém. Mọi người ai nấy cũng lặng im nhìn nó đỡ Zin đứng dậy, rồi hai cô bước đi từng bước với hai bộ váy ướt sũng nặng trĩu mà không ai ngăn cản. Dara quay đầu nhìn hắn. Cô thấy được sự trống rỗng trong tâm trí hắn, thấy được sự đau khổ trong sâu thẳm hắn và cả sự long lanh của nước mắt trong đôi mắt.

Zin đưa nó về đến nhà, có cảm ơn cô rồi đẩy cửa ra, nhưng trước khi nó đưa chân ra ngoài, Zin đã nắm lấy tay nó:

– Cậu thật sự bỏ anh ấy lại sao?

Nó đáp lại Zin bằng nụ cười đau khổ và cái gật đầu nhẹ. Zin nói lỏng tay để nó đi vào nhà. Cô bé không quên nói:

– Tối nay mình sẽ đặt vé máy bay. Tám giờ mình ra đón cậu.

– Ok – Nó nói trong một lời.

Nó đi vào nhà, vừa đóng cửa chính lại nó đã ngồi thụp xuống và khóc nức nở, những giọt nước mắt như tuôn ra không thể ngừng được, tiếng nấc vang vọng khắp căn nhà. Lucky đi đến bên nó mà rên lên ư ừ. Nó vuốt đầu con chó rồi nói:

– Nghe nè, mẹ sẽ về Việt Nam. Ky ở đây nhớ chăm sóc cho ba nha.

Rồi nó không muốn tốn thời gian nữa, liền đứng dậy và đi vào phòng. Chuẩn bị đi tắm để gột rửa đi mọi thứ. Xong rồi thì nó lấy Vali đồ ra và bắt đầu xếp đồ mình vào. Nó băn khoăn khi nhìn những bộ đồ đôi của cả hai, có nên đem theo không nhỉ? Nhưng thôi, tốt nhất là để lại, nó muốn loại bỏ mọi thứ liên quan đến hắn. Nghĩ như thế nên nó liền lấy ra bộ đồ ngủ của mình khỏi vali. Rồi sau đó, nó lấy cây lau nhà lau đi vết nước bẩn từ chiếc váy.

Lát sau, hắn về đến nhà và không chần chừ, hắn liền chạy ngay vào phòng thì thấy nó đang khóa vali lại. Hắn tiến đến bên nó, nó tỏ vẻ không có hắn ở đó, liền xách Vali ra ngoài và lướt qua hắn, hắn liền nắm lấy tay nó:

– Đùng đi mà?!

–

– Xin cô đấy – Nước mắt của hắn đã bắt đầu rơi, hắn không thể tự chủ bản thân được nữa. – Tôi. .

– Bỏ ra – Nó cắt lời hắn và lạnh lùng đáp lại.

Hắn nghe nói thế thì liền xiết chặt tay nó hơn. Nó mím môi lại, thả vali xuống rồi liền quay người nhìn hắn, nó nói như cắn hận:

– Còn muốn gì nữa hả? Chưa đủ sao? Tôi mệt mỏi lắm rồi. Anh bỏ ra đi. – Nó nhìn hắn rơi lệ, nên cũng không thể ngăn được bản thân, nước mắt nó rơi trong khi nó đang lớn tiếng với hắn – Cậu còn muốn tôi phải bị gì nữa, đến khi nào thì cậu mới hiểu được hả? Từ lúc bắt đầu cho đến giờ, không phải tôi với cậu đều không có gì sao? Đây chỉ là vở kịch thôi mà. Tôi thì có gì với cậu chứ, và cậu cũng thế với tôi. Còn giờ thì bỏ ra.

Nó lấy tay mình gỡ bỏ tay hắn ra, rồi xách Vali đi ra ngoài. Hắn cảm thấy đau lòng hơn cả chuyện của hai năm trước, dù cho năm đó Chae Rim có rời xa hắn thì hắn cũng chưa hề rơi một giọt nước mắt cho cô ấy cả, nhưng lần này, với nó như thế là rất nhiều rồi. Nên hắn quyết sẽ không để những giọt nước mắt mình rơi xuống một cách vô ích.

Và quan trọng hơn cả là hắn nhận ra hắn thật sự đã thích nó rồi. Lần này phải liều thôi, hắn hít thở thật sâu và chạy ra ngoài. Đúng lúc nó đang định mở cửa, phải nhanh lên trước khi quá muộn.

”Bụp” – Hắn ôm lấy nó từ đằng sau, Thời gian nhưng dừng lại trong khoảnh khắc đó... Hắn thì cầm vào vai phải của nó, hai cánh tay ôm ghì lấy nó. Trong khoảnh khắc đó, nó đã cảm nhận thấy vai phải mình ướt đầm đầm vài chỗ. Là nước mắt của hắn... Tuy nó đau lắm, nhưng sự thật đã thế, nó không thể cứ níu kéo mãi những thứ không thuộc về mình như thế thì quá ảo tưởng. Hắn nói thủ thỉ vào tai nó:

– Xin cậu đấy, đừng đi.

– Còn lý do gì để tôi ở lại không chứ?? – nó đáp lại bằng giọng nói không hồn.

– Vì tôi thì... – Hắn nhắm nghiền mắt lại để nói câu tiếp theo

Không để cho hắn nói hết câu, nó đã cắt ngang bằng giọng nói lạnh như băng:

– Tôi đã gọi cho Zin đến đón rồi. – Rồi nó lạnh lùng kéo tay hắn ra khỏi người nó và đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, kèm theo câu nói – Tạm biệt.

Rồi nó đẩy cửa đi ra, cánh cửa đóng lại một cách lạnh lùng, hắn đứng trước cửa nhìn nó ra đi. Hắn bất lực, hắn yếu đuối... Nhưng nó cũng đâu vui sướng gì, ngay khi cánh cửa đóng lại, nó đã nhận ra rằng, nó không thể xa hắn nữa, nhưng đã quá muộn rồi, mọi thứ đến nước này thì thuyền phải xuôi theo gió. Nó thầm chúc cho hắn những điều tốt nhất mà nó có thể nghĩ ra được trong lúc này. Nước mắt rơi, nhưng nó không thể đưa tay lau được vì khi nó đưa tay lên, hắn ở sau sẽ nhìn thấy được, như thế thật yếu đuối. Nó cũng muốn hét lên thật to nhưng không thể vì như thế thì quá lộ liễu, nên nó cứ thế bước đi và không muốn ngoảnh lại. Nó chợt nhận ra tại sao hôm nay con đường mà ngày nào nó đi học chỉ cần đi vài bước là đã đến đường chính, mà hôm nay xa quá...

Zin đã đến trước cổng ngay từ lúc nào. Cô bé nhìn thấy cảnh tượng đau lòng đó mà không khỏi xúc động: Một người thì đứng bất lực trong nhà đưa ánh mắt buồn rầu nhìn qua tấm kính, một thì lạnh lùng kéo theo chiếc vali đi về phía cô. Hình như trong này có lỗi cô thì phải. Đúng rồi, tất cả là do cô, nếu như cô nói cho nó biết sớm hơn thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Và nếu cô không tán thành chuyện nó về nước thì bây giờ cô không phải đứng nhìn cái cảnh người đi người ở này.

Nó đi vào xe, cánh cửa đóng sập lại. Zin liền nói ngay:

– Hay là đừng đi nữa.

– Mình quyết định rồi, nếu cậu không muốn đi thì mình xuống xe bắt taxi ra sân bay cũng được. – Nó nói không nhìn cô bé.

Zin nghe chất giọng lạnh lùng của nó thì thôi rồi, không thể làm gì nữa, mọi thứ đã được quyết định rồi... Cô im lặng không dám nói lên câu nào, cô khẽ liếc nhìn lên nhà, hắn vẫn đứng đấy, vẫn tư thế tay buông thõng bất lực. Zin không muốn níu kéo thời gian nữa, nếu cô còn ở lại đây chắc cô sẽ phải khóc thét lên mất thôi. Rồi cô lái xe đi... .

Hắn nhìn theo chiếc xe lăn bánh. Thế là xong rồi, nó xa hắn rồi. Hắn quay lưng lại và ngồi thụp xuống sàn và chống cằm suy nghĩ trong khi những giọt nước mắt không ngừng rơi:

”Đi rồi, vậy là đi rồi, mình tệ quá...”

Rồi Lucky xuất hiện và đi đến bên hắn, cu cậu liếm tay hắn an ủi rồi nằm bên chân hắn. Hắn đưa tay vuốt đầu con chó, hết như nó đã làm, và lẩm bẩm:

– Ba tệ quá, mẹ con mà ba cũng không giữ lại được. Ba xin lỗi

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Zin đứng trước một khách sạn gần sân bay, hai cô nhận phòng và xách đồ lên. Nó nhìn Zin im lặng nên hỏi:

– Cậu... đã nói cho Sunny biết chưa?

– Không, chị ấy chưa về, nhưng mình viết thư để lại cho chị ấy rồi.

– Xin lỗi cậu. – Nó nhẹ nhàng đưa tay lên vai Zin. Cô bé cầm lấy tay nó rồi cười:

– Thôi nào, dọn đồ đi rồi mình đi ăn, tớ đói lắm rồi.

Nó đồng ý với cô bé, hai người dọn đồ xong thì liền đi ra ngoài.

Hắn... Nằm dài trên sàn, thật là chán quá... Hắn không có người để nói chuyện. Nó đi cũng đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, nhưng sao hắn thấy lâu đến thế nhỉ. Cứ như là đã một tháng rồi... căn nhà im lặng đến đáng sợ, hắn suy nghĩ:

”Nó... ăn gì chưa nhỉ? À, không biết nó đến nơi chưa nhỉ?” – Rồi hắn nhìn chiếc đồng hồ đeo tay – ”À, chưa đâu...”

Hắn lấy điện thoại gọi cho Donghoo:

– Ya... cậu đến đây đi, mình buồn quá. Hisun đi rồi.

– Đi rồi sao? – Donghoo ngạc nhiên. – mình qua liền.

Rồi Donghoo tắt máy, hắn lết thân mình đứng dậy, đi vào bếp và lấy ngay một chai Soju ra mà nốc không cần biết trời đất là gì. Và hắn bỗng nhớ đến cái đêm mà nó cũng nốc thật nhiều thật nhiều chai Soju. Hắn hà hơi rồi nói:

– Thì ra đây là cái cảm giác nốc soju.

Rồi Lucky cũng đi vào bếp, con chó ư ừ đòi ăn xúc xích, hắn đang chán đời, lại nghe thấy tiếng chó ồn ào nên liền thét ngay vào mặt của Lucky:

– Mày im đi, tao đang chán đây này, tại mẹ mày đấy. – rồi hắn lại khóc – tại mẹ của con đấy.

Hắn gục đầu xuống bàn mà khóc như con nít, phải chi bây giờ có nó thì hắn đã có người bên cạnh để an ủi. Hắn lại thút thít:

– Ba xin lỗi... ba tệ quá...

Lucky vẫy nhẹ đuôi nhìn hắn rồi con chó bỏ đi. Hắn ngẩng đầu lên rồi nói lớn:

– Nè, con cũng bỏ ba đi sao? Lucky đừng mà...

Nhưng con chó không thèm đếm xỉa tới hắn và liền bỏ đi một mạch ra ngoài nhà chính. Thật ra nó đã nghe thấy chuông cửa, nên liền chạy ra, con chó sủa ầm lên làm hắn phải đi ra ngoài để xem sao. Thấy Donghoo đứng ngoài cửa, hắn liền mở cửa để anh bạn vào nhà. Donghoo ngay lập tức bật mũi khi đứng gần hắn:

– Mới lúc này còn nước hoa nồng, bây giờ là mùi rượu sao? Cậu đổi gu nhanh thế?

– cậu im đi, uống với tớ đi. – hắn lèm bèm

Donghoo đành bó tay mà làm theo... Nhưng trong cả buổi nhậu, Donghoo không uống một chút nào vì cậu biết, nếu cậu say thì không có ai giúp được hắn trong cả đêm nay.

Sunny về nhà hơi muộn, cô tìm Zin nhưng không thấy đâu, chỉ thấy một lá thư để trên giường, là của Zin, Sunny lo lắng mở thư ra đọc:

”Chị là người chị tệ nhất mà tôi từng gặp!

Chị nghĩ chị đã thắng trận đấu này sao? Không, không hề. Chị chỉ đang tạo ra một trận đấu khác cho chị và Ina mà thôi. Chị tham gia vào trong cái hội kín gì đó, thật ra chị đang tự mình sa vào lồng. Chị nhìn mà không biết Ina xảo quyết đến độ nào sao? Cô ta chịu giúp chị bởi vì chị đã giúp cô ta loại bỏ đi một cản trở. Chị làm tốt lắm. À, Tôi không muốn ở gần chị nữa. Tôi sẽ về Việt Nam cùng Hisun. Chúc chị vui vẻ...”

Lá thư ngắn ngủi của người em đã làm cô tỉnh hẳn ra, Zin đã đúng, mọi thứ không phải theo kế hoạch của cô, mà nó thật sự đã được Ina sắp đặt sẵn. Cô ta thật xảo trá. Nhưng có lẽ họ sẽ không hành động ngay, nên thời gian này cô phải cẩn thận.

Ngày hôm sau...

Nó và Zin đã lên máy bay về nước, trên chiếc máy bay, Zin nhận thấy nó buồn, nó không ngừng nhìn ra cửa sổ, trong lòng nó trống rỗng... Phải làm sao đây. Nó thật sự không muốn xa hẳn chút nào, Zin đặt tay lên vai bạn và nói một cách lạc quan nhất có thể:

– Minh sẽ lo trường học cho chúng ta. Mà cậu đến ở với mình nha. Bố mẹ mình đi du lịch cả rồi, ở nhà một mình buồn lắm.

– Ok – Nó gật đầu đồng ý và lại nhìn ra cửa sổ.

Sáng hôm sau, hán không đi học mà đi thẳng về nhà bố mẹ. Mẹ hán thấy hán xuất hiện với khuôn mặt rầu rĩ và còn nồng mùi rượu, bà lo lắng:

– Sao vậy? Sao con không đi học?

– Con mệt lắm rồi, mẹ để con yên đi. – Hán phẩy tay và đi lên lầu. Mẹ hán lo lắng đi theo sau:

– Sao vậy, con uống rượu sao? Nếu bố và anh mày biết thì mày đi đòi đấy con ạ. Haizzz, con với chả cái, mà rớt cuộc thì có chuyện gì thể hả?

Hán không nói gì, chỉ liền nằm gục lên giường của Chihun mà khóc thút thít. Mẹ hán lo lắng vỗ vỗ nhẹ an ủi hán, và cầu nguyện:

– Haizzgoo... gần 20 tuổi đầu mà vẫn như con nít thế hả?

Nó về đến nhà thì mẹ nó liền chạy ra đón, bà ngạc nhiên:

– Sao thế này, đồ đạc đem về cả sao? Con định về đây luôn à?

– Vâng ạ.

– Sao con không ở với Jihun? Cái cậu đó được mà???

– Mẹ đừng nhắc đến cậu ta nữa – Nó thét lên với mẹ mình. Và đi lên lầu. Liền ngay sau đó chị gái nó cũng mới vừa về, cô ngạc nhiên khi thấy một chiếc giày lạ:

– nhà có khách sao?

– Khách cái gì, chẳng hiểu em con với thằng Jihun sao nữa mà nó đòi về đây ở luôn kia. Con lên đỡ nó dùm mẹ với.

Trâm Trâm nghe thế thì liền ngạc nhiên. Trời ạ, chuyện cô với Thuận Lâm không biết con bé đã nguôi giận chưa mà bây giờ còn bắt cô lên đỡ dành nó kia chứ, kiểu này thì không được rồi. cô thậm chí còn chưa nói với mẹ là nó đã biết chuyện cưới hỏi của cô với Lâm. Là sao đây chứ... cô nhăn lên với mẹ:

– Không được, con với em ấy cãi nhau mà?!

– Cãi nhau? Ý con là sao? – Mẹ cô ngạc nhiên hỏi.

– Trâm nó biết chuyện giữa con với Lâm rồi.

– Gì??? Tròi ơi tôi chết mất thôi, không phải đã nói là không cho nó biết sao? Tròi ơi là tròi, con với cái. Đúng rồi, gọi cho bà Park đi. Hỏi xem có chuyện gì.

Rồi mẹ nó lấy cái điện thoại ra để gọi cho bà Park, trong khi cô chị của nó can đảm đối mặt với thực tại. Cô mạnh mẽ đi lên lầu, đưa tay mở cửa phòng. Trâm nhìn thấy em gái mình đang ngồi trên giường, cô nhẹ nhàng:

– Chào em.

Nó ngước mặt lên nhìn chị gái mình, rồi nhẹ nhàng gật đầu đáp lại. Trâm an tâm hơn vì ít nhất nó cũng đã gật đầu với cô.

Chương 47

Trâm liên ngồi xuống kế bên em, cô đưa tay vuốt những sợi tóc của em gái. Rồi đưa tay nắm lấy tay em gái mình, cô hỏi:

– Kể chị nghe, em và Jihun có chuyện gì vậy???

Nó nghe tới đây thì liền ôm lấy chị mà khóc lầy khóc đẽ, Trâm ôm em an ủi. Nó đã kể cho chị gái nghe tất cả, Trâm cười:

– Thế thì chẳng phải do em với Jihun đâu. Tại sao em lại rời bỏ cậu ấy chứ? Vì có nhiều người theo đuổi cậu ấy sao?

– Em không biết, có lẽ vậy. Em thật ích kỷ. – Nó nhìn xuống sàn mà nói. Trâm đưa tay khẽ gõ đầu em gái mình:

– Như thế là em đã yêu cậu ấy rồi.

– Không hề. – Nó lập tức phản đối, Trâm lại cười:

– Em có thấy nhớ cậu ta không?

Nó gật nhẹ đầu khi nghe chị gái hỏi như thế, Trâm cười nhẹ nhàng, thế là cô đã đứng rồi. Nhưng có lẽ em gái cô cần có thời gian cho những chuyện đã qua, cô an ủi:

– Thôi, quên chuyện đó đi. Ngày mai, chị dẫn em đi dạo, tận hưởng đi nhóc con ạ. Thôi chị ra ngoài đây.

Trâm đứng dậy, vừa đi được vài bước cô đã nghe thấy tiếng gọi lại của em mình, quay đầu lại mình thì cô gặp ngay nụ cười của nó:

– Em cảm ơn chị, ngày mai, em dẫn thêm đứa bạn thân em theo được không ạ?

– Ok, em muốn dẫn theo ai cũng được. À... tiện thể chị muốn hỏi, em không giận chị nữa chứ?

– Không, chuyện đã lâu rồi mà chị?! – nó cười tươi.

Trâm cũng cười đáp lại và đi xuống nhà, mẹ cô vẫn đang nói chuyện điện thoại, bà kết thúc bằng câu nói:

– Vâng, tôi sẽ cố thuyết phục nó. Bà yên tâm đi.

Nhưng trước khi mẹ cô kịp tắt máy, Trâm đã kịp giật lấy chiếc điện thoại của mẹ cô:

– Thưa bác, xin bác đừng hỏi gì Jihun về chuyện này nữa, cậu ta chắc cũng bị khủng hoảng tâm lý giống Trâm, nên cứ để cậu ta yên tĩnh vài ngày, nếu thấy cơ hội tốt, con sẽ đưa Hisun về đó.

– Được rồi, cảm ơn con nhiều lắm.

Sau khi tắt máy, bà mẹ liền hỏi ngay cô con gái vàng của mình:

– Em con bị khủng hoảng tâm lý là sao???

– Mẹ đừng để tâm đến chuyện đó.

Nó ở trên phòng liền lấy máy ra gọi cho Zin:

– Mai cậu qua đây tớ dẫn cậu đi chơi.

– Ok, mà mình tìm được trường rồi, cậu thấy sao, khi nào muốn bắt đầu học?

– À, ngày mốt đi nha, mà này, cậu đừng nói cho ai biết tớ là ai nha, tớ sẽ tự đi làm hồ sơ rồi đưa sau cho cậu.

– Ok, tùy cậu.

Nó tắt máy, suy nghĩ đến nhân vật tiếp theo mà mình muốn thử. Có rồi, một vai thật là hợp với nó. Nó đưa điện thoại lên miệng và cắn như một miếng bánh.

Hắn nằm trên giường, không có gì để làm liền lấy điện thoại ra xem ảnh, hắn dừng lại khi bức ảnh của nó xuất hiện, với chiếc mũ hình con thỏ... thật dễ thương. Hắn bật cười khi nhớ lại cái lúc hắn nói nó là người rùng. Nhưng sao thế này, lòng hắn đau hơn cả. Nụ cười dần tắt ngấm, thay vào đó là hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt của hắn. Chihun vừa mở cửa thì thấy ngay hắn đang lau nước mắt. Anh lại gần an ủi cậu em của mình:

– Thôi đừng khóc, là con trai thì em phải mạnh mẽ lên chứ. Nếu Hisun thấy được cảnh này thì con bé sẽ nghĩ sao hả?

Hắn không đáp lại, chỉ liền ôm lấy anh trai và rúc sâu vào lòng anh như muốn trốn khỏi cái thế giới này.

Hôm sau, Zin đã có mặt ở nhà nó rất sớm. Cô bé mong mỏi được đi chơi với người bạn thân đầu tiên của mình, nhưng khi Trâm xuất hiện sau nó, cô bé đã rất ngạc nhiên:

– Chị...chị là... Người đại giải thiết kế trẻ ở Hàn Quốc mà?

– Ô, em biết chị sao? Cảm ơn em đã quan tâm. – Trâm vui vẻ.

– Giải thiết kế trẻ? Đừng nói với em là lúc đó chị đi thi nha. – Nó ngạc nhiên.

Chị nó không nói gì, chỉ liền đưa tay gỡ đầu nó. Cái đứa em trời đánh này thì dù có biết tới mấy cái đó thì để làm gì chứ. Zin liền đánh vào tay nó:

– cậu đúng thật là... Tiểu thư của cả một tập đoàn như thế mà tớ không biết đấy. Thế mà bấy lâu nay mình không biết gì cả.

– Hehe, xin lỗi, tại mình thích đấu thân phận thôi. – Nó gãi đầu trả lời.

– Thôi mình đi, sẽ có nhiều chuyện để làm lắm đấy. – Chị nó cắt ngang hai đứa rồi đi lên chiếc xe mui trần đỏ của mình.

Nó đã lâu không tận hưởng quê hương đất mẹ, nên thấy nhiều thứ thay đổi làm nó thích thú. Mọi thứ như là rất mới mẻ đối với nó. Nó đòi chị dẫn đi uống cà phê bột, một phong cách đặc sản của Sài thành. Nó còn hòa theo những cậu cô thanh thiếu niên ở đây, tham gia vào những trò vui như hát tập thể, dance hay là cùng nhau tụ tập lại tám chuyện. Tóm lại nó rất vui. Zin nhìn cô bạn mình như thế thì liền vui lây, cô quay đầu nhìn thần tượng của mình và bắt chuyện:

– Hisun thật ngây thơ, cậu ấy rất dễ quên đi mọi việc. Và luôn thể hiện nụ cười trên khuôn mặt của mình. Em ước được như cậu ấy quá.

– Thật ra, Trâm nó rất lạ, nó nhìn cuộc sống một cách rất tích cực. Nếu có chuyện làm nó buồn. Nó sẽ khóc thật nhiều, khóc đến khi nó thấy đủ để quên đi điều đó đi và rồi lại tiếp tục tươi cười như chưa có chuyện gì xảy ra cả. – Trâm đáp lại một cách hài lòng về đứa em của mình.

Zin gật gật đầu nhìn Trâm, bỗng Trâm có điện thoại, cô nhận máy thì thể hiện ngay khuôn mặt ngạc nhiên, đáp lại vào ba câu thì chị ấy nói với Zin là phải đi ngay vì có việc. Còn nhắc Zin chuyển lời với nó là cô ấy xin lỗi khi không hoàn thành xong lời hứa mà đã phải đi ngay.

Nó thấy chiếc xe màu đỏ chạy đi thì liền nhanh chân đi đến chỗ Zin đang ngồi:

– Chị ấy đi rồi sao?

– Ừ, chị ấy bận rồi, chị ấy nói là xin lỗi khi không hoàn thành lời hứa với cậu. – Zin nhắc lại lời nói của Trâm với nó. Nhưng ngược lại với sự buồn rầu mà Zin nghĩ nó sẽ có thì thay vào đó là một nụ cười tươi, nó xoa tay tỏ vẻ đen tối, còn lẩm bẩm:

– Hehe, thế là có thể thực hiện được rồi, nhanh lên.

Nó lập tức kéo tay của cô bạn ra ngoài đường và bắt ngay một chiếc taxi. Trong khi Zin còn ngẩn người không biết trời trăng thì nó đã nhanh miệng:

– Chủ đến tiệm salon New đi ạ.

– Salon??? sao lại đến đó? – Zin ngay lập tức phản bác lại.

– Haizzz, cậu đúng thật là, đến lúc thay đổi bản thân rồi.

– Sao??? – Zin nhăn mặt lại đáp.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Zin vẫn chưa hết bàng hoàng thì ngay lập tức bị kéo xuống khỏi taxi, trước mặt cô là một tiệm Salon lớn và có chữ NEW trước cửa to chẳng kém gì. Lâu không ở về Việt Nam, cô không ngờ ở đây cũng có một tiệm lớn đến thế. Nó thấy cô bạn vẫn dần mặt ra đầu thì liền kéo cô đi vào trong, nó lập tức vẫy tay chào một ông tuổi khoảng 25, cô đeo trên người một chiếc áo nylon bảo vệ, hai bên túi là dụng cụ làm tóc thường thấy. Anh ta tiến đến chỗ của nó và nói với chất giọng yếu điệu:

– Oi trời ơi, bé con. Lâu ngày không gặp em đó. Trời ơi.

Rồi nó ôm lấy anh ta để chào thân mật, nó không quên giới thiệu đưa bạn bên cạnh. Zin được nhắc đến cũng không ngần ngại ôm lấy anh để thể hiện về lịch sự. Nó nhìn anh ta rồi nói bằng ánh mắt sáng quắc:

– Anh Đạt, anh làm cho em cái kiểu tóc thời thượng nhất đi, em chuẩn bị đi học rồi. Phải cho tui nó lác mắt chơi mới được.

– Ôi thần linh ơi, ta nghe lầm sao, một cô bé ta từng biết không hề ăn chơi mà bây giờ em đòi làm tóc thời thượng hả? Có phải Trần của tui không zậy nè??

– Tại điều kiện hóa vấn đề, nên cần thay đổi con người chút. Nha...Giúp nha... – Nó nài.

– Quý..., được rồi, hai cung vào đây. – ”Chỉ” Đạt kéo nhẹ mũi nó rồi dặt cả hai vào trong.

Hai người được vào phòng đặc biệt và đích thân do anh Đạt và học viên giỏi nhất mà anh có làm. Nào là kéo, thuốc nhuộm, keo 205 và cả dao phay cũng được dùng trong ”thí nghiệm” (Hahaha).

10 tiếng sau (Làm quá một chút)

Nó và Zin xuất hiện với diện mạo hoàn toàn mới, nó với mái tóc dài và uốn gọi sóng, còn là sự kết hợp của hai gam màu nổi bật, nó cũng đã nổi thêm tóc để đạt được như ý muốn. Zin thì cũng không kém cạnh khi cùng có sự kết hợp giữa hai gam màu nóng là màu đồng và màu đỏ. Cả hai đi ra ngoài thì đã lập tức thu hút mọi ánh nhìn từ phía mọi người. Nhiều người thì cảm thấy thật là lòe loẹt, nhưng một số khác thì lại thấy ấn tượng vì mái tóc màu nổi rất hút ánh nhìn. Không để tốn thêm thời gian, nó lại bắt lấy chiếc taxi và đưa cô bạn đến shop lớn nhất của nhà mình. Ngay khi cả hai xuống xe, đám nhân viên đã giật mình lầm tưởng là lúc ”mặt trời xuống núi”. Một số người còn bàn tán không biết đó có chắc là tiểu thư nhà mình để cúi chào không nữa.

Nó dẫn Zin đi vào, thì ngay lập tức đã được các nhân viên ở đây cúi chào, nó ra về không bận tâm chút nào. Liền đi thẳng đến thang máy. Zin ngây ngốc bây giờ mới lên tiếng:

– Vậy ra đây là công ty của nhà cậu. Lớn thật đấy.

– Thế cậu cũng là con nhà nòi mà, nhà cậu làm gì hả? Mình vẫn chưa nghe cậu nói về gia đình cậu đó nha...

– Bất động sản là của ba mình, còn Mẹ mình đang làm Hiệu trưởng cho trường tư nhà mình. Ngôi trường đó cũng là ngôi trường mà bọn mình sắp học. Nên cậu không cần lo đâu.

– Woa, thật là tuyệt. – Nó trầm trồ.

Hai người tám trong thang máy được một chút thì đã lên đến lầu cuối. Nó đi tới chỗ làm của thư ký ở trước phòng giám đốc, nhẹ nhàng hỏi:

– Mẹ em ở trong đây chứ chị?

– À, Trần hả? Sao lạ vậy em, chưa từng thấy em như vậy nha. Có em, giám đốc mới vừa đi vào đây.

– Vâng ạ, em cảm ơn – Nó cười rồi kéo cô bạn vào trong.

Vừa mở cửa mẹ nó đã ngạc nhiên không nhận ra đứa con của mình, bà tiến đến chỗ nó mà nói như ngủ mớ:

– Tr...Trần... là con đó sao?? Con khác quá.

– Hehehe... mẹ này, tại con thấy mẹ cũng là giám đốc công ty, chị hai thì nhà thiết kế trẻ, nếu cứ con ”lạc hậu” thì đâu thể được. Con qua đây là để xin mẹ cho con lấy đồ về nhà mặc, được không ạ?

Mẹ nó xõng xáo như chưa từ như thế, bà vui mừng khôn tả, nước mắt đầm đìa vì hạnh phúc (Làm quá). Vậy là con bà đã hiểu được rồi, nó đã lớn khôn rồi. Ôi thần linh ơi...:

– Con cứ lấy cái gì con muốn, lấy hết cả cái công ty này cũng được.

– Mẹ làm quá. Thôi con đi đây, chào mẹ.

Zin vào đó đứng được một lúc thì bị kéo ra ngay, thậm chí cô còn lơ ngơ không biết đó là mẹ nó hay là ai nữa. Zin cười nhẹ:

– Cậu làm tớ chóng mặt quá. Đó là mẹ cậu sao?

– À vâng, quên mất, đó là miss. Quyên. Mama đáng sợ nhưng cũng rất điệu hiền của mình.

– Mẹ có vẻ ngạc nhiên khi thấy cậu chỉ? – Zin cười khi nói điều này.

– Ồ, tại từ nhỏ mình đã ghét phải mặc những bộ trang phục đắt tiền, mình cảm thấy như thế thật khó chịu và khoa trương. Mình có cảm giác mỗi lần mặc nó vào, mình mang một cái tội gì đó rất lớn.

– Mặc đồ mà cậu cũng thấy mang tội sao? – Zin ngạc nhiên.

– Không biết sao nữa nhưng tớ cứ nghĩ đến cảnh tượng những người may đồ phải tỉ mỉ tạo nên những chi tiết hoàn hảo mà thấy đau lắm. – Nó nhăn lên và tỏ vẻ như mình thật sự cảm nhận được nỗi đau đó.

– Đồ ngọc, tại cậu suy nghĩ nhiều thôi. – Zin gân cổ lên nói để nó tỉnh mộng khỏi cái nỗi đau mà nó cho rằng nó hiểu được.

Nhưng chẳng mấy chốc nó đã kéo cô bạn ra khỏi thang máy và bắt đầu lượn từ gian hàng này sang gian hàng khác. Hết những chiếc váy đến những bộ quần áo hàng hiệu mà nó không nghĩ mình sẽ chạm vào đó. Mỗi một buổi dài như thế, hai cô xách ra một đồng đồ mặc cả năm không hết. ra tới công ty thì Zin mới sực nhớ:

– Chết rồi. Trường đó là trường tư dành cho những công tử tiểu thư, họ có đồng phục cả, nhưng bây giờ hai tụi mình lấy đâu ra chứ???

– Quanh đây không bán loại đồng phục đó hả? – Nó ngạc nhiên.

– Không, loại vải đó không ai bán ở đây, cả cái kiểu đó nữa, cũng không ai may được. Đồng phục đó được nhập từ nước ngoài lận mà?! – Zin nhăn lên lo lắng. Rồi cô vỗ ngực tay lại – Đúng rồi, vẫn còn hai bộ đồng phục cũ của mình với chị ấy, chắc vẫn còn mặc vừa.

Không để phí thời gian, Zin kéo cô bạn đi nhanh ra đường, bắt lấy một chiếc taxi để trở về nhà.

Quay lại với hân...

Cả nhà đã đi làm, chỉ có hân với mấy cô giúp việc. Hân nằm dài trên giường, đầu tóc rối bời, hân đang nghĩ về nó, về những kỉ niệm mà hân đã có cùng nó, và cả lúc nó, hân và cả Lucky ở công viên...Haizzz...Ồ... đúng rồi, Lucky. Hân lập tức bật dậy, chỉnh lại vẻ bề ngoài và chạy xuống nhà. Hân xuống nhà bếp, lấy một gói xúc xích và liền chạy đi, cô giúp việc thấy lạ liền hỏi:

– Cậu chủ đi đâu vậy, cậu vẫn chưa ăn sáng mà?

– Cứ để đó, tôi sẽ về ăn ngay. – Hân đáp lại và lấy xe hơi trong gara phóng đi.

exusC'◆◆◆◆◆?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Hân vừa mở cửa đã thấy Lucky chạy ra hớn hờ, hân ôm lấy Lucky như cả năm không gặp, không để kéo dài thêm thời gian, hân mở ngay gói xúc xích ra cho Lucky, nhìn con chó ăn ngon lành hân thấy thật có lỗi, có lẽ nó đói lắm rồi. Đúng thật, không có nó ở đây, không làm gì ra hồn cả. Nó... hân lại nghĩ đến nó nữa rồi, làm sao để quên được cái con người đó đây. Nó xuất hiện mọi lúc xung quanh hân, đến cả ngủ hân cũng thấy nó trong giấc mơ, phải chăng hân đã thật sự vượt qua cái ranh giới giữa thích và yêu??? Chính hân cũng không thể giải đáp.

Hân bế thốc Lucky ra ngoài cửa thì gặp Sunny đang đi tới, cô ta tỏ ra vẻ mặt đờ đẫn, rất buồn rầu và đáng thương, nhưng điều đó chỉ làm hân cảm thấy ghét cô hơn. Đến Lucky còn gầm gừ thì huống gì một con người như hân chứ. Hân đi lướt qua cô và mở cửa xe rồi để Lucky lại ở ghế sau. Hân định đi vòng lại thì bị Sunny chặn lại, hân hít hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh:

– Cô còn muốn gì nữa???

– Mình xin lỗi. – Mắt của Sunny rung rung.

– Chỉ thế thôi chứ gì? Đáp lại, lời xin lỗi không được chấp nhận. – hân nhìn Sunny lạnh nhạt rồi nói. Hân đẩy Sunny tránh đường, còn mình thì tiếng đến

tay nắm cửa, hắn đang định mở cửa thì nghe Sunny nói phía sau lưng mình:

– Minh không cố ý, mình không hề biết rằng Hisun đang ở trong nhà của cậu.

Hắn không thể kìm chế được nữa, hắn tức giận quay lại và hét lên với Sunny:

– Cậu nói thế mà nghe được à?! Không biết cô ấy ở nhà tôi ư? Lý do thích hợp quá nhỉ? Nhưng dù sao thì cô cũng không có quyền xâm phạm đời tư của tôi.

Sunny như hồn bay phách lạc trước cái quát tháo của hắn, cô chỉ biết im lặng nhìn vào mắt hắn. Trong đôi mắt đó là sự đau đớn, sự cô đơn và hận thù, mà cô chắc chắn nó được dành cho cô. Đó là bên trong, còn bên ngoài thì đôi mắt hắn đã long lanh bởi nước mắt. Nó còn đỏ hoe, chứng tỏ hắn đã khóc rất nhiều. Sunny lần này thấy mình thật sự mang một lỗi lớn. Hắn không nói thêm gì, chỉ thở hắt ra để lấy lại bình tĩnh, hắn quay người lại, mở cửa xe và không quên nói một câu:

– Cậu không xứng để được gọi tên của cô ấy.

Rồi hắn vào xe và rồ ga lái xe đi. Sunny vẫn chạy theo phía sau mà gào lên trong vô vọng:

– Tôi sẽ giúp cậu tìm cô ấy.

Hắn không những không dừng xe mà còn phóng thật nhanh đi. Sunny bắt lực thờ hồng học. Nước mắt cô trào ra không ngừng, cô ngồi thụp xuống mà khóc. Nếu cô nghe theo Zin từ lần đầu thì điều này đã không xảy ra. Cô lầm bầm:

– Ngọc ơi, chị xin lỗi khi không nghe lời em

Hôm sau... Ở Việt Nam, trong phòng giám hiệu...

Thầy hiệu phó nhìn hồ sơ rồi nói:

– Ngọc, chỉ mình em thôi sao? Chị gái song sinh Ngân của em đâu rồi??

– Chị ấy bận rồi. Còn đây là bạn học cùng em, Thầy xem hồ sơ của bạn ấy đi ạ. – Ngọc (Zin) đáp lại.

– Vũ Phong Hồng? Học sinh du học từ Trung Quốc sao?

– Dạ vâng ạ. – Nó kính cẩn chào lại thầy. Thầy ấy ngạc nhiên:

– O, người trung mà nói tiếng Việt giỏi thế?

– Em có mẹ là người Việt ạ. – Nó cười lại đáp.

– À, vậy mai hai em hãy bắt đầu đi học, thầy sẽ sắp xếp lớp cho hai em.

Hai cô bé nghe thấy thế thì liền vui vẻ nắm lấy tay nhau mà đi ra khỏi phòng hội đồng. Nhưng mới vừa đi ra được một chốc thì nó gặp một anh chàng có mái tóc nâu đang cầm trên tay một tập hồ sơ, họ đi lướt qua nhau nhưng vẫn đưa mắt nhìn nhau. Nó liền ngẫm nghĩ:

” Khuôn mặt đó, đẹp trai quá hà...” (Kiểu này... chết rồi)

Còn anh chàng kia thì cũng có một suy nghĩ về nó và Zin:

”Mái tóc gì mà màu sáng quá vậy?? Học sinh mới đây sao?”

Ra đến cổng nó mới khẽ hỏi Zin:

– Cậu nè, cái cậu mới vừa đi qua tụi mình lúc nãy là ai vậy???

– À, đó là Huy, hotboy của trường hắn hơi nhé, chính chị mình còn chết mê chết mệt cậu ấy.

Nó không nói gì, chỉ liên lặng im. Cái cậu đó thật sự đã để lại ấn tượng mạnh đối với nó. Không hiểu sao, nhưng nó cứ muốn được một lần nữa gặp lại khuôn mặt đó.

Hôm sau...

Hai người đi đến trường, Zin cầm điện thoại lên nói vào câu với người nào đó rồi cô mới quay lại nói với nó:

– Thầy ấy bảo mình vào học lớp 12A, Tầng hai ý. Mình đi thôi.

Nó đồng ý và cùng Zin đi vào trường, vì cô bé nắm rõ ngôi trường nên họ chỉ đi một chút là tới nơi. Ngay khi hai người bước vào. Lớp đang ồn ào náo

nhật như cái chợ liên im phăng phắc, mọi ánh nhìn đều dồn cả vào họ. Đúng như những gì mà cả hai mong đợi. Mọi người đang hoa mắt vì màu tóc của hai cô. Zin không nói gì nhiều liên ung dung đi đến chiếc bàn cuối cùng, nó cũng không vừa, dựa hơi Zin mà ta đẩy đi tới. Nó liếc nhìn cả lớp, đúng thật là trường của bọn nhà giàu có khác. Đi học mà họ giống như đi diễn thời trang, mặt mày cả kí phấn, tóc tai thì hết kiểu này đến kiểu khác. Lòe loẹt. Một cô gái có mái tóc dài ngang lưng uốn gợn sóng là có mái tóc đa màu sắc nhất. Nhìn về bề ngoài của cô ấy thì cũng không khó nhận ra cô ấy cũng là chủ của một "băng đảng bánh bèo" nào đó.

Lát sau tiếng trống vào lớp. Nó thấy Huy tiến đến ngồi ở chiếc bàn bên cạnh. Đúng là cậu ấy rồi, ngấm mải vẫn không thấy chán. Cậu ấy cứ như là thiên sứ vậy.

Mãi mê trên thiên đường, nó không nghe tiếng cô giáo gọi, phải đến khi Zin vỗ nhẹ vào vai nó mới sự tỉnh giấc nồng. Zin khẽ nhắc:

– Cô bảo giới thiệu kia.

Nó ngay lập tức bật dậy như lò so, tay phẩy phẩy áo váy rồi mới nói:

– Em là Kim... à không Vũ Phong Hồng, đến từ Trung Quốc, rất vui được gặp mọi người.

Rồi nó ngồi thụp xuống. Zin cười khi thấy nó lần đầu tiên như thế. Huy nhìn nó, thì ra cô bé này đến từ Trung Quốc, nghe nói bên đấy là nơi bắt nguồn của những trào lưu kì lạ, nên anh cũng không còn ngạc nhiên khi thấy nó có quả đầu kì lạ.

Tại Cantin...

Hai người đang ngồi ăn vui vẻ mà không hay biết là bao nhiêu người mê mẩn cái quả đầu của hai cô. Một số người còn quyết tâm ngày mai đi học mà không có mái đầu đó thì... nghĩ lun. (hahaha).

Và việc có quả đầu đó cũng không tránh khỏi rắc rối cho hai cô khi "biệt đội bánh bèo" đã xuất hiện và đi tới bàn ăn của cả hai. Cô gái có mái tóc con vệt đứng kiểu trước bàn ăn, một tay chống nạnh, một tay cầm bình xịt khoáng, theo sau cô ta là năm sáu người gì đó. Cô cất giọng oang oang chói cả tai:

– Hai người là học sinh mới hả? Haizz... rất hân hạnh. Mà nè, cái cô này nè – Cô ta chỉ tay về phía nó – Hùi nầy tui thấy cô nhìn anh Huy bằng ánh mắt sảo trá, gian ác, tính làm chuyện gì u tối đúng không hả???

Zin im lặng nhìn nó, nhìn tay nó siết lấy đôi đũa, cô chắc rằng nó đang kìm nén cơn giận. Đúng thật vậy, nó đang cố nuốt giận. Nhưng cái cô gái kia cứ mãi lải nhải bên tai làm nó thấy khó chịu. Cục tức vì thế cũng nghẹn ở cổ, không nuốt xuống được nữa... Cô ta thấy nó không phản kháng gì thì lần tới, cô ta đưa cái ngón tay của mình, chỉ chỉ vào đầu nó:

– Con ranh này, mày có nghe tao nói không hả? Tao cấm mày đụng đến Huy, mày hiểu chưa. Nhìn cái quả đầu mà đã thấy mắc ói rồi. Haizz, người đâu mà tụt hậu.

Huy nhìn nó bị bắt nạt mà vẫn không lên tiếng, anh cảm thấy mình ảm ức thay. Anh đang định đứng dậy thì... "RẦM"

Nó đập mạnh tay xuống bàn làm cho cả cantin đang nhìn nó lại càng thêm tò mò về trận chiến sắp sửa xảy ra. Zin cũng bất ngờ đứng dậy cùng bạn mình. Nó liếc sang cô ta rồi nói:

– Này cô, cô bị bệnh thần kinh hay sao vậy hả? Đến cả cái tên Huy cô nói nầy giờ tôi còn không biết nữa là. Đừng có tự suy diễn từ bụng họ ra bụng mình. Tôi không thêm cái anh Huy gì đó của cô. Hiểu chưa?

Cô gái đó ảm ức chỉ biết cắn môi chịu đựng, từ trước tới giờ chưa có ai nặng lời với cô cả. Nó còn không tha, biết ngay bọn bánh bèo cay cú nhất là khi bị chê xấu nên nó tung thêm chiêu cuối cùng:

– Còn cái đầu đó. Cũ rồi. Sehun cũng đã thay đầu mới rồi đấy chị ạ. Cái kiểu đầu nhiều màu lòe loẹt như con vệt đó, lỗi thời rồi. Người đâu mà tụt hậu.

Nó phán ra một câu rồi bỏ đi, cô gái kia không còn cách nào khác là ngồi rục xuống bàn ăn mà ôm mặt khóc.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Nó nhận ra có điều gì đó không ổn trong mắt của cô bạn. Nó lo lắng:

– Mọi chuyện ổn chứ?

– Hisun này... Cậu vẫn còn giận chị gái tớ hả?

– Không hề, chuyện đó mình đã bỏ qua rồi, mình không muốn nhắc lại nữa đâu. – Nó vui vẻ

– Kể cả đối với Jihun??? – Zin ngân cao giọng đề hỏi.

– Ừm thì chuyện này không có gì là lỗi của tên đó cả. Chỉ là tại mình lúc đó đã quá tức giận nên đồ hết lên đầu hần. Bây giờ thì... – Nó im lặng không nói nữa.

Zin cũng không muốn khơi gợi làm gì, cô liền nhún gạ và lái xe đi. Trong lòng cô cũng có chút vui mừng, nó nói vậy cũng có nghĩa nó không giận hờn. Và chị gái nó sẽ có cơ hội sửa sai. Thế là tốt rồi. Zin khẽ mỉm cười trong khi nó im lặng cúi gằm mặt không nói gì.

Hai cô về nhà dọn đồ ra, đi ăn và tám chuyện đủ kiểu. Nó cũng đã nói cho Zin biết về đám cưới cho chị gái. Còn rủ thêm cô nàng đi cho vui. Rồi chớp chóaáng cũng đến tối. Nó nằm trên giường ngẩn ngơ đưa mắt mình trần nhà. Zin khẽ hỏi:

– Nhớ cậu ấy hả?

– Không... À...ừ. – Nó ngập ngừng.

– Thôi ngủ đi. Mai chúng ta lại đi học sớm đấy. – Zin cười.

Nó cũng cười đáp lại và quay lưng lại ngủ. Zin nhận ra cô bạn đã ngủ say thì liền lấy điện thoại ra nhắn tin cho chị gái:

”Tôi sẽ giúp cô sửa sai lại với Jihun và Hisun, với điều kiện cô phải nghe tôi”

”Được rồi, chỉ cần có thể sửa sai thì muốn chị làm gì cũng được”

”Kế hoạch của tôi là.....”

Hôm sau, nó và Zin lại đi đến trường, hai cô cũng lại trở thành tâm điểm chú ý. Và họ không lạ khi thấy nhiều kiểu tóc giống hệt hai cô. Một số còn lại bắt chước làm quen. Cũng không khó nhận ra kiểu ánh mắt đáng sợ của đám bánh bèo. Huy lập tức đến chỗ nó khi nó mới bước vào trường, cậu ta vui vẻ:

– Chào cậu.

– Chào – Nó đáp lại – Mà nè, cậu đừng đi gần tôi. Không thì mắt của cô bé kia sẽ nổ tung đấy.

Nói rồi nó phụ họa hất đầu về phía đám bánh bèo. Zin nói thêm:

– Tụi này không muốn kiếm chuyện đâu.

Rồi hai cô đi trước, để lại anh ta ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng khi kịp nhận ra thì anh không ngại ném ánh mắt khó chịu về phía bọn người kia.

Tua nhanh luôn nha, cả buổi không có gì đáng nói cả, cũng loai hoai vẫn là học ăn học. Đến chiều, khi buổi học vừa kết thúc, nó đã thấy Huy đứng cạnh bàn mình, cậu ta tươi cười để lộ hàm răng trắng, đều tắp, lại còn có răng khểnh, không lạ khi mấy cô gái mê mệt cậu ấy đến phát điên. Nó ngẩn đầu lên nhìn rồi hỏi:

– Cậu muốn gì?

– Mình muốn dẫn cậu đi ăn. – Huy mạnh dạn.

Zin ngạc nhiên không thốt nên lời, cậu ta đúng thật là đào hoa, mới chỉ gặp nó mấy ngày đã đòi dẫn nhau đi ăn sao? Cô không để chuyện này xảy ra đâu. Nếu lỡ nó có tình cảm với cậu ta thì hỏng mọi chuyện. Zin gằn lên nói:

– Cậu vừa phải thôi. Mới quen có vào ngày mà cậu đã đòi dẫn cậu ấy đi ăn sao?

– Ok. – Nó lập tức đáp lại. Zin ngạc nhiên nhìn nó. Không để cô bạn kịp nói lý do, nó liền tiếp tục – Nếu tôi chấp nhận, cậu hứa sẽ không làm phiền tôi nữa. Đồng ý không?

– Đồng ý – Anh cười đều.

– Thế thì tối nay cậu hãy đến đón tôi tại Công ty TT. 8h, ok?!

Rồi nó bỏ đi, Zin không hiểu gì liền đi theo nó, cô không ngừng hỏi:

- Sao cậu lại chấp nhận đi với cậu ấy chứ???
- Mình không muốn bị bám đuôi mãi như thế, chi bằng một lần luôn cho xong.
- Nhưng sao lại đón ở công ty nhà cậu? – Zin lại khó hiểu.
- Bởi vì, cậu ấy sẽ trả tiền dùm chúng ta.

Rồi nó nắm tay bạn và chạy đi. Hai người về nhà, thay đồ, tắm và ăn tối. Nó nhìn đồng hồ, đã 7h tối rồi. Phải nhanh thôi, rồi nó rủ cô bạn ra ngoài để sắm đồ cho ngày mai.

Vừa đến công ty, nó đã nắm tay của Zin chạy quanh, nó muốn tìm cho bằng được một chiếc váy thật đẹp và sang trọng cho ngày mai. Phải rũ bỏ cái vẻ lạnh chanh thường ngày, vì mai là ngày trọng đại của chị gái nó mà.

Hân...

Sunny nhắn tin qua cho hân:

”Cậu nhớ cậu ấy lắm đúng không?”

Hân không trả lời, Sunny biết sau những chuyện đó, hân không thể tha thứ cho cô, nên cô vào thẳng vấn đề:

”Tôi sẽ giúp cậu tìm lại cậu ấy, tôi biết cậu ấy ở đâu. Bây giờ mọi thứ do cậu quyết định, nếu cậu muốn tìm cậu ấy thì hãy đến gặp tôi, tôi cho cậu thời gian để suy nghĩ đây”

Hân đọc dòng tin nhắn của Sunny, hơi nhăn mặt vì sự tự tin của cô ta. Nhưng thật sự, hân nhớ nó và muốn gặp nó ngay. Lời đề nghị của Sunny làm hân không chắc chắn, lẽ đâu đây lại là một kế hoạch hiểm ác của cô ta thì sao?

Hân tắt tin nhắn và trở về màn hình chính, hân đã lấy hình nó đặt hình nền, cái hình mà nó đội mũ con gấu, rất ngộ nghĩnh, rồi hân bật cười khi nhớ lại giây phút đó. Cứ như là mới xảy ra buổi hôm qua...

Được rồi, hân nhớ nó quá rồi, hân muốn gặp nó và cần nó ở ngay đây. Hân quyết định nhận lời của Sunny, ngày mai, hân sẽ đến gặp cô. Còn bây giờ thì...Đi ăn đã, đói rồi....

Lát sau... Huy xuất hiện bên cạnh một chiếc xe hơi trắng, Zin phẩy tay nó ra hiệu nhìn ra ngoài. Huy chỉ nghiêng người một chút là đã thấy nó. Cậu sửa lại chiếc áo khoác da rồi nở nụ cười đi vào. Không chần chừ chút nào, anh tiến đến chỗ nó, cậu cười đều:

- Sao cô hẹn tôi ở đây? Muốn tôi trả tiền cho cô sao?
- Này anh, tôi còn chưa nói gì mà, là miệng anh tự nói đấy, mà nói rồi thì phải làm. – Nó thách thức Huy.

Rồi cả nó và Zin tiến đến quầy thanh toán. Zin lo lắng thủ thỉ:

- Có cần mình đi theo không, tên đó xảo trá lắm.
- Khỏi cần, cậu cứ đem đồ về đi. Mình lo được – Nó cười với cô bạn.

Ngay khi cả hai đang định lấy túi tiền ra thì Huy ngăn lại và đưa thẻ tín dụng của mình cho nhân viên, cậu làm vẻ mặt hào hoa:

- Cứ trừ vào thẻ của tôi

Nó muốn bật cười ngay nhưng không thể, bởi lẽ, công ty này là của nhà nó. Nó có lần nào trả tiền khi mua đồ đâu chứ, tên này đúng là ngốc mà. Hahaha.

Rồi cả hai đi ra xe, nó lên xe trong sự lo lắng của Zin... Zin sợ... nó động lòng trước anh ta...(nỗi sợ thường niên rồi)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Huy đứng trước một nhà hàng lớn, cậu ta mới vừa vào thì đã được mọi người cúi đầu, còn hô to:

– Cậu chủ...

Suýt chút nữa làm nó giật bản mình. Nhà hàng này không những sang trọng mà còn rất đẹp và rộng. Lại gần biển, không lạ khi ở đây có nhiều khách. Nó ngăm nhìn không chớp mắt, phải đến khi Huy nắm lấy tay nó làm nó giật mình nó mới bước đi theo sau hắn. Hai người đi lên lầu hai. Huy chọn một chỗ rất đẹp rồi cậu lấy kéo ghế ra mời nó ngồi. Cậu nhìn Menu rồi hỏi nó:

– Cậu muốn ăn gì?

– Gì cũng được. Tôi không kén ăn lắm đâu.

Rồi Huy cười. Cậu nói gì đó rồi nhân viên rồi quay sang nói chuyện với nó:

– Cái công ty thời trang lúc này, ngày mai có con gái lớn đám cưới ở đây đấy.

– Ồ... đây sao? – Nó ngạc nhiên.

– Ừm. Tại nhà đó và nhà mình rất thân nên nhà mình đã cho họ thuê cả cửa hàng vào ngày mai.

Nó lúc này khóc không ra nước mắt. Nhà nó thân với nhà nó từ khi nào nhỉ. Nếu nói vậy, ngày mai hắn cũng sẽ có mặt trong tiệc cưới sao... Thế thì nó phải làm sao chứ. Chẳng lẽ là đi nhuộm lại tóc sao? Nhưng đã quá muộn rồi, phải làm sao đây... Bỗng Huy cắt đứt suy nghĩ của nó:

– Mình ra ngoài một chút.

– Ừ. – Nó cười đáp lại,

Ngay khi Huy vừa mới, ra khỏi phòng, nó đã lấy điện thoại ra gọi cho bạn:

– Zin, cậu chịu khó ra mua cho mình bộ tóc giả nào hợp với bộ váy đi.

– Làm gì chứ? – Zin khó hiểu.

– Cái tên Huy đó ngày mai cũng sẽ có mặt trong lễ cưới. Mình không thể để cho hắn ta biết mình là ai được. – Nó nhăn mặt – Nhanh nha, hắn đến rồi. Mình cúp máy đây.

Rồi nó cúp máy và cất điện thoại. Huy cười:

– Cậu gọi cho ai thế?

– Là Ngọc, cậu ấy lo cho tớ thôi. Món ăn tới rồi. Mình ăn thôi.

Nó đánh trống lảng...

Khoảng 10h thì Huy đưa nó về, cậu ta đứng trước cửa nhà, nó xuống xe, tạm biệt anh ta một cách vui vẻ rồi đi vào nhà. Ngay khi mới mở cửa, Zin đã nhìn nó bằng ánh mắt khó chịu:

– Cậu vui quá ha...

– Cậu bị làm sao vậy hả? – Nó khó hiểu.

– Hừ... mình thì ở nhà, cậu thì ăn được biết bao nhiêu món ngon.

– Cái cậu này. Đây.

Nó đưa ra trước mặt Zin một bịch nylon to. Zin trở mặt vui mừng.

Ngày hôm sau...

Nó được Zin chuẩn bị cho một bộ tóc mới, một bộ tóc giả búi cao màu nâu đen. Nó diện lên mình chiếc váy màu hồng phấn dài đến đầu gối, cùng đôi giày cao khoảng 10 phân cũng màu hồng phấn nốt. Zin thì mang một chiếc váy màu trắng ngắn dài bằng nó, cùng đôi guốc màu trắng. Nhưng cô không cần phải giấu thân phận vì cô sẽ đi với chức danh là con gái của ông Tuấn – Giám đốc công ty Bất động sản. Khỏi lo...

Khi hai người đến nơi. Nó đã lập tức chạy đến nơi chị gái thay đồ. Nhìn thấy chị mình đứng trước tấm gương với bộ đồ cô dâu màu trắng tuyết mà nó thấy vui thay chị ấy. Vậy là bây giờ chị ấy đã tìm ra bến đỗ cho chính mình. Nó bước đến gần hơn. Trăm nhận ra em gái mình trong tấm gương liền quay đầu lại. Nó vui vẻ bước đến:

– Chị đẹp lắm.

– Em cũng vậy. – Trâm cười.

Hàn...

Sunny lên phòng hội trường theo lời nhắn của hân, vậy là hân đã chấp nhận lời đề nghị của cô. Kế hoạch cũng vì thế mà hoàn thành một nửa. Vừa vào phòng, cô đã thấy hân ngồi trên chiếc bàn làm việc của mình. Hân thấy cô xuất hiện thì liền đứng dậy:

– Sau buổi chiều nay, chúng ta sẽ xuất phát.

– Cậu muốn gặp cậu ấy đến thế sao?

Sunny hỏi hân làm hân quay người lại nhìn cô bằng ánh mắt có vẻ tức giận:

– Nhiệm vụ của cô là dẫn tôi đi gặp cậu ấy. Cậu không được hỏi gì thêm. Hiểu chưa?

– Ok. Nhưng tôi nói trước, nếu cậu muốn gặp cậu ấy thì phải cẩn thận. Vì có lẽ, cậu ấy cũng đã được đề ý bởi một anh chàng không kém cậu đâu. – Sunny cảnh báo rồi bỏ đi.

Hân lặng im không nói gì... vậy ra nó đang được một đối tượng theo dõi, phải nhanh thôi.

Việt...

Buổi tiệc đã bắt đầu. Nó muốn sẽ là người dẫn chị gái trên lễ đường nên đã dành mất phần của papa nó, còn nói một cách rất tình:

– Chẳng phải ba còn con để dẫn đi trên lễ đường sao?

Haizzz... con nhỏ này, ý gì đây chứ???

Và lời đề nghị của nó đã được đáp lại. Nó sẽ dẫn chị gái đi. Khi hai chị em vừa xuất hiện, mọi người đã trầm trồ. Nhưng Lâm thì khác, anh ngạc nhiên khi thấy nó ở bên cạnh chị gái mình. Và Huy thì cũng ngạc nhiên không kém, cậu ấp úng...:

– Đó... không phải là...

– Đúng, đó là Trâm, em gái của ấy. – Zin đến cứu nguy trước khi Huy kịp nhận ra.

– Nhưng cô ấy thật sự giống với cô bạn thân của cậu... cái cô...

– Giống cái gì mà giống... – Zin đánh trống lảng. Cắt đứt lời nói của Huy.

Nó tiến đến gần Lâm, nắm lấy tay anh và đặt tay chị gái lên đó, nó còn thủ thỉ đủ cho cả ba nghe:

– Anh mà bắt nạt chị ấy là như xương với em đấy.

– Thôi, không tới lượt em, chị em cũng đủ làm anh như rồi – Lâm hòa theo. Trong khi Trâm chỉ biết mím môi nhin cười.

Chiều...hôm đó...

Chiếc máy bay đáp xuống sân bay, Sunny lập tức gọi điện cho em gái. Nhưng khổ nỗi em ấy đang trong buổi tiệc để canh chừng nó với Huy nên không thể nhấc máy được. Hân hỏi Sunny có chuyện gì thì cô liền trả lời:

– Theo những gì tôi biết được thì ngày mai cậu mới có thể gặp cậu ấy. Chúng ta sẽ ở tạm một khách sạn. Mai tôi sẽ dẫn cậu đến trường của cô ấy.

Hân không đáp lại vì theo như lời nói của Sunny thì mọi thứ đã được sắp đặt sẵn. Hân và nó chỉ có việc gặp lại nhau thôi. Nên hai người không đợi lâu làm gì liền đi ra khỏi sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Hắn đã dậy từ sớm (dậy từ lúc 7h ý, theo giờ Việt Nam mà). Sunny đang ngủ thì bị hắn đánh thức. Cô đầu tóc rối bù đi vào nhà tắm, còn hắn thì đã chuẩn bị xong. Hắn cầm lấy điện thoại nhìn vào màn hình mà hắn thấy tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Vậy là hắn sắp được gặp lại nó rồi. Hắn nên nói gì trước nhỉ?. Hắn nhìn vào chiếc gương tủ và bắt đầu tập tành:

– Tôi muốn nói chuyện... Không, như thế lạ quá. – Hắn lắc đầu. – Mình phải thật lạnh lùng chứ?

Rồi hắn liền thay đổi về mặt mình thành cool boy, và nói với chất giọng lạnh lùng:

– Cô kia... tôi... – Hắn âm ỉ... Rồi lại vò đầu bứt tai.

Thế này cũng không được, kia cũng không xong. Hắn không hay biết Sunny đứng phía sau bật cười. Hắn quay lại với cô và tỏ vẻ mặt khó chịu. Sunny cười và tiến tới nói:

– Gặp lại nhau mà cậu lấy cái vẻ đó nói chuyện thì Hisun không muốn đám cậu là lạ đấy. Cậu cứ làm thật tự nhiên vào. Tôi sẽ trợ giúp.

– Cô... đang nói cái gì thế, tôi... không hiểu gì cả. Chúng ta đi thôi

Hắn đánh trống lảng rồi bỏ đi. Sunny bật cười không nhịn được, cô không ngờ mình cũng có thể chiêm ngưỡng cái lúc hắn ngây ngô dễ thương đến thế.

Hai người đi ăn xong thì liền đến trước cổng trường. Hắn thấy mình nôn nao khó tả. Sunny lấy điện thoại ra gọi cho em gái nhưng vì đang trong giờ học nên không thể nghe điện thoại. Sunny hiểu điều đó nên liền nói là hắn không thể vào được. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt luyến tiếc của hắn thì Sunny liền không nỡ quay người đi. Có lẽ nếu hắn xuất hiện thì không sao đâu vì hắn... đáp choai mà... ahahahaha.

Theo lời Zin nói thì nó học ở tầng trên. Nên không chán chừ chút nào, cả hai đã đi lên lầu.

Trong lớp...

– Em nào lên giải bài này cho cô, À... Phong Hồng, mời em

Nó đứng dậy, đem theo quyển sách lên bảng. Cô giáo chỉ lại cho nó rồi nó cầm phấn đi đến tấm bảng. Nó bắt đầu viết lời giải lên bảng. Nhưng chưa được một hàng thì có tiếng trống đánh báo hiệu ra tiết. Cô giáo ngạc nhiên hỏi cả lớp:

– Hết tiết rồi à?! Thôi, tiết sau ta giải tiếp. Hồng em về chỗ đi.

Nhưng lớp từ nhón nháo được giải phóng thì bỗng im bất. Nó vừa đặt phấn xuống và quay lưng lại nhìn cả lớp, họ đang há hốc miệng, mắt thì trố ra nhìn về phía cửa ra vào. Nó nhìn xuống Zin, cô bé cũng ngạc nhiên không khác gì. Thật ra, chuyện hắn đến đây thì cô biết rồi. Nhưng cô không ngờ cậu ấy đến sớm như vậy. Nó khó hiểu ngập ngừng quay lại nhìn về phía cánh cửa ra vào...

”Bụp...” – Quyển sách trên tay nó rơi xuống sàn phá tan bầu không khí im lặng trong lớp học.....Đây là mơ sao...

Hắn.....

Nó ngạc nhiên không thốt nên lời, mắt nó mở to như sắp nhảy ra khỏi hốc mắt. Còn hắn thì nhìn nó với ánh mắt gì đó chất chứa yêu thương và sự nhớ nhung. Hắn thật sự đang đứng đó bằng xương bằng thịt. Nó áp úng, trong khi nước mắt ứ đọng ở khóe mắt:

– Ji... jil unnn???

– Tìm thấy cô rồi. – Hắn nói tiếng hàn và liền bước vào lớp và nắm tay nó kéo đi.

Trong khi đó cả lớp vẫn ngẩn ngơ không biết chuyện gì đã xảy ra. Họ bị mê hoặc bởi nhan sắc của hắn, cái cách hắn đứng ở cửa với dáng người đáng ghen tị và những hành động mạnh mẽ nam tính khi hắn kéo tay nó đi. Một số nữ sinh bị say nắng ngất lịm... Đến cô giáo còn phải ngồi rụp xuống vì không đứng vững nữa là...

Nhưng Huy thì khác, anh ngay lập tức đuổi theo ngay khi hắn vừa kéo nó khỏi lớp. Zin nhận ra chuyện không có trong kế hoạch nên liền nhanh chóng chạy theo để ngăn cản Huy. Cô bé ôm lấy eo cậu ấy và cố gắng cầm chân lại, nhưng Huy quá mạnh nên cô như lết theo anh. Zin hét lên:

– Cậu làm gì thế? Đừng đuổi theo nữa. Hisun là hoa có chủ rồi...

– Cậu bỏ ra đi. Hắn ta là ai kia chứ? – Huy vẫn gắng gượng.

– Hắn ta là chồng chưa cưới của cô ấy.

Một lời đáp lại làm Huy đứng khựng, không phải Zin, không phải hắn cũng chẳng phải nó, là... Sunny... Cô đang đứng đối diện với Huy, tay khoanh trước ngực. Zin nhận ra giọng này nên liền ló đầu ra nhìn, cô thả tay khỏi eo Huy và đứng thẳng:

– Chị...

– Cậu vẫn không thay đổi Huy nhỉ? – Sunny cười.

– Hừm, sao cậu lại ở đây? – Huy cũng không vừa.

– Tôi không đến đây gặp cậu là được rồi. Ngọc, lại đây.

– Em sao? – Ngọc tự chỉ vào mình.

Rồi hai chị em bỏ đi, Huy chống nạnh không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Lại nói đến nó với hần. Hần lập tức kéo nó ra trước sân trường, nó như vật vô tri vô giác bị kéo theo mà không phản kháng. Nhưng đến giữa sân thì nó bỗng giật tay lại. Hần đứng khựng rồi quay lại nhìn nó, Nó khóc nức nở từ nãy giờ mà hần không hay biết gì. Hần im lặng nhìn nó. Nó bây giờ mới lên tiếng:

– Sao cậu lại làm vậy???

– Tôi... xin lỗi – Hần ngậm miệng

– Chỉ xin lỗi thôi là xong sao? – Nó hét lên.

Bây giờ cả trường đang nhốn nháo lại thêm nhốn nháo thêm, họ bàn tán về cả hai người và không ngờ nó là người Trung Quốc mà biết nói tiếng Hàn. Một số khác thì ngất lên ngất xuống vì họ như đang được đứng xem một cảnh quay trong phim miễn phí...

Nó lại tiếp tục:

– Cậu có biết là tôi ghét cậu lắm không? Cậu có biết là tôi đơ...?

– Đơ? – Hần nhăn mặt – Đơ tôi???

– Cậu im đi...

Hần bây giờ bật cười. Vậy là không chỉ riêng hần thấy nhớ nó, mà nó cũng vậy. Hần tiến đến gần nó, đưa tay lau những hàng nước mắt. Nhưng lại bị nó hất ra, hần khẽ gõ đầu nó và trách yêu:

– Vẫn bướng bỉnh nhỉ? – hần lại đưa tay, nhưng bị nó hất ra...

Hần đưa tay...nó hất ra...hần đưa tay...nó hất ra... Hần đưa tay...nó hất ra...hần đưa tay...nó hất ra...

Cả trường như muốn chìm vào giấc ngủ, cả hai đang định làm gì thế, gặp lại nhau, nắm tay kéo đi, cãi nhau và giờ là một gạt một hất...là sao... phim gì tào lao quá vậy...Hần hít hơi rồi nói:

– Cậu định làm thế đến bao giờ nữa?

– Đến khi cậu không còn đưa tay lên thì thôi – Nó cãi.

– Vậy...- Và hần ôm lấy nó, thật chặt và thủ thủ – Thế này chắc cậu không hất nổi đâu nhỉ.

Nó im lặng, tim nó đập mà muốn nhảy khỏi lồng ngực Hần tận hưởng cảm giác được ôm chặt người mình yêu. Rồi sao đó, hần nói tiếp:

– Tôi nhớ cô rồi... Về nhà đi. Tôi hứa không để cô đi nữa đâu

Cả trường Ò lên dậy sấm. Vậy là một cái kết có hậu rồi. Nhưng một số một ngôn tình còn đòi hỏi:

– Sao họ không hôn nhau mà chỉ ôm thôi? Haizzz...phí quá à...

PR3

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Lại nói đến hai chị em Ngọc Ngân, Ngọc khoanh tay trước ngực và im lặng không lên tiếng. Ngân bây giờ lấy can đảm để nói chuyện:

– Chị xin lỗi.

– Không sao đâu, Hisun không giận chị, chị cũng đã hoàn thành xong công việc mà em giao, vậy là tốt rồi. – Ngọc cười.

– Không, ý chị không phải vì hai người kia, mà vì em... Seho... Em thích cậu ấy đúng không? – Ngân nắm lấy tay em gái.

Ngọc im lặng nhìn xuống, đúng là cô thích anh ấy, nhưng vì quá lo cho chuyện nó và hấn nên cô không còn thời gian để nhớ đến Seho, bây giờ nhắc lại, cô bỗng muốn gặp lại cậu ấy quá. Ngân như hiểu ý em nên liền nói:

– Đợt này chị sẽ về đây luôn, không qua bên đó nữa. Em cứ qua bên ấy cùng Hisun. Thay chị bảo vệ cô ấy. Ina sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu.

– Nhưng, em sợ không làm được. – Ngọc lo lắng.

– Không sao đâu. Chị tin em mà. – Rồi Ngân ôm lấy em gái mình.

Hôm sau, ba người lên máy bay về Hàn. Nó bây giờ lại vui vẻ như xưa. Còn mạnh dạn thể hiện tình cảm như là lau mồ hôi cho hấn, hay khoác tay nhau. Ngọc nhìn mà thấy vui dùm. Nhưng nụ cười bỗng vụt tắt trên môi cô. Cô mong được như thế quá. Phải chi Seho cũng hiểu tình cảm cô dành cho cậu ấy thì tốt quá rồi.

Dara và Donghoo nhận được tin cả ba sẽ lại về Hàn nên đã ra sân bay đón. Donghoo vì không muốn bị phát hiện nên trùm kín từ đầu đến chân. Giữa mùa hè nóng như vậy mà cậu ấy làm thế chả khác gì tên hăm là mấy...

Dara vừa thấy nó và Zin xuất hiện đã liền ôm chầm lấy bạn. Ba cô nhí nhố ồn cả một góc. Donghoo thì bắt tay hấn và hỏi:

– Sao?! khó lắm không?

– Cũng... hơi hơi – Hấn cười.

Hai cô cậu về đến nhà, vừa mở cửa Lucky đã chạy ra mà nhảy bổ vào nó mà liếm tới tấp. Phải đến khi hấn giúp cu cậu mới chịu rời nó. Chà... chắc Lucky nhớ nó dữ lắm. Không phụ lòng bé yêu, nó liền lấy ra trong vali gói xúc xích hảo hạng nhất. Hấn bật cười:

– Cậu mua hồi nào vậy???

– Hồi nào thì liên quan gì cậu chứ? – Nó cãi lại.

Hấn kéo nó đứng đối diện mình rồi ôm eo nó:

– Không có quà cho tôi sao?

– Quà gì? Bỏ ra đi, Lucky nhìn kìa, ngại chết đi được.

Hả... Gì cơ... Nó bảo là Lucky nhìn ư... sợ con cún đó sao?... Lý do xàm... Hấn không chần chừ liền đặt nụ hôn lên môi nó. Để mặc cho nó có đánh đập ở sau lưng mà vẫn không chịu bỏ. Tên này không dùng biện pháp mạnh là không chịu chứ gì... Nó đưa tay xuống bụng hấn, từ từ và...

– Á... á... đau quá...

Hấn thét lên, thì ra nó nhéo hấn, làm hấn đau quần quai. Hấn vừa xoa chỗ bị nhéo vừa đi theo sau nó:

– Cậu căng quá. Lâu ngày không gặp mà ác vậy?

– Hừ... Chứ tôi bảo cậu mi tui hả???

Nó trề môi ra cãi... Aizzz... Đáng yêu quá hà...

Nó tiếp tục đi học, hấn có ý định là để cả trường biết hết mọi sự thật, nhưng nó thì không muốn thế, cho nên hai người đi học vẫn tỏ ra không quen biết nhau. Mặc kệ trường có bàn tán cho sự trở lại của nó.

Trong lớp...

– Ina, Hisun đi học lại rồi. – Một cô bé hớt hải – loại còn nhuộm màu tóc nổi bật nữa.

– Gì cơ, con bé đó...

Rồi cô liền chạy ra hành lang để nhìn xuống sân trường. Nó đang đi một mình. Seho vì nghe nhưng thế nên liền chạy ra xem thử có thật không. Đúng như vậy... anh không mơ. Ina quay đầu lại tức giận thì thấy hấn dứt tay vào túi quần hút sáo đi đi vào lớp. Hừ... chắc hấn vui lắm. Nhưng tại sao con nhỏ đó lại mặt dày đến thế kia chứ, không biết bỏ cuộc sao? Ina tức giận...

”Tôi không đuổi cô về nước được thì tôi sẽ để cô sống xa cậu ấy, bằng bất cứ giá nào...”

Nói rồi, cô chạy vào lớp và bắt đầu lên một kế hoạch thật tỉ mỉ... À đúng rồi, hình như tuần sau là trường sẽ đấu bóng chày với trường bên cạnh... À, có rồi...hahaha. Một kế hoạch hoàn hảo.

Đúng... một tuần trôi qua không có gì đặc biệt bởi Ina đang lên kế hoạch cho mình và cho đội cổ vũ của trường nên không có thời gian mà đếm xỉa đến nó, hẳn thì có trong đội nên thường đi tập hơn là ở nhà. Nó và Zin cũng hay thường đến sân tập để cổ vũ. Nhờ thế mà hẳn luôn có được một tinh thần tốt để chơi bóng...

Không để mọi người đợi lâu đâu...Ngày thi đấu đã đến...

Lượt đầu thi 2 trường khác đấu với nhau. Vì chưa đến lượt hẳn nên nó chỉ ở trên tầng thượng của trường để theo dõi trận đấu, và lại nó không thuộc bất kì đội gì như cổ vũ hay chăm sóc cho vận động viên nên nó cũng không muốn ở đó cho chật chỗ làm gì.

Tại phòng chờ...

Ina đang nói chuyện vui vẻ với các vận động viên để họ lấy tinh thần. Lần này cô có trong đội cổ vũ nên cũng mở lòng thoáng hơn và cười nói nhiều hơn... Cô lấy chiếc ghế bóng chày để chơi đùa. Còn đội cả mũ để trông thật giống với một cầu thủ. Nhưng khi đang chơi đùa với mọi người, cô thấy hẳn lo lắng gì đó thì liền tiến lại gần và hỏi còi mở:

– Có chuyện gì sao?

– Tôi quên mất mũ và cả băng đeo đội trưởng trên phòng Hội trường mất rồi. Trận đấu sắp kết thúc rồi. Tôi không thể lên đó được.

– Hay là để tôi lên cho, dù gì thì cậu ra sân trước, chúng tôi ra sau mà. – Ina thân thiện.

– Vậy làm phiền cô một chút. – hẳn cười gượng gạo.

Ina lập tức chạy đi, cô vội vàng quá nên đem theo cả mũ lẫn cây ghế bóng chày để chạy đi. Hẳn lập tức nhắn tin cho nó:

”Nè, trận này sắp kết thúc rồi, cậu ra chỗ cổ động viên ngồi đi”

”Nhưng trên này cũng được mà” – Nó nhắn trả lời

”Tôi không thể thấy mặt cậu khi cậu ở trên đó. Làm ơn, xuống đi, cậu phải bổ sung tinh thần cho tôi chứ” – Hẳn nhắn đáp lại nũng nịu

”Biết rồi, tôi xuống đây” – Nó khẽ bật cười vì dòng tin nhắn của hẳn. Và đứng dậy chuẩn bị đi xuống

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Ina vui vẻ chạy lên, đến đầu hành lang tầng hai thì cô gặp nó cũng đang chạy xuống. Vì nó chưa biết đến sự tham gia của Ina trong chuyện lúc trước nên vui vẻ chào cô:

– Hi, cậu đi đâu ấy?

– Mình đang lên phòng hội trường có chút việc, còn cậu? – Ina vui vẻ hỏi lại.

– À, mình đang chạy xuống để xem trận đấu của Jihun, cậu ấy bảo tớ phải có mặt

”Hừm... lại là Jihun...Lúc nào cũng Jihun... tại sao cô ta chỉ biết đến cậu ấy, thật là tức quá” – Ina tự nhủ trong lòng, rồi cô bỗng nhận ra cô đang cầm ghế bóng chày trên tay, và trong đầu cô xuất hiện một ý định xấu xa mà cô chưa từng nghĩ đến... Thậm chí cô không nghĩ điều này có thể xuất hiện trong đầu cô... Đúng, đây là cơ hội ngàn năm có một, cô không cần phải tính toán chi ly gì, không cần phải đợi thời cơ, hay thời gian thích hợp, và mọi chuyện sẽ xong trước dự tính, thế là...:

– Hìsun này... – Ina nhẹ nhàng gọi tên nó.

– Có gì không? – Nó quay lại hỏi cô khi định cất bước bỏ đi.

– Xin lỗi cậu – Ina nói một câu làm nó khó hiểu.

Trước khi nó kịp hỏi ý đó là gì thì...” CỐP.....”. Ngay một cú trời giáng đánh vào đầu nó, nó đưa tay lên che chỗ đau thì có gì đó ướt ướt, nó đưa tay nhìn thì mơ màng thấy một màu đỏ... Sao lại có máu???... Nó không còn khả năng đứng vững được nữa, liền ngã khụy xuống và vì đang đứng ở mép cầu thang nên nó không chỉ ngã mà còn lăn khỏi bậc thang mấy vòng. Nó nằm liệt tại chỗ, mắt nó gần riu lại, nó thấy trên kia, Ina đang đứng với cây gậy trên tay, ánh mắt vô hồn đang nhìn nó... Chẳng lẽ... cậu ấy... đã...” mọi thứ tối sầm lại”

Ina chạy đến chỗ hấn đang đứng, cô đưa mũ và cây gậy cho cầu thủ, và nhẹ nhàng đeo băng đôn đỏ cho hấn. Nhưng cô nhận thấy hấn đang tìm kiếm gì đó. Nó nhẹ nhàng nhắc nhở:

– Sắp tới trận đấu rồi đấy, cậu phải thắng

– Ồ, nhưng... cậu có thấy Hisun không? – hấn ngây thơ hỏi

– Hisun sao? – Mặt Ina biết sắc, nhưng cô lại nở nụ cười – Không có. Fighting... – Ina cắt đứt dòng suy nghĩ của hấn.

Hấn lo lắng nhưng bây giờ hấn không thể sao nhãng được, phải tập trung mới có thể chiến thắng, hấn đã bỏ ra cả tuần để tập kia mà...

Bên này...

Một cô bạn đang định đi lên tầng thượng để có tầm nhìn tốt hơn thì... Ồi trời ơi... cái gì thế này...:

– Cậu ơi????! Không sao chứ – Cô bé không ngừng lay nó dậy, nhưng đều bất lực. – Làm sao đây? Cứu với, cứu với – Cô hét toáng lên. Nhưng vì ai cũng tập trung về phía sân sau ồn ào nên không có người nghe thấy cô.

Seho vì đang bận chuẩn bị danh sách nên không thể xem trận đấu, cậu tình cờ đi ngang qua trường học, cậu nghe thấy tiếng hét cứu người của ai đó, cậu nghĩ là ai đó đang đùa nên định sẽ lên bắt cho chừa tội. Nhưng khi cậu ấy lên đến nơi, thấy một cô bé lạ mặt đang ôm lấy nó bên vũng máu làm cậu hết hoảng, cậu lập tức vứt hồ sơ và chạy đến bên nó, cậu hỏi cô bé kia:

– Có chuyện gì vậy?

– Tôi không biết, chỉ thấy khi đến thì cậu ấy đã vậy rồi – Cô bé đáp lại meo mào

– Mau, gọi cấp cứu cho tớ. Nhanh đi.

Seho lo lắng lập tức đỡ nó dậy, cậu không ngừng lay nó:

– Hisun a... dậy đi... cậu không sao chứ?

Rồi Seho cầm lấy chiếc điện thoại của nó đang nằm trên nền với màn hình bị vỡ. Anh liền bấm số nó dậy. Cùng người bạn kia đưa nó ra cổng. Chiếc xe cấp cứu cũng đã đến nơi...

Bên sân bóng...

– Woa... đội chủ nhà chơi rất tốt, đội trưởng Jihun trông có vẻ rất hài lòng với đội mình. Họ đã ghi được rất nhiều bàn thắng rồi.

Hấn thầm nghĩ:

” Sao cậu không ở đây để xem chuyện này chứ? Cậu đang ở đâu vậy. Mình đang chơi rất tốt đấy... Hisun à...”

Đội cổ vũ thì nhiệt tình hò hào với những động tác nhào lộn:

” Banguk fighting!!!.... Banguk fighting!!!”

Bệnh viện...

Nó được đưa nằm trên giường đẩy đến phòng cấp cứu, trong thời khắc đó nó nhìn thấy Seho, khuôn mặt đó thật thân quen... cậu ấy là người mình cần, cậu đứng rời xa tớ... xin cậu đấy... Rồi nó hoàn toàn ngất đi... Chiếc giường được đẩy đến phòng cấp cứu, cánh cửa đóng lại và Seho bị y tá đẩy lại phía sau... Cậu vô vọng lùi lại và ngồi vào ghế đợi. Trong lúc đó, cậu mở điện thoại của nó ra thì thấy nó đang nhắn tin với hấn, lại có một dòng tin nhắn nó chưa kịp gửi:

” Cậu phải chơi thật tốt đấy ”

Bây giờ vẫn còn trong hiệp đấu, có lẽ hấn đang đợi để nhìn thấy nó, hay là mình gửi tin nhắn này cho hấn để hấn ta yên tâm... Nghĩ vậy nên Seho không ngần ngại, nhấn nút gửi, và còn viết thêm

” cậu phải chơi thật tốt đấy, mình vẫn đang đứng đây theo dõi cậu”

Bên sân bóng...

Hắn nghĩ giải lao để người khác thay, khi cảm máy lên thì thấy tin nhắn của nó, hắn thấy như thêm sức lực. Nó đang đợi nắng để xem hắn đấu, không thể nghỉ ngơi quá lâu được. Hắn liền nói với huấn luyện viên rằng:

– Em sẽ vào thay ạ.

– Gì? Cậu mới nghỉ được 10' thôi mà...??? – Thầy ngạc nhiên.

Bệnh viện...

Sau khi nó được đưa đến phòng hồi sức, Seho mở cửa ra thì thấy đầu nó được băng bó một cách cẩn thận bằng vải trắng. Cậu bắt lực ngồi trên ghế và nhìn nó đang nằm đó... bác sĩ bảo:

” Cô ấy bị chấn thương nặng ở đầu, nên có thể bị mất trí nhớ tạm thời, tôi không chắc thời gian sẽ kéo dài bao lâu, nhưng những lúc vậy, hãy để cô ấy nhớ từ từ, nếu để nhớ cùng lúc, não sẽ không thể tiếp nhận hết được, nên mong cậu hãy để mọi chuyện từ từ, đừng vội vàng”

Bên sân bóng...

Hắn lập tức gọi điện cho nó khi trận đấu kết thúc, nhưng người cảm máy lại là Seho, nên khi điện thoại vừa được nhận hắn đã lập tức nói mà không hay biết:

– Nè, cậu có thấy bàn đánh đẹp của tớ không? Đội mình thắng rồi.

Nhưng đáp lại...:

– Tôi Seho đây, cậu đến bệnh viện đi, Hisun gặp chuyện rồi.

Tìm hắn vỡ tan, lời nói như sét đánh ngang tai làm hắn không thể tiếp nhận rõ những gì Seho nói, hắn ấp úng hỏi lại:

– Cậu...nói gì... cơ?

– Đến bệnh viện đi – Seho nói giọng mệt mỏi

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Hắn lập tức chạy đi mà không thay đồ, nước mắt hắn rào ra khi nào không hay, chuyện này là sao chứ? Nó đã hứa là sẽ xem hắn đấu trận này mà, nó còn hứa nếu hắn thắng thì sẽ đãi hắn đi ăn kia mà... Đúng là đồ không giữ lời... Đồ đáng ghét...

Khi hắn chạy đến nơi thì thấy Seho, Dara và cả Zin đã ở đấy, hắn nhìn nó nằm bất động trên giường, bên cạnh là nhiều loại dây và máy. Hắn đi đến gần nó và quỳ rụp bên cạnh giường:

– Chuyện này là sao hả?... Hisun...

Seho lại gần và đặt tay lên vai hắn, cậu an ủi:

– Hisun không sao đâu, cô ấy chỉ nằm đấy thôi. Cậu ấy ổn rồi.

– Có chuyện gì đã xảy ra vậy? – Hắn nức nở hỏi Seho.

– Mình không biết, có lẽ là cậu ấy ngã trên bậc thang. À... – Rồi cậu ấy lấy ra chiếc điện thoại của nó đưa cho hắn – Mình nghĩ cái này là của cậu ấy.

Hắn nhận lấy điện thoại từ tay anh. Seho không muốn làm phiền hắn nên đã đưa hai cô gái còn lại ra khỏi phòng, Dara lập tức nói với Seho:

– Sao cậu không nói với cậu ấy là Hisun bị mất trí nhớ chứ?

– Sao tớ có thể?! Jihun đang rất suy sụp. Mình không thể cứ thế mà nói được. – Seho cũng cãi lại.

– Mình đã gọi cho chị gái cậu ấy rồi, có lẽ họ sẽ đến sớm – Zin nói để cắt đứt việc cãi nhau của hai người kia lại.

Lại nói đến hần, nước mắt đầm đìa mà đọc tin nhắn, tất cả là do hần, nếu hần không bảo nó chạy xuống thật nhanh thì nó sẽ không bị vấp ngã đến nông nỗi này. Hần cầm lấy tay của nó và đưa kề môi mình mà thù thỉ:

– Cậu làm sao thế? Tỉnh lại đi... Đừng làm tôi sợ, tôi... xin lỗi khi không thể bảo vệ cho cậu. Tôi thật vô dụng...

Cả đêm đó, hần không về mà chỉ ở bệnh viện bên cạnh nó, Seho và hai người bạn còn lại cũng không nỡ bỏ về mặc dù mắt đã riu cả lên. Dara đến bên hần và nói:

– Cậu hãy về đi, cậu đã mệt cả buổi chiều rồi. Để cậu ấy cho mình chăm sóc cũng được.

– Không, sao mình có thể khi cậu ấy vẫn còn ở đây kia chứ? – Hần đáp lại

– Dara đứng đấy, ngày mai cậu hãy quay lại. Để mình lo cho. – Seho cũng trấn an hần.

Hần nghe vậy, trong người thực sự cũng đã mệt rồi nên mệt mỏi giao nó cho Seho và liền bỏ đi. Hần về nhà tắm rửa và đánh một giấc để lấy lại sức, nhưng trước khi chìm vào giấc ngủ, hần đã khóc một trận thật đã đời, cứ khóc thét lên như một đứa trẻ...

Trong bệnh viện thì Dara đã về trước vì cô ấy ngày mai phải đi học và tổng kết cho buổi thi đấu. Zin và Seho thì ở lại, Seho đã ngủ gục đầu bên cạnh giường của nó. Zin thì không thể yên được, bây giờ chỉ còn mình cô thì không thể cứ thế mà ngủ được. Cô ngồi trên ghế bấm điện thoại, nhưng điện thoại cũng đã hết pin.

Cô đi lại hai ba vòng trong phòng rồi đi đến chỗ Seho đang nằm. Cô khẽ đưa tay lên định vuốt tóc cậu ấy nhưng lại rút tay lại vì sợ sẽ đánh thức cậu ấy. Rồi cô thấy mình thật đáng thương, cô giống hệt chị gái mình, mong muốn tình yêu của một người nhưng người đó lại đem tình yêu dành cho người khác... Họ cứ bảo rằng nhà giàu sẽ hạnh phúc nhưng nếu thiếu đi tình yêu như cô và chị cô thì có thể cho là hạnh phúc được không? Cô tủi thân nên khóc lúc nào không hay, nước mắt còn chảy giọt xuống khuỷu tay của Seho. Cô cũng bất giác giạt mình đưa tay lau nước mắt và chạy ra ngoài.

Cô không biết rằng... Seho chưa ngủ...

Hôm sau...

Hần đến bệnh viện sớm, Seho và Zin thì đã đi về, hần không đi học vì hần chăm sóc nó...

Đến trường, mọi người trong lớp nhón nháo về vụ việc nó bị ngã trên cầu thang, Ina nghe thoáng qua thì liền lo lắng hỏi:

– Có chuyện gì với Hisun sao?

– À, cô bé lớp dưới phát hiện cậu ấy bị ngã trên bậc thang, máu chảy nhiều, nghe nói còn bị mất trí nhớ vì va quá mạnh.

”Thì ra vậy. Không ai biết mình làm rồi. Yên tâm.” – Ina suy nghĩ trong lòng rồi cười thầm.

Đến chiều thì gia đình nó đến, hần muốn trấn an mọi người nên cũng nói nó không sao. Papa và Mama nó lo lắng cho nó nhiều lắm, nhất là chị gái của nó. Bà chị có lần nói:

– Con thấy vụ này có uẩn khúc, cứ như là không phải do con bé tự ngã.

Nhưng không có gì có thể xác minh nên không ai tin được. Rồi cả lớp nó đại diện một số bạn đến thăm nó, trong đó có cả Ina. Cô còn đại diện cầm cả hoa để đến. Nhưng khi nhìn thấy nó nằm bất tỉnh trên giường cô hơi hoảng loạn vì không thể ngờ nó sẽ đến nông nỗi này, Nhưng với khả năng diễn xuất cô đã qua được mặt mọi người, kể cả Bà la sát, cho dù cô có hơi thấy lạ khi Ina lập tức biến sắc lúc nhìn thấy nó.

Một tuần trôi qua... nhưng nó không có động tĩnh gì, còn hần thì vẫn đến thăm nó đều đều và mong người đầu tiên nó nhìn thấy khi mở mắt là hần, không phải chỉ thăm đâu, mà lúc nào cũng nói chuyện với nó, kể những câu chuyện mà hần gặp phải và cả những lúc khóc vì thấy nó nằm bất động mà không đáp lại.

Seho, Zin và Dara cũng thay nhau đến chăm sóc cho nó, nhiều lần Zin thấy Seho lau mặt cho nó, hơi ngu ngơ nhưng cô ước đó là mình và lại nhiều khi, cô chạy ra khỏi phòng và đi vào nhà vệ sinh để kim nén cơn nấc lên vì khóc khi nhìn những hành động âu yếm mà Nó nhận được từ Seho... Cô ghen, đúng là phải như thế, nhưng không có nghĩa cô giận nó. Bởi lẽ, nó không sai...

Cho đến một buổi chiều...

Hần đang ở trong phòng và đang lau mặt cho nó, hần lại kể về những kỉ niệm mà hần và nó từng trải qua, rồi lại bật cười một mình, thỉnh thoảng cũng hỏi nó:

– cậu vẫn còn nhớ chứ?

Bỗng hấn sực nhớ là phải đến lấy thuốc cho nó, nhưng khi đang định ra khỏi phòng thì hấn quay lại và đặt một nụ hôn lên trán nó. Hấn mỉm nhẹ môi và mở cửa bỏ đi... Và để lại nó, với ngón tay đã có chút động tĩnh, cùng lúc đó nhịp tim tăng lên một nhịp...

Hấn trở lại với toa thuốc trên tay, hấn nhìn tờ giấy một lúc rồi nói:

– Chà, đến giờ uống thuốc rồi...

Nhưng cũng ngay lúc đó, Seho đẩy cửa xuất hiện. Thấy hấn cầm trên tay thuốc thì cậu hỏi:

– Định cho cậu ấy uống thuốc à?

– Ừ – Hấn vừa nói vừa đi đến bình đựng nước.

Nhưng đúng là bất cẩn mà, đã hết nước rồi, hấn chán nản đặt ly xuống rồi quay lại nói với Seho:

– Minh đi lấy nước đây, cậu ở lại nhé.

– Ok, cứ yên tâm – Seho đáp lại.

Hấn nghe vậy thì yên tâm bỏ đi, không biết rằng cậu đã bỏ lỡ...

|A

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Seho ở lại trong phòng, đang định sửa lại cái mềm cho nó thì...ơ...:

– Thiên thần??? Là cậu sao?

Seho giật bản mình, cậu giật lùi vài bước khi thấy nó...đang mở mắt và nhìn cậu trừng trừng, cậu không thể tin được, nó đã tỉnh rồi sao? Cậu từ từ lại gần và hỏi nó:

– Hisun, cậu tỉnh rồi sao?

– Hisun? Là ai? – Nó lại hỏi.

– Cậu... không nhớ gì sao? – Seho nghi ngờ nhìn nó.

– Thiên thần...sao cậu lại nói thế, cậu đã ru tôi ngủ mà? Tôi nhớ lúc đó cậu ru tôi lớn tiếng quá nên cái giường lắc dữ lắm

Nó nói ra một tràng mà anh không hiểu gì, anh chợt nhớ lại... đúng rồi, cái lúc mà anh đưa nó vào viện, nó đã cố mở mắt để nhìn thấy anh. Có lẽ, nó chỉ nhớ đến đó. Seho lập tức đỡ nó ngồi dậy, ngay lúc đó hấn cũng đi vào, nhìn thấy nó được Seho đỡ ngồi dậy, hấn ngạc nhiên không kém. Hấn đặt ly nước lên bàn và lập tức đến bên giường:

– cậu ấy tỉnh rồi sao? Seho cậu mau đi gọi bác sĩ đi...

Seho lập tức chạy đi, nó thì lo lắng nhìn theo Seho rồi nhìn hấn:

– Cậu làm gì thế?

Hấn vì vui mừng quá nên ôm lấy nó mà không cần suy nghĩ, những đáp lại những hành động của hấn, nó không những không ôm hấn mà còn đánh thùng thục vào lưng hấn, còn hét lên:

– cậu là ai, làm gì thế hả? Thiên thần ơi, cứu với...

Hắn lập tức khựng lại, đẩy nó nhìn đối diện mình, hắn không thể tin nó đã nói gì nên lập tức hỏi lại:

– Cậu nói cái gì vậy? Tôi là ai ư?

– Đúng vậy, cậu là ai mà lại ôm tôi như thế chứ?

Hắn không thể tin những gì mà nó nói, nước mắt của hắn trào ra không kiểm soát được, tại sao nó không nhớ hắn chứ. Ngay lúc đó, Seho và bác sĩ cũng xuất hiện. Hắn lập tức đẩy Seho ra khỏi phòng và hỏi bằng giọng tức giận:

– Có chuyện gì vậy? Sao cậu ấy không nhận ra tôi? Hả?

Seho nhận thấy không thể dấu hắn được nữa nên liền nói:

– Cậu ấy bị mất trí nhớ tạm thời. Nên...

Hắn đưa tay lên vuốt tóc một cách bối rối, vậy là từ đó giờ hắn không biết nó mất trí nhớ sao... Bỗng nhiên hắn đâm thẳng vào mặt Seho làm cậu ta ngã xuống, hắn điên cuồng nói:

– Tôi giận khi tôi không phải là người đầu tiên mà nó nhìn thấy, mà người đó lại là cậu.

– Tôi hiểu – Seho đáp lại nhẹ nhàng và tự đứng dậy

Hai người mãi nói chuyện nên không biết bên trong, bác sĩ đang phải nỗ lực đằng co với nó để mở ống truyền nước. Phải nói đây là ca đầu tiên ông gặp mà bệnh nhân mới tỉnh dậy đã khỏe như voi. Nó quật ngã ông lên giường bệnh một cách dễ dàng, phá bỏ hàng loạt máy móc đặt tiền xung quanh giường bệnh và tự giựt kim khỏi tay một cách không đau đớn. Rồi nó chạy ra khỏi phòng, và nhìn thấy hắn và Seho đang đứng ở cửa, không chần chừ chút nào, nó chạy lại và ôm chầm lấy.....Seho. Khoảnh khắc đó, hắn và Seho đều ngạc nhiên, không thể tin được, nó lại ôm cậu ấy rất chặt, mắt nhắm cả lên. Nó còn nói:

– Thiên thần, tên áo trắng trong kia muốn tôi ngủ nữa đây, tôi không muốn ngủ nữa đâu. Tôi muốn về nhà....

Seho há hốc nhìn hắn, nhưng cũng trấn an nó:

– Được rồi, về... về thôi.

Rồi hai người cứ thế ôm nhau bỏ đi, để lại hắn đằng sau với những giọt nước mắt cay đắng... Nó không nhận ra hắn sao, không chút gì về hắn ư?

Sau khi hoàn thành thủ tục ra viện, nó được đưa về nhà Seho, Zin và Dara đã đến với những đồng đồ mà cả hai lấy từ nhà của hắn. Dara nói với Seho:

– Có vẻ nghiêm trọng đây, Hisun chỉ mới ra viện được một lát mà Jihun bây giờ đã say khướt rồi đây.

– Cơ mà cậu ấy đâu rồi? – Zin hỏi Seho.

Seho nghe vậy thì liền dẫn cả hai ra nhà bếp. Nó đang ngồi trên bàn ăn và... uống sữa... Nó thấy hai cô xuất hiện thì lại thấy trong người rất thân quen nên không ngại ngừng đi tới chỗ hai cô mà khoác vai còn vui vẻ:

– Hi. Thiên thần bảo mình tên là Hisun, tên đó dở tệ, nhưng không sao. hai bạn tên gì vậy?

– Mình là Zin, còn đây là Dara. – Zin ngại ngùng.

–Ồ, chào Zin và Dara, hai cậu có muốn uống sữa không?

Nó vừa nói vừa dí sát hộp sữa vào mặt Dara, cô bé từ chối và liền hỏi nó:

– Cậu không nhớ gì sao?

– Nhớ gì, nhớ chứ... Lúc nãy có một thằng hâm ôm lấy mình đây. hắn ta đúng là điên. – Nó ngây thơ.

Hai cô bé không hiểu nó nói gì nên nhìn Seho cầu cứu, Seho đẩy nó vào phòng rồi nói:

– Đợi Thiên thần chút nhé, mình có việc phải làm

– Ok...- Nó ngoan ngoãn.

Ở phòng khách, Seho giải thích:

– Tại lúc cậu ấy tỉnh, Jihun đã rất vui mừng, nên có lẽ cậu ấy đã ôm Hisun và bị Hisun đẩy ra xa.

– Nhưng...Hisun thật sự không biết gì về quá khứ của mình sao? – Dara hỏi để kỹ càng hơn

– U, nên tạm thời trước khi cậu ấy nhớ mọi chuyện thì mình sẽ để cậu ấy ở đây một thời gian, rồi sau đó mỗi ngày mình sẽ cố dẫn cậu ấy đến những nơi để cậu ấy nhớ lại. – Seho đáp lại

Zin hơi cúi mặt xuống suy nghĩ rồi cô nói với hai người:

– Mình có nên nói với gia đình cậu ấy không?

– Mình nghĩ là không cần, vì đây chỉ là mất trí tạm thời, và Hisun sẽ nhớ lại, đó chỉ là vấn đề thời gian. Nếu ta nói cho gia đình cậu ấy biết có lẽ mọi chuyện sẽ càng rối thêm. – Seho giải thích.

Cả ba nghe vậy hợp lý nên cùng gật đầu đồng ý.

Cậu tiến hai cô gái đi về rồi đi vào phòng thì thấy nó đang mở một cuốn sách để đọc. Cậu đi tới chỗ nó và hỏi:

– Bây giờ vẫn còn sớm, cậu muốn đi đâu chơi không?

– Đi chơi sao?... – Nó ngẫm nghĩ một lát thì bỗng hai từ xuất hiện trong đầu nó, và nó nói với Seho như đang đặt câu hỏi – Công Viên???

– Cậu muốn đi công viên sao? Được rồi, mặc áo vào đi.

Rồi Seho khẽ véo má nó và bỏ đi. Nó ngẫm nghĩ:

” Tai sao khi cậu ấy hỏi mình, mình lại ngay lập tức nghĩ đến công viên nhi, đó là nơi nào?”

Hai người vừa đến cổng thì nó đã có một cảm giác thân quen khác lạ với nơi này... Cứ như là nó đã đến đây rất nhiều lần trước đó...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Hai người đi đến đâu, nó lại thấy thân quen đến đó rồi nó đi qua một chiếc ghế đá, nó thấy rất quen, hình như là... là gì nhỉ, mọi thứ mờ nhạt quá. Nó tiến đến chiếc ghế đá và ngồi xuống. Seho thấy nó làm vậy cũng làm theo chứ không nói gì. Thật ra chiếc ghế này chính là chiếc ghế mà chị nó và Lâm đã từng ngồi. Và nó liếc lại một góc cây gần đó, đó cũng chính là nơi mà nó và hân nhìn thấy cảnh đó, nhưng mọi thứ chỉ lướt qua trong tâm trí nó, nó nhăn mặt rồi nói:

– Nơi này... rất quen, mình có cảm giác đã ở đây rất nhiều lần rồi, lại thấy chiếc ghế này có gì đó không bình thường cho lắm... Thiên thần này...

– Hử – Seho đáp lại.

– Mình thật sự là ai, mình cứ thấy có gì đó rất lạ.

– Cái cậu này – Seho khẽ gõ đầu nó – Sao lại lạ chứ – Và cậu bật cười.

Gõ đầu...cậu ấy mới gõ đầu mình... hơ...mình...hình như đã từng bị gõ rất nhiều, nhưng không phải là cảm giác này... Vậy là sao???

Seho bây giờ mới nói với nó:

– Nhưng tại sao cậu lại gọi tớ là Thiên thần?

– Tại lúc cậu ru tớ ngủ, tớ thấy trên đầu cậu có một cái vòng sáng.

Vòng sáng sao, à có lẽ là khi nằm, nó nhìn lên chỉ thấy bóng đèn chói nên nghĩ vậy. Seho chắc mẩm thế nên anh bật cười:

– Tên mình là Seho. Song Seho. Cậu nhớ chưa?

– Seho....Ji...

Nó chỉ thốt lên mỗi từ Ji nhưng rất nhỏ nên Seho không thể nghe thấy. Nó bỗng đòi về, Seho liền chiều theo ý nó. Trong khi đợi Seho lấy xe ra, nó bỗng nhìn về con đường ngược lại. Hừm...nó lại thấy quen, nó định bước đi về thì Seho nhấn còi xe làm nó giật mình.

Tối đấy... nó ngủ trong phòng và Seho ngủ ngoài phòng khách...

Nhà hần, chai soju lăn lộn mọi nơi, Donghoo bên cạnh lo lắng cho hần, hần vừa uống vừa lèm bèm mà nước mắt cứ chảy không ngừng:

– Cậu tin nổi không? Cậu ấy thậm chí không nhớ tôi là ai... Cậu ấy tệ lắm đấy, cậu hiểu không.

Rồi hần lại chạy vào nhà vệ sinh... haizzz lần thứ 3 trong đêm rồi...

Hôm sau... Seho đã dậy sớm để chuẩn bị đi học, nó nhìn thấy Seho lấy cặp thì liền hỏi:

– Cậu đi đâu vậy?

– Minh đi học.

– Minh cũng muốn đi – Nó nhõng nhẽo

– Không được, cậu phải ở nhà vì cậu vẫn còn đau. – Rồi anh véo yêu má nó – Chiều mình sẽ về mà.

Nó cười tươi đồng ý và Seho cũng yên tâm ra khỏi nhà.

Ngay sau khi cậu ấy đi, nó dậy vệ sinh cá nhân rồi đi ăn sáng, ngồi trên bàn ăn, nó bỗng nhớ đến cái con đường tối qua mà nó thấy ở công viên, nó nhớ rất rõ là con đường đó rất quen, nên nó quyết định là sau khi ăn xong sẽ đi tìm hiểu xem sao.

Hần vì tối qua uống say quá nên sáng nay đầu hần đau như búa bổ, rồi hần cũng lết thân người để xuống nhà bếp tìm nước uống và cho Lucky ăn, hần nhìn đồng hồ thì thấy đã muộn nên liền lấy điện thoại gọi cho Seho:

– Này, cậu lo liệu dùm mình ở trường nha, mình không đi học được

– Ok – Seho đáp lại.

Hần đặt máy xuống và lại suy nghĩ đến nó, đến cái cảnh nó ôm Seho ở bệnh và và câu nói ” Cậu là ai?” Hần lại lau nước mắt. Đang không có gì để làm, trong tủ lạnh cũng đã hết đồ ăn nên hần quyết định là sẽ ra ngoài để mua, nhưng trước tiên cứ ăn tạm bữa sáng đã.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, nó lấy chiếc áo khoác màu đỏ đô rồi đẩy cửa ra ngoài và mem theo con đường tối qua để đi đến công viên, nó lại tiếp tục đi thẳng theo cảm giác của mình, và rồi nó lại tiếp tục rẽ trái đi vào một con đường khác. Nó bước đi ngày càng nhanh như ai thôi thúc, rồi nó đứng khựng lại ở đối diện một ngôi nhà ở bên kia đường, nó nhìn chăm chăm vào đó như thể rất quen, nó muốn vào xem ngôi nhà đó như thế nào mà lại đem đến một cảm giác thân quen với nó đến vậy. Nhưng nó bỗng dừng chân lại khi nhìn thấy một anh chàng dắt theo con chó đi ra, nó lại nhìn một lúc nữa, họ rất quen nhưng nó không thể nhớ ra họ là ai cả. Nhưng thôi, đây là nhà của họ mà, sao cô lại đứng nhìn như thể đó là nhà cô chứ. Thật buồn cười, nghĩ vậy nên nó liền bỏ đi.

Bên này, Lucky nhận ra nó bên kia đường nên cứ thế mà sủa ầm lên, hần kéo đi cũng không chịu bước đi mà chỉ vừa sủa vừa nhìn về đối diện bên kia đường, hần bực dọc:

– Có chuyện gì mà con sủa ầm thế hả? Chúng ta phải đi Siêu thị đấy.

Hần mặc cho con chó găng gượng để đi về cùng hướng với nó mà cố kéo cho Lucky đi về phía siêu thị (Ngược hướng với nó). Con chó cuối cùng bất lực nên đành ư ừ đi theo hần, hần vẫn còn thẳng mắc sao Lucky lại thế nên liền nhìn theo hướng mà Lucky đã nhìn lúc này, hần nhìn thấy một cô gái mặc chiếc áo màu đỏ đô...nhưng rồi hần lập tức quay đầu lại và không hề hay biết đó là nó...

Nó vừa đi vừa suy nghĩ, càng nhìn càng thấy ngôi nhà đó sthaa thược hơn ngôi nhà của Seho mà nó đang ở. Nhưng rồi nó liền quên đi mọi thứ khi đi lướt qua một quán mì đen...nó thấy thèm...phải ăn ngay một tô mới được.

Chiều hôm đó, nó đã nấu ăn sẵn trên bàn đợi Seho về. Vừa mở cửa và nhận ra mùi hương trong nhà, cậu liền đi vào bếp, nó thấy Seho thì vui vẻ:

– Cậu ngồi đi.

– Cậu nấu sao? Thơm quá đi. – seho vừa ngồi vừa khen nó.

Nó cười đáp lại...Trong bữa ăn...

– Mai...mình muốn cùng cậu đi học. Được chứ? – Nó hỏi

– Được thôi, nếu cậu muốn. – Seho vui vẻ đáp lại.

– Woa, thế thì tốt quá, mình mong sẽ được đi học lắm luôn. Chắc sẽ vui lắm đây. – Nó hớn hờ.

Seho nhìn nó vui như thế thì liền vui lây, mà không nghĩ đến những gì nó sẽ trải qua khi nó thấy hiện trường nơi bắt nguồn của mọi chuyện...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Hôm sau đúng như lời hứa, Seho dẫn nó đến trường, sự xuất hiện của nó làm mọi người rất bất ngờ. Lại còn đi chung với Seho nữa, nó nhìn quanh trường, đúng thật sự rất quen, nó nắm lấy tay Seho làm anh giật mình rồi hỏi:

– sao họ lại nhìn tôi vậy? lại bằng ánh mắt đó nữa.

Seho cố trấn tĩnh lại rồi cũng nắm tay nó chặt hơn, và an ủi:

– Họ ngạc nhiên thôi, chúng ta về lớp đi.

Rồi hai người bỏ lại mọi chuyện phía sau và đi về lớp. Ngay lập tức, cả lớp đều ngạc nhiên, Zin và Dara đến bật dậy và hô to tên của nó:

– Ô... Hi... Hisun cậu đi học rồi sao?

– Ừ – Nó vui vẻ đáp lại. Và quay lại nói với Seho – Mình ngồi bàn này nha.

Nó chỉ vào chiếc bàn mà vốn dĩ đã là chỗ của nó rồi. Ina bỗng đứng tiến lại gần nó, ngồi lên bàn và hỏi:

– Cậu khỏe rồi à?!

– À, vâng. Nhưng hình như mình đã gặp cậu rồi thì phải. Ở hoàn cảnh nào đó ...rất đặc biệt.

Ina tái mặt, cô lo sợ lẽ hoàn cảnh nó nói đến là cái lúc ở cầu thang thì sẽ có chuyện nên liền tìm cơ bỏ đi. Dara và Zin cùng tiến đến chỗ nó rồi nói:

– Sao cậu lại đi nói chuyện với cái thể loại đó hả?

– Sao? Cậu ấy dễ thương mà??

Nó đáp lại hai cô bạn bằng nụ cười tươi tít mắt quen thuộc của nó.

Hắn đi từ cửa sau, thì lập tức chú ý đến mái tóc của nó. Vậy là nó đi học rồi, nhưng có lẽ, nó sẽ lại không nhận ra hắn nên tốt nhất thì hãy cứ tỏ ra không quen biết đi, nhưng thế có lẽ sẽ tốt nhất. Nghĩ vậy nên hắn tiến lại bàn của mình và ngồi xuống mà tỏ vẻ không bận tâm đến nó. Nhưng hắn đã khế liếc nó một chút cho đến khi nó quay người nhìn hắn.

Phù... thật khó chịu, nó đang ở ngay đây mà không thể làm gì được. Nó đang trước mặt hắn... Chết thật. Vì không thể chịu nổi cái kiểu tỏ vẻ lạnh lùng được nên hắn liền bỏ cả tiết ba và tự đề chạy đi khỏi lớp.

Lại nói đến nó, khi hắn vào lớp và trong cả suốt tiết một hai, không khi nào là không liếc nhìn hắn, cái khuôn mặt trông rất đáng ghét nhưng lại đem đến một cảm giác rất thân thiết, hay là... Mình quen cậu ta nhỉ???

Nhưng ngay khi hắn vừa đi khỏi lớp, nó lại thấy thật trống vắng bởi lẽ... nó không thể liếc hắn được nữa. Lại còn cảm giác cứ muốn đi theo hắn nên nó không chần chừ bỏ tiết tư để theo chân nỗi gót hắn.

Nó đi theo con đường lên tầng thượng, đang có một cảm giác hứng khởi thì nó bỗng dừng lại ở chiếc bậc thang thứ hai từ dưới lên để nhìn xuống đoạn vòng, một hình ảnh chợt lóe lên trong đầu nó... là nó đang nằm đó bên vũng máu, bên cạnh là chiếc điện thoại màu hồng bị vỡ màn hình. Và lại kèm thêm một con đầu đầu bên trái, nó phải đưa tay lên ấn vào đầu và vịn lan can mới đứng vững được. Đứng rồi... chính là nơi này thì phải, nó đi xuống và nằm xuống nền, nó đang tự mô phỏng lại những gì nó thấy lúc này, khi nó nhìn lên phía trên cùng cầu thang...thì thấy một cô gái đang cầm gậy bóng chày... Nó chú ý hơn đến chiếc gậy... trong đó có vào nhân dân hình con gấu và một hình tròn có con số 05, và có đường viền xanh nơi tay cầm là BanGuk School... Nhưng khi nó đang cố nhìn rõ mặt cô gái thì không tài nào thấy được, mái tóc của cô ta che phủ gần cả khuôn mặt... Nó phải cố gắng để thấy hết mọi thứ thôi... phải cố...Á...đau...đau đầu quá...Nó bật dậy để nắm lấy cái đầu đang đau như búa bổ, lại còn khóc thút thít... Làm sao đây, nó không còn khả năng đứng dậy nữa...

Hắn đi ra từ phòng hội trường, lại đeo tai nghe mà nó tặng, rút tay vào túi quần mà ung dung đi về lớp học, nhưng khi vừa đi đến cầu thang, hắn thấy một cô bé đang ngồi đây ôm đầu thì liền nhanh chóng chạy tới, vì mái tóc đã che hết mặt nên hắn không thể nhận ra đó là ai, phải đến khi hắn ngồi xuống để

giúp thì mới nhận ra là nó, không để lâu, hấn liền cúi người bế thốc nó để đi xuống phòng y tế.

Giờ trưa, nó tỉnh dậy thì thấy Seho đang ngồi gần mình, và một người lạ mặt đang đứng ở cửa. . .Hấn, chỉ đang muốn chắc rằng nó ổn, nên ngay khi nó tỉnh dậy thì hấn liền bỏ đi, nó không nói gì chỉ nhìn theo bóng dáng của hấn lướt qua khung cửa sổ. Seho lo lắng cắt đứt sự ngần ngại của nó:

– Cậu không sao chứ? Cậu làm tớ lo quá

– À, tớ không sao cả. Mà này... cậu giúp mình cái này được không? – Nó hỏi

– Chuyện gì? – Seho ngạc nhiên.

– Cậu hãy tìm giúp mình cây gây bóng chày có dán hình chú gấu và con số 05. – Nó nói rõ cho Seho

– Nhưng sao cậu lại muốn thế? – Seho lần này nhìn mặt nghi ngờ nó đã nhớ ra điều gì đó.

– Đó chính là cây gây đánh tớ bị thương, duy chỉ có hung thủ là tớ không nhìn thấy được. Nhưng đó là một cô gái.

– Vậy ra... không phải cậu bị ngã sao? – Seho ngây thơ nói

– Không hề. – Nó đáp lại.

Seho hện hấn lên gấp ở phòng hội trường. . .

Hấn vừa xuất hiện thì đã thấy cậu ấy khoanh tay đứng đợi. Seho nhận ra hấn thì liền nói:

– Hisun đã nhớ ra gì đó.

– Sao cậu biết? – Hấn vừa tiến tới vừa hỏi.

– Cậu ấy đã nhớ mình tìm cây gây bóng chày có dán hình chú gấu và số 05. Cậu nằm trong đội nên có lẽ sẽ nhận ra.

– 05? Đó là cây của Jung Sun, cậu ấy đã dùng nó trong trận đấu. – Hấn suy tính rồi trả lời.- Nhưng, Hisun thật sự có thể nhớ lại sao?

– Đúng vậy, nhưng mình không nghĩ là sớm như vậy vì Bác sĩ bảo sức khỏe cậu ấy chưa tốt lắm, nhưng hình như... Hisun thật sự đã khỏe lại rất nhiều rồi, nếu mình tiếp tục giúp cậu ấy đến những nơi trước kia thì có lẽ cậu ấy sẽ nhớ ra mọi chuyện.

Đúng rồi... đây là những gì hấn mong muốn, nó vẫn có khả năng nhớ hết mọi chuyện nếu nó đến những nơi nó đã đến, như vậy thì nó có thể nhớ ra hấn rồi... Hấn vẫn còn hi vọng và hấn sẽ không để mất điều đó đâu..

Đến giờ về...

Nó đi về một mình vì nó muốn về trễ nên Seho đã về trước, hấn nhìn thấy nó vẫn còn thói quen đó nên chắc rằng nó sẽ nhận ra hấn, nên không chần chừ chạy xuống sân trường, hấn đứng sau lưng nó và gọi tên:

– Hisun a...

Nó quay người lại thì gặp hấn, điều đó đem lại cho nó một cảm giác rất vui và thân thiện. Hấn nhận ra sự vui tươi ánh lên trên khuôn mặt nó nên không chần chừ chạy lại nắm lấy tay nó và kéo nó đi, kèm theo câu:

– Tôi sẽ đưa cô về nhà, ngôi nhà thật sự của cô.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Nhưng đáp lại sự hứng khởi của hấn là nó đã phản kháng kịch liệt:

– Lại là tên điên này sao? Bỏ ra đi? Tôi muốn về nhà...

Hắn lập tức dừng lại và quay đầu nhìn nó, hắn nói giọng hờn dỗi:

– Tôi đang đưa cô về nhà rồi còn gì nữa.

Và hắn liền gõ yêu nó... Đúng rồi, chính là cái cảm giác này... Thân thiện lắm... Nó đứng như trời trồng ra nhìn hắn ngạc nhiên, vì Seho là người nó thân nhất, nhưng thẳng điện này lại đem cho nó một cảm giác còn thân hơn cả với cậu ấy. Hình như hắn ta đã từng là gì đó trong nó, nhưng chỉ là nó không nhớ ra...

Hắn thấy nó dơ ra nhìn mình thì không chần chừ kéo nó đi, thay vì theo lệ thường nhà Seho sẽ đi về phía tay trái thì nó được kéo về phía tay phải. Hắn bước đi rất gấp gáp vì mong có thể nó sẽ nhớ ra hắn là ai đó thì thật là tốt biết mấy.

Họ đi trên con đường quen thuộc, cảnh vật và mọi thứ làm nó thấy rất quen, và lại hình như đây chính là con đường mà nó tự đi thì phải. Và rồi nó càng gấp gáp hơn, bước chân nhanh hơn và còn vượt lên cả hắn, hắn thoáng ngạc nhiên khi bây giờ hắn không còn là người dắt tay nó mà là ngược lại. Nó đứng khựng trước ngôi nhà mà lúc trước nó muốn vào nhưng không thể, Hắn cười:

– Vậy ra cậu vẫn có chút gì đó với ngôi nhà này chứ gì? Tốt quá. Minh vào thôi.

Hắn liền kéo nó vào nhà, nó cũng không chần chừ điều gì cả, nó mong muốn được nhìn vào trong đó còn hơn cả bất cứ thứ gì... ngay lúc này

”Cạch” – Cánh cửa bật mở...

Nó đứng trước cửa nhìn vào mọi thứ, từ chiếc ghế, đến những chiếc gối đều chất chứa điều gì đó mà... Rất lạ... Nó đi vào nhà từng bước một, cảm nhận từng những thứ quen thuộc. Hắn thấy nó tĩnh lặng như vậy thì đi vào trong để lấy ly sữa cho nó...

Nó đưa ngón tay cảm nhận mem theo đường viền của chiếc ghế sofa, ngồi phịch xuống đó để thân mình thật thoải mái... Và điều nó mong muốn đã đến... những hình ảnh... những kí ức hùa về... Nó thấy những lúc nó cãi nhau với hắn, cả những hành động như gõ đầu hay liếc nhau... Và rồi nó lẩm bầm

– Jihun...??? – Và liền nở một nụ cười mỉm môi.

Nhưng cơn đau đó lại tái phát, đầu của nó không thể chịu được nhiều khi các kí ức dồn về cùng lúc như thế này, nó bắt đầu thấy những hình ảnh rõ như cuốn băng nhưng bù lại đầu nó cũng càng đau, còn đau hơn cả lúc ở cầu thang, nó điên cuồng ôm đầu lỏng lẻo trên ghế và lết cả xuống sàn, nó đưa tay lên bàn không may đẩy trúng bình hoa làm nó đứt cả tay, nhưng bây giờ không còn gì đau hơn điều này nữa nên nó chỉ biết đưa tay đang rỉ máu mà ôm đầu...

Phản hắn, ngay khi nghe thấy tiếng sột soạt lớn thì cũng thấy lo, nhưng ngay khi tiếng ”choang” vang lên, hắn đã đánh rơi chiếc ly sữa đầy để chạy ra, nhưng đã quá muộn... hắn vừa xuất hiện thì đã thấy nó nằm bất tỉnh trên sàn với tay trái rỉ máu... Không chần chừ hắn liền đưa nó đến bệnh viện.

Seho đến nơi thì thấy hắn đang ở trong phòng hồi sức, nó nằm trên giường với tay trái bị băng bó. Cậu tức giận, nắm lấy cổ áo hắn và kéo hắn đứng sát mình, cậu gằn ra từng chữ:

– Không phải tôi nó là hầy đợi đã sao? Nếu cậu không đưa cô ấy về nhà thì chuyện này có xảy ra không? Há?

– Tôi xin lỗi – Hắn nhỏ nhẹ đáp lại.

– Cậu không nên xin lỗi tôi, người cậu phải xin lỗi ra cô ấy. Cậu là tên tệ nhất mà tôi từng gặp – Seho lại tiếp tục

– Thế cậu muốn tôi làm gì hả? Tôi nhớ cậu ấy – Hắn thét lên

Vì cả hai đang ở trong phòng, hắn lại thét lên nên đã làm nó khẽ cử động, hai chàng trai đều nhận ra điều này nên Seho lập tức kết luận:

– Cậu... chỉ đem lại rắc rối cho cô ấy. Không phải từ đầu, tôi đã bảo cậu nên tránh xa Hisun sao?! Và giờ thì... để cô ấy yên

Và cậu ấy tổng hắn ra ngoài cửa, hắn không phản kháng lại... vì cậu ấy đúng... Hắn nhìn nó một lát qua khung cửa sổ rồi liền bỏ đi. Vừa đó, nó tỉnh dậy và hỏi Seho:

– Cậu ấy đi rồi à?

– Ừ, cậu thấy sao rồi?

– Ổn cả, mình đã nhớ ra mọi chuyện rồi.

Seho không tin vào tai mình nữa, cậu nói với khuôn mặt ngờ đến ngây thơ:

– Sao??? Thật à?

– Thật, mọi thứ. – Nó khẳng định

– Vậy, cậu có nhớ... cái người...

– Choi Ina.. – Nó lập tức nói không chán chừ. – và có lẽ, mình cần làm gì đó để lật tẩy cậu ấy, hứng chịu như vậy là quá đủ rồi...

Nó nói giọng đanh thép, làm chính Seho gần như nổ cả da gà... Nhưng phải nói, lần này nó sẽ không khoan nhượng, điều đó không giúp gì được ở đây cả, đã đến lúc nó nên trở thành một người như chị gái nó rồi. Nhưng Seho lo lắng:

– Vậy mình có nên nói cho Jihun không?

– Đừng, chuyện này để mình giải quyết xong đã.

Hôm sau, nó đến trường với cái vẻ mặt ngầy thơ như chưa có gì xảy ra cả, lại tụ tập cùng bạn, lại lên sân thượng và lại... nhìn khuôn mặt hấn với từng biểu hiện nhỏ. Nhưng chuyện quan trọng vẫn là đi tìm chứng cứ để lật tẩy cậu ấy. Nên...

Phòng đợi của các cầu thủ Bóng chày...

– Jung Sun à... Mình về trước đây...

– Ủ, các cậu cứ về đi... – cậu đáp lại.

– Jung Sun??? – Một giọng nói vang lên với chất giọng đến đáng sợ, lại còn phát ra ở phía bóng tối làm cho cậu bé vừa sợ vừa phải nheo mắt ra nhìn. Cậu nhận ra giọng nói đó là nữ chứ không là của một thành viên nam, cậu quay lại ngạc nhiên hơn nữa khi thấy đó là cô gái có mái tóc nổi màu, vì cũng thường thấy nó đi cổ vũ cho hấn khi tập luyện nên cậu không lạ:

– Hisun...Sao cậu lại...Đứng ở bóng tối và tỏ ra nguy hiểm vậy?

– Hả... vậy sao? Tớ không biết bên đây tối. tại bên đó điện sáng nên cứ tưởng...

Thật là... nó cũng đang định tỏ ra đáng sợ đấy chứ, đang cô áp dụng những cách mà chị gái nó hay làm nhưng thật ra... bản tính nó không cho phép (phụt hahaha). Trở lại chuyện chính nào...

– Jung Sun này, mình có chuyện muốn hỏi?

– Ủ, cậu lại đây ngồi đi, đừng có đứng đó nữa, đáng sợ lắm

Nó nghe vậy thì liền chạy đến chỗ của Jung Sun...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Nó nhận lấy chai nước từ tay của Jung Sun và ngồi bên cạnh cậu ấy:

– Vậy, cây gậy 05 là của cậu à? Có phải Ina đã mượn nó không, cậu kể nghe nào...

– Ủ, thì đúng là trước trận đấu, Ina đã mượn cây gậy của mình để đi lên phòng hội trường để lấy cái băng rôn. Lúc đó khoảng tầm bốn năm giờ chiều thì phải, vì lúc đó trận đấu sắp bắt đầu mà?!

Nó nghe vậy thì liền ghi vào một cuốn sổ nhỏ rồi cảm ơn cậu bạn và đi về trước, trên đường về, nó tự nhẩm lại...:

– Nếu cộng thêm với mình thì đã có cả một bằng chứng đầy đủ... Đến lúc rồi, mình không đợi được lâu đâu...

Bên này...

Seho lo lắng trước sau gì thì nó cũng sẽ không dễ yên được vụ này, nhưng nếu muốn vạch mặt Ina và trả thù một cách thích đáng thì chỉ có cách đưa cô ta ra tòa. Chính vì vậy mà nó đang cố tìm tất cả các chứng cứ liên quan đến vụ này. Nhưng nếu chỉ dựa vào lời nói của nó thì không ai tin được, và có lẽ chỉ có hấn... có thể, không chán chừ thêm gì, cậu lập tức gọi điện trước khi nó về nhà:

– Jihun, gặp cậu ở quán XY, mình có chuyện muốn bàn, là chuyện gấp đấy.

Nó về nhà thì đã không thấy Seho đâu nên đã lập tức lấy máy và gọi cho chị gái:

- Em muốn chị giúp em tìm một công tố viên thật giỏi.
- Để làm gì? – Chị nó thắc mắc
- Em sẽ lật tẩy cái người đã gây chuyện với em
- Em lớn thật rồi. – Chị gái nó nhéo miệng cười vẻ độc ác – Chị sẽ lo vụ này. Em muốn lật tẩy gì nữa không để chị lo luôn.
- Chị đang ở chung với anh Lâm chứ gì? – Nó hỏi

(Toàn cảnh một chút) Chị gái nó đúng là đang chung với Lâm, nhưng là trong công ty để làm việc cơ...

- Sao em lại đi nói chuyện đòi tư của chị hả? – Chị gái nó bắt bình
- Tại chị bảo em muốn lật tẩy gì nữa không mà...

Nó tắt máy và bật cười...

Hôm sau nó không đi học vì phải đón chị gái ở sân bay và đi gặp mặt Công tố viên mà theo chị gái nó là ông ta rất giỏi. Chị ó lại xuất hiện với bộ trang phục theo phong cách thường thấy của chị ấy. Nó đứng ở chỗ đợi nhìn chị gái đi từng bước uyển chuyển với bộ cánh bó sát đồ thì thờ dài... nó đâu có lạ gì chứ, chỉ có những người xung quanh đó mới thấy chị ấy thật.... quuyền rũ chẳng???

Chị nó đi tới chỗ nó, bỏ kính ra và nói:

- Đi thôi
- Nhưng chị ơi, cậu bạn trẻ kia đang nhìn chị kìa?
- tại chị quá nóng bỏng thôi... – Chị nó tự hào
- Thế.. chị có cần dùng bình dập lửa không ạ? – Nó tỏ vẻ ngây thơ
- Con bé đáng ghét này. – Chị nó gõ yêu.

Hai chị em bắt taxi và đi đến chỗ một tòa nhà lớn, chị gái nó nói với một cô nhân viên tiếp tân:

- Tôi muốn gặp ông Kim Cho Wan tôi có lịch hẹn.
- Vâng ạ, ông ấy đang đợi hai người đây, mời cô đi theo tôi.

Hai người đi đến đâu thì mọi ánh mắt đều bị dáng người chị gái nó hút như một thỏi nam châm. Rồi họ dừng trước một cánh cửa, cô gái đó bảo ông ấy đang đợi và bỏ đi, chị gái nó mở cửa ra thì thấy một ông tuổi trung niên, đang ngồi đợi họ. Ông ta đứng dậy chào họ và chị gái nó cũng lại đáp lễ, nó cũng là theo đề to thái độ lịch sự. Họ ngồi vào bàn và...:

- Chúng ra bắt đầu chứ??

Ở trường, hai cậu bạn cũng đang rất cố gắng ghép lại các thời gian, tình tiết để có một bằng chứng hoàn chỉnh. Hần bỗng nói với Seho:

- Cậu ấy... thay đổi quá...
- Nhưng đó đều là do bị ép đến đường cùng, Hisun chịu nhịn lâu như thế là tốt lắm rồi.
- Nhưng việc này thì... lại là cách trả thù quá cay cho Ina, nó không những chỉ dành cho cậu ấy mà còn cả gia đình nữa.
- Chuyện này... Nhưng Hisun đã quyết tâm rồi, biết sao giờ...

Và...chuyện gì đến thì phải đến...

Ina nhận được một cuộc hẹn của nó tại một quán cà phê nhỏ và vắng vẻ. Ina chắc rằng nó sợ nên không dám hẹn những nơi đông người. Cô diện một bộ đồ thật sang trọng và đến buổi hẹn như đã hứa. Khi cô vừa xuất hiện với chiếc xe xịn và đôi cao gót dài thì đã lập tức thu hút ánh mắt của nhiều người. Cô đẩy cửa đi vào thì thấy nó ở đó với mái tóc nổi bật, đi tới và ngồi trước mặt nó với cái dáng đáng ghét. Cô khoanh tay hỏi:

- Sao cậu lại hẹn tớ, đã khỏe hẳn chưa?
- sao cậu lại làm thế? – nó bình tĩnh hỏi

– làm gì cơ? – Ina không hiểu

– tại sao lại đánh tôi ngã xuống cầu thang. – nó nói như muốn khóc.

– À, vậy là nhớ lại rồi... nghe đây, cậu là một con nhỏ đáng ghét, nếu cậu không đến gần Jihun thì mình có làm thế với cậu kia chứ... Tất cả chỉ tại cậu không nghe lời tôi mà thôi.

– Tôi đã quyết định kiện cậu vì tội cố ý gây thương tích...

– Gì? Cố ý gây thương tích? cậu có chứng cứ sao? Sẽ không ai tin cậu đâu đồ ngốc... – Ina cười khẩy

– Vụ kiện lần này tôi đã chuẩn bị rất kỹ, cậu sẽ phải trả giá vì những gì đã làm. Giám đốc ngân hàng sẽ được lên trang nhất vì con gái bị kiện... – Nó bắt đầu nói mạnh mẽ.

Ina lập tức dập tắt nụ cười trên môi, vậy là đúng thật nó đã lên kế hoạch từ đầu. Chuyện này đúng thật sự sẽ đi rất xa, cô không lường trước được điều này. Mặt cô tái đi không còn giọt máu... Cô đã tính toán sai... À không, phải nói là cô không ngờ chuyện này sẽ xảy ra. Trong khi Ina vẫn còn trong bộ mặt sợ hãi thì nó lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa:

– Tôi cũng đã nhắc nhở cô là tôi không yếu đuối như cô nghĩ, chỉ là cô không nghe theo tôi thôi. Cô nên tìm một luật sư thật giỏi vào. À không, dù như thế nào đi chăng nữa, vụ lần này, cô sẽ thua hoàn toàn. Nhân tiện, cô chuẩn bị sớm đi. Ba ngày nữa thì ra tòa.

Rồi nó bỏ đi, để lại Ina bơ phờ trong quán, nước mắt cô lần đầu cay đắng chảy dài, và cũng là lần đầu, cô cần người bỏ quyền lực của mình ra tay, (cách này cô không nghĩ sẽ có lúc mình dùng tới). Ina lấy điện thoại ra và gọi cho bố:

– Bố. Con gây chuyện lớn rồi.

Ở nhà Ina...

– Cái gì, con sẽ bị kiện sao? – Bố Ina hét lên làm cả mẹ cô và cô giúp việc phải giật mình

H

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Ina kể lại mọi chuyện cho bố mẹ biết, vừa kể cô vừa khóc, bố cô nghe thế biết rằng con gái mình không thể thắng nhưng ông vẫn liếc một phen, lẽ đâu có thể lật ngược tình thế thì sao. Ông liền gọi cho người mà ông tin tưởng nhất:

– Alo, ông Cho Won đúng không?

– À vâng, tôi đây...

– Chúng tôi đang có một vụ kiện, và con gái của tôi đang trở thành bị cáo. Ông có thể giúp gì chúng tôi không?

– Rất tiếc, tôi không thể – Ông ta đáp lại.

– Tại sao chứ? – Bố của cô lo lắng.

– Tôi là người đại diện cho đối phương của con gái ông. Họ đã đến trước rồi.

– Họ? Họ trả ông bao nhiêu chứ? Tôi sẽ trả gấp đôi gấp ba...à không gấp mười lần. – Bố Ina tức giận

– Thưa ông, ông cũng biết tôi xưa nay làm việc liêm chính mà. Cho dù ông có cho tôi bao nhiêu nữa thì tôi cũng không thể làm thế được. Tôi xin lỗi – Rồi ông ta tắt máy.

Bố Ina tức giận quăng điện thoại xuống sàn vỡ tan tành. Ông tức giận hét lên:

– Sao khi không con lại đi chuốc họa vào thân thế hả?

– Sao thế ông? – Mẹ của Ina lo lắng

– Cả Ông Cho Won cũng không thể giúp được, họ nhanh hơn ta rồi. Nhưng có lẽ ông Wang có thể, ông ấy cũng là một luật sư giỏi.

Trong khi nhà Ina đang cố gắng xoay xở thì nó bình tĩnh chờ đợi cho đến ngày ra tòa. Hôm sau đi học, nó đến trường với khuôn mặt có vẻ mệt mỏi, không nói không rằng liền đi vào ghế mà nằm dài, hần liền lập tức hỏi Seho:

– Có chuyện gì vậy?

– Không biết. Hôm qua, cậu ấy đi đâu đó và về nhà với tâm trạng cũng không tốt lắm. Tối hôm đó còn khóc nữa, Minh hỏi thì không trả lời.

Dara và Zin thì liền đi đến chỗ nó an ủi. Bỗng cả lớp ồn ào, tất cả mọi người nhìn ra cửa thì thấy Ina xuất hiện với nhan sắc không còn lung linh như thường thấy, thay vào đó là khuôn mặt mệt mỏi đầy cộm phẩn, hai bên mắt còn bóng nước. Cô đi vào lớp thì lập tức nhìn vào bàn của nó. Nó cũng ngẩng lên nhìn cô, nhưng rồi lại tiếp tục gục đầu xuống bàn và... khóc. Có lẽ bạn đang thắc mắc: Sắp trả thù được rồi, khóc cái gì?... Xin nói lại, nó chỉ đang cố gắng mạnh mẽ, chứ không phải bản thân nó mạnh mẽ. Việc kiện Ina của nó lúc đầu có thể nói vì tức giận không ngờ Ina sẽ làm thế, nên nhất thời có ý định trả thù...

Nhưng bây giờ thì quá muộn vì cho dù có muốn rút đơn kiện thì cũng không thể, chị gái nó sẽ ở lại hàn cho đến khi nó kết thúc vụ kiện. Nên nó cảm thấy thật có lỗi với cậu ấy...

Nhưng chuyện này còn kinh khủng hơn... Ina tiến tới bàn của nó làm cho Dara và Zin cảm thấy khiếp sợ bởi cái dáng vẻ đi như đang muốn đâm sầm vào gì đó. Mọi người nín thở trên từng bước đi của Ina. Hần và Seho cũng không kém, Seho phải nắm lấy tay Hần mới ngăn Hần không làm gì hồ đồ. Hần như muốn nói Seho thả ra để Hần giải quyết, nhưng ngược lại với suy nghĩ của Hần thì...

Ina tiến tới trước nó và... quỳ sụp xuống trước bàn của nó.

Cả lớp... Dara, Zin... Hần, Seho không thể tin vào mắt mình nữa, một số khác thì vì quá bất ngờ liền hét lên làm nó giật mình. Nó ngẩng lên nhìn thì thấy Ina đang quỳ trước mặt mình thì không khỏi hoảng hốt, suýt chút nữa thì nó đã đẩy ghế ngã ngược ra sau. Ina ngẩng mặt lên nhìn nó và cầu xin:

– Hisun a... mình sai rồi, cậu tha cho mình đi, mình không muốn ở tù đâu... Hisun a...

Nó bây giờ vẫn chưa thoát khỏi cảm giác bối rối, ngay lúc này nó không biết nên làm gì... Nó nhìn quanh lớp, mọi người đều bàn tán gì đó, kiêu như:

– Ở tù sao...

– Có chuyện gì vậy??

– Ina đang làm gì thế?

–VVaana....và MMaaaayy...

Nó mấp máy môi như định nói cái gì đó, nhưng nói cái gì đây trời, nó còn không biết chuyện gì đang xảy ra nữa kia mà.... Nó nuốt hơi và liền đẩy ghế chạy ra trước khi nó kịp bật khóc trong lớp.

Dara và Zin lo lắng chạy theo sau nó. Để lại mọi người vẫn im lặng nhìn Ina vừa quỳ gối vừa khóc.

Cả ba chạy lên tầng thượng, nó quỳ xuống ôm mặt khóc. Dara ngồi xuống bên cạnh nó và an ủi:

– Thôi nào, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

– Không đâu – Nó ôm mặt, đầu lắc lia lịa – Chuyện này... hix...đáng ra...hix mọi chuyện đã không như thế này...hix... Tất cả là tại mình quá nóng nảy.

– Ina đáng bị thế – Zin nói thêm – Cậu phải mạnh mẽ vượt qua chuyện này, thế giờ bây giờ, nếu sống quá tốt như cậu thì sẽ bị coi thường và... bị gạt lùi lại phía sau. Đã đến lúc cậu phải trở nên mạnh mẽ rồi. – Zin nói để động viên nó,

– Zin nói đúng đấy. – Dara an ủi thêm

Nó trấn tĩnh lại, đứng vậy... chị gái nó đã dừng cảm trở nên mạnh mẽ và bây giờ, mọi thứ chị ấy có đều xứng đáng. Còn nó bao nhiêu năm nay chỉ biết im lặng và chưa một lần nào tự mình vượt qua một khó khăn nào đó. Và có lẽ, đây chính là thử thách để chứng tỏ bản thân. Nó hít hơi thật sâu rồi nói:

– Đúng, đã đến lúc mình nên mạnh mẽ hơn rồi. Chịu đựng... như thế đã đủ lắm

Hai cô bạn nghe nó nói vậy thì liền nở nụ cười tươi, nhưng sâu thẳm trong lòng, cả hai thật sự muốn nó là chính nó, vì... như thế nó mới là bạn của hai cô.

Hôm sau...

Dara và Zin dẫn nó đi salon vì nó không muốn bề ngoài mình giống như một đứa trẻ và ra tòa với mái tóc lòa lẹt bất lịch sự. Nó quyết định sẽ lấy chị gái

mình làm hình mẫu...

Nó nhuộm tóc màu đen, cắt ngắn ngang vai và để tóc thẳng, nó cũng quyết học thêm việc trang điểm sắc sảo như kẻ mắt mèo hay tô son đỏ...

Nó xuất hiện trước mặt hai cô bạn, làm cho cả hai như rớt quai hàm, nó giống hệt chị gái nó, không khác chút nào. Zin trở mặt hỏi:

– Cho hỏi là chị Trâm hay là Hisun... vậy???

– Là Hisun... thế nào???

– Nhìn cậu khác đi và trông rất mạnh mẽ đó... Tuyệt thật đấy – Dara ngơ ngẩn...

– Hahaha, mình sẽ ra tòa với phong cách này...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Ngày ra tòa... Trước giờ ra tòa 3 tiếng...

Một toán người đi lên lớp của nó, trong khi đó cả lớp đang im lìm để chú ý đến bài học thì cánh cửa mở ra và có một người đàn ông xin phép bước vào lớp, cô giáo thấy hơi khó hiểu nhưng cũng cho phép ông ta đi vào. Ông đứng trên bục đồng dục nói trong sự ngẩn ngơ của cả lớp:

– Cô Choi Ina và Kim Hisun, mời đi theo chúng tôi. Đã sắp đến giờ rồi

Nó nghe vậy thì liền điềm tỉnh dậy ghé đứng lên, hần khẽ quay lại nhìn đôi mắt gần như vô hồn của nó thì thấy thật xa cách... Nó đúng thật là thay đổi quá nhiều rồi. Ina thì run sợ khi bị gọi tên, thế là ngày này đã đến rồi. Nước mắt cô lại rơi không thể ngừng được. Phải làm sao đây...

Ngay khi cả hai đi ra khỏi lớp, hần quay đầu lại nhìn Seho, có lẽ đã đến lúc rồi. Khoảng chừng 15 phút sau, cả lớp giải lao, hần, Seho và hai cô bạn thân của nó liền trốn học để đến dự phiên tòa. Ngay khi họ đến nơi đã thấy cánh nhà báo vây quanh cửa và vây quanh một người đàn ông, họ còn ồn ào hỏi chen lấn:

– Ông Choi... Con gái ông bị kiện vì lý do gì?

– Ông Choi, ông đã có kế hoạch gì để thắng vụ kiện chưa?

– Xin ông hãy trả lời câu hỏi???

Bốn đưa đứng ngoài cuộc cũng thấy thật tội nghiệp bác ấy. Zin ngậy ra hỏi:

– Đó là bố Ina sao?

– Ừ, ông ấy là giám đốc ngân hàng lớn, nên cánh nhà báo vây quanh ông khi bị kiện như thế cũng không có gì lạ. – Dara trả lời.

Nhưng cả bọn nhanh chóng chạy vào trong trước khi quá muộn. Họ chia nhau ra tìm nó, xem nó sẽ đi vào phòng số mấy. Hần chạy đi chạy lại ở tầng hai để tìm nó. Hần vừa xuất hiện chỗ đường vòng thì thấy chị gái nó đi ra từ nhà Vệ sinh, theo sau là nó, nhưng nó đang diện trên mình bộ váy trưởng thành giống chị gái chứ không còn ngây thơ như hình ảnh thường thấy. Hần im lặng nhìn nó từ sau lưng, nó quá khác rồi, nó không còn là nó nữa, tại sao... chỉ là mất trí nhớ mà đã thay đổi cả một con người sao???

Hần không để mất dấu nó, liền đi theo hai chị em thì thấy họ đi vào một căn phòng lớn, hần khẽ nhìn vào bên trong, thì ra đây là nơi sẽ xảy ra phiên tòa xét xử, hần lấy điện thoại ra gọi cho ba người còn lại:

– Các cậu xuống tầng hai, căn phòng có tên là, phòng xét xử số hai. Hisun và cả chị cô ấy đang ở đây, nhanh nhé, có lẽ phiên tòa sắp bắt đầu rồi.

Hần tắt máy và lên vào trong, rồi yên vị tại một chỗ cách xa vòng móng ngựa. Hần nhìn quanh, phiên tòa có vẻ rất vắng và không có nhiều người, bên Ina chỉ có mỗi bố mẹ cô ấy, và nó thì chỉ có mỗi chị gái. Nhưng sao lại chỉ có từng này người kia chứ? Đáng lẽ chuyện mà con gái giám đốc ngân hàng bị kiện phải thu hút nhiều sự chú ý chứ?!

Đang lo suy nghĩ thì hần không nhận ra ba người còn lại đã đến khi nào, họ tạo ra tiếng động quá lớn nên làm nó bất giác quay người lại để nhìn. Nó thấy những gương mặt thân quen đó thì không khỏi vui mừng, rốt cuộc thì họ cũng g đến, nhưng khi nó nhận ra có hần ở đây thì liền dập tắt ngay nụ cười trên

môi mà không cần suy nghĩ nhiều. Nhưng nó lập tức lấy điện thoại nhắn tin cho Seho:

” Sao Jihun lại ở đây. Đừng nói với mình là cậu đã nói sự thật với cậu ấy đấy nhé?!”

”Ừ thì, mình nói rồi, bởi vì Jihun đáng được biết mà? Chẳng lẽ cậu muốn lừa dối cậu ấy mãi sao?” – Seho gửi lại tin nhắn đáp trả.

Nó đọc xong hàng tin nhắn đó thì liền im lặng không nhắn trả lại. ... Hừm... chuyện đã đến nước này rồi thì thôi, hẳn muốn làm gì thì kệ hẳn. Nó không quan tâm nữa.

Ngay lúc đó Ina được đưa ra đứng trước vành móng ngựa. Cô nhìn bố mẹ mình và rồi nhìn về phía nó, lại bằng ánh mắt cầu cứu đáng thương, nhưng ngay khi nó kịp phát hiện thì chị gái nó đã ra tay trước, cô đưa ngón tay về phía quan tòa rồi lâm bảm:

– Nhìn lên trên kia kia

Ina thấy được ánh mắt đó và hiểu được ý của Trâm thì hơi sợ nên liền quay đầu đi.

Phiên tòa bắt đầu bằng những lời giới thiệu và đọc văn án. Và rốt cuộc cũng đến phần bào chữa... Bên luật sư Wang có quyền được nói trước, ông theo tờ giấy để đi ra trước quan tòa và bắt đầu nói:

– Thưa quan tòa và toàn thể mọi người ở đây. Như chúng ta đã biết là thân chủ của tôi bị kiện vì tội cố ý gây thương tích cho cô Kim Hisun, nhưng thật ra, theo những gì tôi được biết thì cô Hisun tự ngã cầu thang, chứ không phải do ai cả.

– Thưa quan tòa – Công tố viên Cho Won cũng bắt đầu nói – Nhưng chúng tôi hoàn toàn có chứng cứ. Theo như những thứ tôi có được, khoảng tám năm giờ chiều, khi trận đấu bắt đầu, thân chủ Kim Hisun của tôi đã đi từ tầng thượng để xuống sân cỏ động cho đội bóng. Cũng chính lúc đó, Cô Choi Ina đây đã đi từ dưới lên với cây gậy bóng chày có số 05 và Đánh một gậy vào đầu làm thân chủ tôi bị thương đến mất trí nhớ.

– Thưa quan tòa – Ông Wang lại cất ngang – Nếu như nạn nhân đã mất trí nhớ thì biết đâu, ngay lúc này đây, cô ấy đang cố vu oan cho thân chủ tôi thì sao. Và lại, nếu cô ấy bị đánh một gậy vào đầu thì đã liền ngất đi, sao có thể chứng minh là cô ấy đã thấy thân chủ tôi ở đó? – Ông Wang đắc chí nói.

Không khí bên trong đã có gì đó rất căng thẳng, quan tòa lại đang gật đầu đồng ý với những gì luật sư nói. Tình hình này có vẻ nghiêng về bên phía Ina hơn nhiều. Hẳn lại nhìn nó, vẫn không có động thái gì lạ... bình thần đến đáng sợ... Sau đó, ông Won cũng không thua kém gì liền tiếp tục bào chữa cho nó:

– nếu chúng ta theo quan điểm của luật sư Wang thì có lẽ đúng, nhưng đó chỉ là ý kiến cá nhân của cả bị cáo lẫn luật sư, nếu chúng ta căn cứ vào thời gian lúc đó thì sẽ có kết quả ạ. Nếu quan tòa cho phép thì tôi xin tiếp tục.

– Mời ông – quan tòa nói.

– Thưa quan tòa – Ông Won bắt đầu – Vào lúc 5 giờ kém 10', thân chủ của tôi đã nhận được tin nhắn từ một người bạn, nội dung thì người đó muốn thân chủ tôi xuống sân cỏ vũ, bởi lẽ cô Hisun đây lúc đó đang ở trên tầng thượng. Ngay lúc đang xuống thì cô ấy gặp bị cáo Ina đang đi lên với cây gậy có số 05. Và vì muốn tìm hiểu nên thân chủ tôi đã có hỏi chủ nhân cây gậy và được biết, đúng là lúc 5h kém 10', cô Ina đây đã cầm theo cây gậy để lên phòng hội trường. Vậy có thể kết luận, cả thời gian và hoàn cảnh đã rất phù hợp. Tôi xin hết.

Công tố Won kết thúc bài lập luận chặt chẽ của mình, vị thế lại nghiêng về phía nó, nhưng luật sư Wang lại hỏi một câu làm mọi người đơ hần ra, kể cả ông Cho Won:

– Vậy... ông có chứng cứ để chứng minh những gì vừa nói không???

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

- Ông nói thật vô lý, chẳng lẽ chừng đó chứng cứ vẫn không đủ sao? – Ông Cho Won tỏ thái độ bình tĩnh.

- Sao có thể chứ? Ai có thể chứng rằng, người bạn đó đã nhắn tin cho cô Hisun đây? Và ai có thể chứng minh rằng chủ của cây gậy đã đưa nó cho thân chủ của tôi? Nói như thế thì chẳng lẽ thân chủ tôi phải chịu tội nghi oan sao? Ông thật vô lý. – Ông Wong nói một cách thách thức.

- Ông... - Công tố viên tức giận.

Và cũng có thể nhận ra, mọi thứ dường như đã thiên hoàn toàn về phía của Ina, cả bố mẹ cô đều vô cùng đặc chí. Hấn cố nhìn nó, vẫn lặng im... Chị gái nó nắm lấy tay nó an ủi. Nó không đáp lại gì chỉ mỉm nhẹ nhìn chị mình. Quan tòa cũng thấy được sự căng thẳng nên liền nói:

- Công tố viên Cho Won cần điều chỉnh lại thái độ của mình.

- Tôi xin lỗi – Ông Cho Won cúi đầu. Quan tòa nhìn thái độ hối lỗi của ông ấy thì liền tiếp tục:

- Mọi thứ đã rõ ràng. Cô Hisun đây không đủ chứng cứ để kết tội bị cáo. Bên công tố viên có ý kiến gì không?

Công tố viên nhìn về phía hai chị em, chị gái nó nhìn nó không có thái độ gì thì liền nhìn ông cô tố như muốn nói:

- Kết thúc đi.

Ông công tố thấy thế liền quay đầu lại nói với quan tòa:

- Tôi không có ý kiến gì thưa quan tòa.

- Vậy tôi tuyên bố... - Quan tòa bắt đầu cầm cây búa của mình lên. Thế là mọi chuyện sẽ kết thúc...

.....the end.....

- Tôi có.

Một tiếng nói thốt lên, mọi người quay đầu lại nhìn xuống phía ghế ngồi, nơi phát ra tiếng nói. Họ không khỏi bất ngờ vì một người... không liên quan đến buổi tòa hôm đó đang giờ cao cánh tay của mình.....Hấn.... Ngay khi nó thấy hấn làm thế thì không khỏi ngạc nhiên, hấn đã không những giận nó mà còn giúp nó... Nhưng... nó không muốn hấn giúp chút nào vì nó đang định sẽ để Ina thoát tội kia mà??? Và....Hấn...Cũng đã đem đến một địa ngục dành cho Ina, nếu hấn nói ra sự thật thì chắc chắn cô không thoát tội, kì này thì tiêu rồi... Hấn tiếp tục:

- Tôi là nhân chứng.

- Cậu là ai mà lại là nhân chứng? – Quan tòa nhăn mặt hỏi.

Hấn không chần chừ tiến lại trước mặt quan tòa. Trong khi đó còn khề liếc nhìn nó. Hấn đồng dục:

- Thưa quan tòa, tôi là bạn của cô Lim Hisun đây. Tôi chính là người đã nhắn tin cho cô ấy. Tôi có đem theo chiếc điện thoại làm vật chứng đây. Mời quan tòa xem – Hấn đưa chiếc điện thoại màu hồng lên rồi tiếp tục – Và người đã chứng kiến cô Ina cầm chiếc gậy đó cùng là tôi, tôi là đội trưởng đội bóng chày, nên số của các cầu thủ tôi đều nhớ cả. Chính xác mọi thời gian và địa điểm.

Quan tòa nhìn chiếc điện thoại thì đúng là rất giống với thời gian xảy ra, nhưng vì muốn chắc chắn thêm nên họ đã yêu cầu hấn kể hết câu chuyện.

Hấn đã kể tất cả những gì mình biết. Và tất cả đều trùng khớp. Ina vừa nghe mà nước mắt vừa rơi, vậy là cô không thể chối cãi nữa rồi. Lần này đúng thật là không thể thoát nữa. Nó nhìn cô mà thấy thương xót thay... Nhưng phải làm gì đây???

Quan tòa quay lại nói với luật sư:

- Mọi thứ cậu ấy nói đều trùng khớp. Luật sư có điều gì muốn nói không???

- Thưa quan tòa...

- Đủ rồi – Một tiếng thét lên phá vỡ mọi thứ, mọi người lại ngạc nhiên lần hai. Cắt đứt cả lời nói của luật sư.

Mọi ánh mắt đều dồn về phía.... Ina... Vậy ra chính cô ấy đã nói câu đấy, cô ấy đang gắng gượng nói trong nước mắt:

- Đủ rồi... Tất cả... là tôi làm và....hix... đó là sự thật.

- Con đang làm gì vậy??? – Bố Ina tức giận

- Cuộc đời của con...hix luôn sống dựa hơi của bố mẹ... và hix làm những chuyện bẩn thỉu... Sống bao nhiêu năm nhưng con không hề nhận ra điều gì từ cuộc sống cả...con là kẻ vô dụng. – Ina nói ra những lời thật lòng nhất của cô. Những lời nó như cào xé tâm can của bố mẹ và lẫn người nghe.

Quan tòa sau khi im lặng nghe lời giải thích đó thì liền kết luận:

- Bị cáo đã nhận tội, tôi tuyên bố bị cáo Choi Ina kết án hai năm tù giam. Kết thúc phiên tòa.

Sau khi lời kết đó chấm dứt, hai công an viên đưa Ina ra khỏi vành móng ngựa. Bố mẹ cô nhìn con gái bị đưa đi mà không làm gì được. Cô dừng lại chỗ của nó và nói với một nụ cười gượng trong nước mắt:

- Cảm ơn và xin lỗi cậu. – Rồi cô quay lại nhìn hắn – Cậu phải bảo vệ Hisun đấy. Cô ấy là một cô gái tốt.

Hắn lặng im không nói gì, chỉ liên cúi mặt để tránh nhìn vào đôi mắt đáng thương của cô. Nó... vẫn im lặng không nói lời gì từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc vẫn chung một thái độ và khuôn mặt. Nhưng lần này... nó khóc... không rõ lý do nhưng nước mắt vẫn rơi. Nó nhìn sang bố mẹ của Ina rồi lại nhìn chị gái. Một bên là niềm vui của chị gái và một bên là sự đau khổ của người cha người mẹ.

Chị gái nó đưa tay nắm lấy vai nó để đưa nó ra ngoài. Nhưng cô bỗng đứng khựng lại khi nhận ra thân người của em gái mình cứng như đá. Cô nhìn em gái với đôi mắt khó hiểu. Những đứa bạn của nó đứng đứng nhìn lại hai chị em. Nó bỗng cất tiếng nói:

- Quan tòa có thể....xá tội cho cậu ấy không ạ???

Câu nói ngắn gọn nhưng lại làm cho tất cả gần như chết lặng. Mọi người đơ ra như không hiểu nó đang nói gì. Mọi người đến há hốc cả miệng. Ina cũng quay đầu lại nhìn nó, chị gái nó đến phải áp úp hỏi lại nó:

- Em...nói ...gì vậy?

- Em không muốn kiện cậu ấy nữa. Cậu ấy cũng đã thành tâm và nhận ra lỗi của mình rồi. Không lẽ, không thể tha thứ cho cậu ấy sao???

Công tố viên nhìn hai ông bà kia thì thấy cũng là chỗ quen biết nên cũng thấy hơi áy náy, có lẽ nó đúng... cách này có thể giúp cô bé kia thoát tội, hoặc may ra thì sẽ được giảm án. Ông ta tiếp tục:

- Thưa quan tòa, cô gái này nói đúng. Bị cáo đã tự mình nhận tội, như thế không phải là tốt sao. Cô ấy đã nhận ra nó và đã xin lỗi thân chủ tôi. Và lại, thân chủ tôi đã có ý như vậy thì không thể không chấp nhận được. Người ta nói đánh kẻ chạy đi không ai đánh kẻ chạy lại. Xin toà xuy xét lại.

- Chuyện này... nếu đã vậy thì ta sẽ đáp ứng yêu cầu của cô đây. Tôi xin xử vụ này...trắng án. Phiên tòa kết thúc.

Rồi quan tòa lại đánh cây búa gỗ lần hai để kết thúc. Thế là mọi chuyện đã được giải quyết. Ina được thả ra liền chạy đến chỗ bố mẹ và ôm chầm lấy họ. Ba người lại xung vầy trong hạnh phúc. Ina quay đầu nhìn nó và nói một cách đầy sự biết ơn:

- Cảm ơn cậu

s

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Mọi người đi ra khỏi tòa. Và tất nhiên đám phóng viên liền nhốn nháo vây quanh gia đình Ina. Cô bé chỉ im lặng cúi đầu và đi vào xe. Nó đứng đợi chị gái và nhìn đám người đông nghịt đó rồi quay lại khi có tiếng gọi của Zin:

– Hisun?! Cậu... sẽ tiếp tục ở lại đây chứ?

– Đúng đấy – Dara cũng nhẹ nhàng hỏi theo.

– Không. Mình sẽ về nước. Đó là cách tốt nhất ở hiện tại. Mình muốn quên đi mọi chuyện. –Nó đáp lại nhỏ nhẹ.

Nó đưa mắt nhìn Seho đang đứng bỏ tay vào quần rồi nói:

– Cậu đấy, không nói cho người ta biết thì làm sao người ta có thể dám thể hiện chứ? Nhanh lên đi, người ta tốt lắm đó.

– Biết rồi – Seho cười.

Nó cười đáp lại nhưng bất giác nhìn đi đâu đó xung quanh. Dara dường như hiểu chuyện nên liền nói:

– Cậu ấy về rồi

– Về rồi sao? –Nó lăm bắm chỉ đủ một mình mình nghe.

Chị gái nó tiến lại chỗ nó với một tập giấy rồi nói:

– Xong rồi. Chúng ta đi thôi.

Nó liền chào tạm biệt những đứa bạn rồi theo chị gái đi ra xe. Khi cánh cửa vừa đóng lại. Hấn liền bước ra từ một căn phòng bên cạnh. Cả đám nhìn hấn rồi Zin nói:

– Đây có thể là lần cuối chúng ta gặp cậu ấy. cậu thật sự...

– Mọi chuyện sẽ ổn thôi – Hấn cắt ngang câu nói của Zin và cũng bỏ đi.

Dara bỗng có điện thoại, cô ấy nhắc máy liền tỏ ra hớn hờ ngay tức khắc, Zin và Seho thấy vậy cũng ngạc nhiên, Dara tắt máy và liền nói với hai người bạn:

– Tối nay Donghoo sẽ diễn ở sân khấu SBS. Mình phải đến đó đây. Chào hai cậu nha.

– Ừ – Zin đáp lại và vẫy tay tạm biệt bạn.

Chỉ còn lại hai người, Zin ngược ngừng:

– Nếu... không có gì nữa thì... mình về đây.

– Ừ – Seho đáp lại cô.

Zin liền đẩy cửa đi ra ngoài, vì hơi ngại nên hai người đứng hai hướng khác nhau để đợi taxi. Seho khẽ đưa mắt nhìn Zin nhưng rồi cũng liền quay đi. Lát sau, thì Seho đã có chiếc taxi dừng trước mặt. Zin nhìn cậu ấy lên xe nhưng cũng liền quay đi. Hừm... cậu ấy hơi phũ phàng. Nhưng không sao... cô quen rồi. Zin khẽ liếm môi và chờ chiếc taxi khác dừng trước mặt mình. Và Taxi đã dừng nhưng... Seho bỗng lộ mặt ra rồi nói:

– Này, cậu đi chung với tôi đi.

– Minh sao? – Zin tự chỉ vào bản thân

– Thế cậu nghĩ tôi đang nói chuyện với ai?! – Seho nhăn mặt

Zin thấy vậy thì liền đẩy cửa lên xe, vừa vào thì Seho đã nói với bác tài xế:

– Bác dẫn bọn cháu đến quán thịt nướng SXC đi ạ

– Quán thịt nướng sao? – Zin ngây người

– Sao, quán đó cậu không thích à? – Seho ngây thơ hỏi

– Không phải, chỉ là...

– Vậy thì thôi, cho tôi mượn cái vai cậu chút xíu. Mấy ngày nay thức khuya tìm chứng cứ cho Hisun làm tôi mệt quá – Seho cắt đứt lời nói của Zin và không chần chừ tựa đầu vào vai cô.

Zin thật sự rất ngạc nhiên trước thái độ của cậu ấy và việc dựa vai này làm tim cô như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Zin đưa tay lên khẽ tát má mình để chứng minh đây là sự thật.

– Aizz... đau quá, đây là thật sao? – Cô lẩm bầm

– Là thật đấy, cậu không cần phải tự tát mình như thế đâu – Seho lên tiếng làm cô muốn giật nảy mình. Haizz... thế mà cô cứ tưởng cậu ta ngủ thật rồi.

Hai chị em nó dừng trước khách sạn. Đồ thì nó đã dọn xong rồi, chỉ đợi ngày đi nữa mà thôi. Hai chị em về phòng tắm rửa, nó lại khoác lên người vẻ đơn giản thường ngày. Chị gái nó đi ra khỏi nhà tắm, tay đang cầm khăn lau mái tóc, thấy em gái trầm tư như thế thì liền hỏi:

– Em có chắc là không muốn ở lại đây???

– Vâng ạ. Em quyết định rồi. Mọi chuyện chỉ khiến em thấy tệ hơn khi ở đây – Nó cố gượng cười.

Chị gái nó đến bên nó và ngồi bên cạnh, nắm lấy tay nó và nói:

– Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Nó gật đầu theo chị gái và có vẻ buồn. Nhưng nó liền tỏ vẻ vui vẻ ngay lập tức:

– Em đói rồi, em xuống ăn trước đây.

Rồi nó đẩy cửa đi ra khỏi phòng. Chị gái nó nhìn nó thế, cô hiểu lòng em gái mình và liền cầm lấy điện thoại.

Lại nói đến hần, hần nhìn chiếc điện thoại và cảm thấy thật tuyệt vọng. Có nên gọi cho nó không? Nhưng có lẽ nó đang bận hay là nó đang buồn, cũng có thể nó đang ăn hoặc tắm... Haizzz, làm sao đây... Hần đang không biết nên làm gì thì liền có tin nhắn, hần nhìn vào điện thoại và thấy số lạ và một dòng tin nhắn còn đau lòng hơn cả:

” 10 giờ Ngày mai máy bay cất cánh, cậu có gì làm thì làm nhanh đi”

Hần vuốt mặt ngán ngán... Chết thật...

Zin ngại ngần đi cùng Seho về nhà mình. Đứng trước cổng nhà, cô ngại ngần từ biệt người thương. Seho cũng cười nhẹ. Nhưng trước khi Zin vào nhà thì...

– Cậu, ngủ ngon nha – Cô ấy quay lại nói với Seho

– Ừm, nhưng... mình có chuyện muốn nói. – Seho đáp lại – Cậu thích tôi đúng không?

What??? Cậu ta thẳng thắn như thế sao? Làm gì đây? Chẳng lẽ mình sẽ chạy vào nhà ư? Không không, phải có cách khác, nhưng cách gì đây...

– Cậu trả lời đi – Seho hỏi lại khi thấy cô ngẩn người

Zin ấp úng không biết nói gì, miệng chỉ biết mấp máy mấy từ không rõ nghĩa, kiểu như:

– Thịt nướng... buồn ngủ... thích... coca... con ếch.

– Hả? – Seho bật cười – Chúng có gì liên quan sao?!

– À... có... không, hình như... có... – Zin lại ấp úng

– Nhưng dù sao tôi cũng sẽ nói trước. – Seho hít thật sâu – Tôi thích cậu.

Câu nói là Zin đơ như cây cơ và người cứng như tượng đá... lời nói như sét đánh ngang tai...

Hôm sau...

Sân Bay... Chị gái nó nhận ra nó ngó nghiêng mãi nên liền nói:

– Em đợi cái gì sao? Máy bay sắp cất cánh rồi?!

– À, không có gì ạ. – Nó cúi đầu xuống.

Chị nó cười và nhận ra một dáng quen thuộc ở cửa. Vậy là xong rồi, chị ấy lấy cớ:

– Chị đến chỗ kiểm tra visa đây.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Up bằng điện thoại, có gì sai sót thì thông cảm giùm ta nghen... bản tặng cảm tạ)

Hần chạy đến trước cổng sân bay thì nhận ra nó và chị gái. Chị gái nó còn đưa ngón tay ra chỉ về phía em gái. Hần không chần chừ lập tức chạy đến chỗ nó đang ngồi. Nhưng hần không đến đứng cạnh nó mà chỉ đứng cách xa nó chừng sáu bảy mét. Còn nó, phần nào thấy hơi khó chịu khi ai đó như đang nhìn nó. Và lý trí nó mách bảo hãy nhìn về phía tay trái, vì ánh mắt đó như đang ở phía đó nhìn qua nó.

Nhưng ngay khi nhận ra hần chính là người đem đến cái cảm giác đó thì nó không khỏi ngạc nhiên. Nó từ từ đứng dậy và nhìn cái con người phía trước đang thờ hồn hèn. Hần chống nạnh khó khăn rồi nói:

– May quá. Vẫn chưa đi

– Cậu làm gì ở đây vậy? – nó hỏi

– Đừng đi nữa. Hãy ở lại đây đi. – hấn

nói thật lòng một cách có thể.

Nó bất ngờ với lời đề nghị của hấn. Hấn đang cố giữ nó lại, không uống công nó chờ hấn. Nhưng không thể dễ dàng nói ở là ở được. Nó cũng có lòng tự trọng của bản thân mà!?! Nghĩ đến đây, nó mím môi nói dứt khoát:

– Không, tôi quyết định đi rồi. Cậu không ngăn được tôi đâu.

Hấn ngạc nhiên với câu trả lời đó của nó. Nó thật sự không còn chút gì với hấn thật sao. Hấn đã nghĩ rằng, ít nhất thì nó cũng sẽ cười thật tươi trước sự xuất hiện của hấn chứ. Đẳng này, đúng là con người này không biết lãng mạn là gì. Làm sao đây, nó đã nói như vậy rồi thì nên để nó đi sao? Nhưng hấn thật tình muốn nó ở lại đây. Thật sự rất muốn. Nhưng rồi, hấn lại nhận ra, nó đúng. Đất nước này mang đến cho nó biết bao nỗi bất hạnh. Mọi chuyện đều chưa có lần nào xuống xẻ cả. Nên việc nó ra đi có lẽ sẽ là tốt nhất. Nghĩ vậy, hấn liền nói:

– Vậy thì cậu đi mạnh giỏi. Nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.

Rồi hấn quay đi, nó thấy thật kinh khủng và bức tức. Hấn thật sự để nó đi dễ dàng vậy sao. Sau vao nhiều chuyện và giờ là cậu nhớ BỎ vệ sức khỏe nha. Đúng là tức chết đi được. Nó cũng quay người lại và bỏ đi một cách vội vã đầy tức giận.

Hấn quay người lại thì thấy nó đang đi rất vội. Bước chân rất giẫm khoát. Haizzz. ... chắc hấn nó rất muốn rời xa cái chốn này mới vội vã như thế. Có lẽ việc để cho nó ra đi là đúng. Hấn lại quay người ừ rử bỏ về.

Lại đến nó, cũng quay lại nhìn hấn. Thật chẳng ra làm sao. Cậu ta thật đáng ghét, cậu không thể nói câu ”đừng đi mà” chỉ một lần nữa sao? Hấn mà nói, kiểu gì nó cũng sẽ ở lại mà xem. Nhưng đẳng này, cái thằng đó vẫn lết thân bỏ đi. Đúng là đáng ghét mà. Và nó lại càng bức tức quay lưng đi.

Chị gái là người ngoài cuộc cũng bức thay cho hai cái con người trước mặt. Cô đã cố rạo cơ hội để họ gặp nhau lần cuối mà bây giờ đường ai nấy đi sao. Đúng thật là tức chết đi được... Haizzz. ... Thôi bỏ đi, hi ông bà chắc không sao đâu vì trước sau gì chẳng gặp lại... Cô hiểu cảm giác đó mà, rồi cô bật cười và kéo vali đến chỗ em gái để chuẩn bị cho chuyến bay sắp bắt đầu. Chị gái nó thấy vẻ mặt tức giận của nó rồi tò mò về không biết chuyện và hỏi:

– Sao vậy???

– Còn trăng sao cái gì nữa, chị nói với hấn là bữa nay mình đi chứ gì.

– WTF.... sao lại là chị?

– Em không đùa với chị nữa đâu. Em bức rồi.

Rồi nó phụng phịu bĩu môi tỏ vẻ giận dữ với chị gái. Bà la sát cười mím môi rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Hôm sau...

Mọi thứ là khởi đầu mới. Nếu như hấn không là gì với nó nữa thì nó sẽ tự bắt đầu lại từ đầu. Việc đầu tiên là phải dậy thật sớm, đến trường để tiếp tục xin học. Thứ hai là sẽ cùng ăn tối và tụ tập với bạn bè cũ. Sẽ tuyệt lắm đây. Nó hôn hờ lấy cặp xách mà chạy khỏi nhà. Mặc cho cô giúp việc đứng sau kêu gào về vụ bữa sáng rất quan trọng. Hôm nay sẽ là ngày bận rộn đây.

Seoul...

Hấn lết thân xuống nhà bếp, ăn qua loa loa bữa sáng và không quên cho bé yêu Lucky vài cây xúc xích. Hấn vẫn cảm thấy đau đầu và mệt mỏi, hôm qua hấn đã lại say khướt như một tên nghiện rượu. Không biết từ khi nào, mỗi lần buồn là hấn lại lấy rượu ra, trong khi bản thân vẫn chưa đủ tuổi để uống cái chất có cồn đó. À... phải rồi, từ cái lúc nó nốc chai rượu quý của bố hấn. Ở... lại là nó nữa rồi. Phải cố quên cái con người đó thôi chứ, và phải cố gắng bắt đầu một cuộc sống mới. Đúng là phải thế rồi.

Hấn đến trường, mọi thứ vẫn vậy, không có gì thay đổi, trừ trái tim cô đơn của hấn. Mới hôm qua còn gặp nó mà hấn cảm thấy mình xa nó như cả một tháng rồi. Hấn chán nản đặt túi xuống và liền gục đầu xuống bàn. Seho và Dara nhận ra có gì đó không đúng liền đi đến chỗ hấn mà an ủi. Dara nói thêm:

– Hôm nay cũng là ngày mà Ina chuyển ra Mỹ để học.

– Cậu ấy đi rồi à. Thế cũng tốt. Đỡ phải thấy bản mặt của cậu ấy. – Hấn vừa nói vừa thở dài.

Hừm... Ngày hôm nay chắc sẽ dài và chán lắm đây. Dara và Seho ngán ngán nhìn nhau.

Mọi chuyện... không như nó nghĩ... lớp học thì đã được sắp xếp rồi. Nhưng bố mẹ nó, bạn nên nó phải ăn một mình. Phải chi có người ăn chung thì tốt quá. Tối hôm nay, nó định đi hẹn lũ bạn thì toàn

– Tao hẹn đi với gấu rồi. Sorry bồ nha.

Haizzz... thật bất công quá đi mất...

không còn đũa nào FA nữa sao. Phải chi nó cũng có người yêu. Nghĩ đến đây nó lại nhớ đến hấn, lại thể nữa rồi... Haizzz... nó vô đầu bút tóc đau khổ rồi ôm gấu nằm phịch xuống giường. Không biết bây giờ hấn đang làm gì thể nhờ...

Vẫn như vậy... cuộc sống thiếu nhau vẫn vẫn cô đơn và vẫn chưa thể quen được. Hấn dường như không thể chịu đựng nổi cái việc xuất ngày đi học và nhìn cái ghế bên cạnh trống rỗng và đến khi về lại phải ăn cơm một mình. Thậm chí tìm một người để cãi nhau cũng không có.... Huhuhu. Hấn đang rất cần nó... Rồi Hấn đi qua một cửa hàng trang sức trên đường về nhà, nhìn cặp tình nhân đang âu yếm lựa chọn trang sức cho nhau mà hấn thấy thật sự cần làm điều gì đó. Nhưng làm cái quái gì chứ... Bực thật, bỏ đi...

Bên mẹ nhà mình cũng không hơn kém gì. Ngày nào cũng muốn có ý định sẽ về Hấn vì... nó nhớ hấn đến phát điên mất thôi. Và nó quyết định rồi cuối tuần này sẽ bay về đó. Danh dự là gì chứ trong khi nó đang chết dần chết mòn vì nhớ hấn kia chứ... Đứng rồi, phải thể chứ...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Nó lại đến trường như bao ngày và giờ chỉ trông chờ đến cuối tuần để qua đó thôi. Nó vẫn học lại lớp cũ khi có Zin và đồng thời cũng trở thành hot face ở đây cho dù nó không phải là cô gái xinh nhất. Ở thì nó được biết đến là cô gái may mắn nhất hệ mặt trời vì được một soái ca chính hiệu gốc hàn xèng nắm tay kéo ra sân và còn ôm ấp rất tình cảm. Huy cũng trở nên thân thiết với nó hơn. À quên nói nữa, từ khi về đây nó đã lại trở về mái tóc cũ như khi tới trường Bangkul lần đầu tiên.

Chị gái nó ở nhà và đang bận rộn với công việc thì có điện thoại gọi đến. Nhìn vào số lạ, hình như là số ở nước ngoài thì phải. Nhưng có chuyện gì vậy chứ, cô nhớ không lầm thì việc kinh doanh đã được kí hợp đồng ngày hôm qua rồi kia mà. Hay là họ thay đổi ý định rồi. Nghĩ đến đây thì cô nhanh chóng lấy điện thoại để trả lời mà trong lòng cầu trời phật phù hộ. Phải cố gắng làm công ty mới có một hợp đồng béo bở như vậy. Nhưng ngay khi câu nói đầu tiên thốt lên đã làm chị thờ phào:

– Chị à, em Jihun đây ạ

– À, có gì không em?

– Chị giúp em chuyện này được không ạ? – hấn nói – Chuyện là...

Bà la sát bật cười khi nghe ý định của cậu. Thật là lãng mạn, nhưng cũng ngây thơ quá cơ. Rồi chị ấy đồng ý với hấn.

Ngày hôm đó chị gái nó về nhà mẹ. Mẹ cố thấy cô con gái xuất hiện thì ngạc nhiên hỏi:

– Con đi đây đây. Chồng con gì vẫn khỏe chứ?

– Mẹ này, con cái gì ở đây. Con bé đâu rồi?

– Nó trên lầu chứ đâu, mà có chuyện gì con đến tìm nó thế?

– Chuyện hệ trọng cho cả đời nó ạ.

Rồi chị mỉm cười và đi lên lầu. Cô gõ nhẹ cửa rồi đẩy vào theo sự đồng ý của em gái. Vừa vào phòng đã thấy một màu trắng sáng như chính con bé. Cô nhìn chiếc vali căng đầy của nó rồi tò mò hỏi:

– Em định đi đây nữa à?

– Về Hàn chứ đâu.

– Sao... nhớ hấn chịu không nổi chứ gì? – chị nó cười gian trá.

– Chị này, nhớ cái gì cái tên chết tiệt đó chứ? Em về đó vì nhớ trường nhớ lớp chứ bộ.

–Ồ đúng rồi, Nhớ trường nhớ lớp.

Rồi chị nó cầm lấy vé máy bay nó để trên bàn, chuyến bay sẽ bắt đầu vào cuối tuần này. Hừm...vội thế. Chị ấy định ngỏ lời mời đi ăn thì nó từ chối vì muốn ngồi ăn chung với mẹ. Nghe thế thì chị nó mỉm cười và đi ra. Mẹ nó thấy con gái định về thì có ý nủ lại để dùng bữa, nhưng cô lại từ chối và với lý do rất cấp bách

– Con đang làm việc hệ trọng đến tương lai đấy ạ.

Rồi liền chào mẹ ra về. Trên đường về, cô không quên gọi điện cho hân:

– Mai chị chờ em

Hôm sau nó đi học như ngày thường, và lại tự lập ra một kế hoạch cho riêng ngày hôm nay và mong nó sẽ đi đúng dự định của mình. Và còn có người mới sáng đã rất bận rộn để sắp xếp thời gian ra sân bay. Ngay khi hân xuất hiện thì chị ấy đã đi đến đó và ôm lấy cậu em và nói:

– Ngày mai chị sẽ dẫn em đến nhà. Còn bây giờ thì em hãy nghỉ ngơi đi, chị đã tìm một khách sạn cho em rồi.

– Em cảm ơn chị

Hân nhận lấy địa chỉ khách sạn từ tay chị ấy và tự bắt taxi để đến đó vì chị ấy đã bận việc nên không thể đưa hân đi được. Hân lên chiếc taxi rồi lấy điện thoại ra và bật GPS, hân nhìn chăm chăm vào màn hình rồi đưa cho tài xế biết địa chỉ. Ông ấy nhìn vào màn hình rồi đồng ý đưa hân đến đó.

Nó được mời để đứng lên trả bài, sau khi trả lời xong thì nó yên vị ngồi xuống. Chỉ cần hết ngày hôm nay thì nó sẽ có thể lên chuyến bay sang Hàn. Nghĩ đến đây nó mỉm nhẹ môi và sau đó liền giặt mình vì cô giáo :

– Trân. Em trả lời thiếu, bạn bỏ sung mà em cười cái gì thế

Ồh... đây rồi, sự thật phũ phàng. Thì ra nó trả lời sai. Chết thật, nó ngại ngừng đứng lên xin lỗi cô giáo.

Một cô bé đeo mắt kính với hai bím tóc ngắn nhưng lại chính là hội phó của ngôi trường này đây. Cô cũng là dân nghiện Ngôn tình nặng đấy ạ và không thể phủ nhận là cô ấy chính là một trong những fan trung thành của nó. Cô đang định đem theo giấy tờ lên phòng giám hiệu thì chợt nhận ra phía kia có người đang đi tới. Cái dáng rất quen nhưng vì bị cận nên cô không thể nhìn rõ đó là ai. Cô nheo mắt để nhìn rõ hơn thì cậu ta đã đứng trước mặt cô từ khi nào. Cô giật nhận ra gương mặt đó làm giấy tờ gì cũng bay hết cả ra. Và ngay trước khi cậu kịp nói gì thì cô đã hốt hoảng chạy đi, để mặc cậu ta một mình cảm cúi mặt lại chúng với khuôn mặt khó hiểu.

Nó đang cảm cúi làm bài tập, lớp cũng rất im lặng để có thể tập trung tốt hơn. Bỗng có giọng nói từ ngoài cửa phá tan mọi thứ:

– Đến rồi, Soái ca hân đến rồi?!

Nghe vậy, các cô gái lập tức trở mặt lên không tin những gì mình nghe. Vậy là cậu ấy cũng đã xuất hiện rồi. Và mọi người liền nhìn hết vào nó, ai cũng biết cậu ta xuất hiện là có lý do mà... Và tất nhiên là họ nhận được một khuôn mặt ngạc nhiên đến ngờ nghệch của nó. Không thể chịu đựng được nữa, cả lớp phóng ra ngoài để nhìn xuống sân trường. Những lớp khác thấy lớp bên cạnh điên điên khùng khùng lên thế thì không khỏi ngạc nhiên và tò mò nên cũng không cầm lòng chạy ra ngoài để xem tình hình.

Hân đang đứng giữa sân trường, bên cạnh là chiếc vali đen và tập giấy trên tay. Thấy mọi người ra nhìn mình đông như thế thì hân cũng hơi ngại, tăng một, hai gì cũng đẩy áp người. Hân phát phờ mấy tờ giấy rồi nói tiếng hàn, mặc dù biết rằng không ai hiểu:

– Đồng giấy này là của một bạn... nữ...

Rồi hân im bất khi thấy nó đứng hòa mình cùng đám người ở tầng trên. Nó nhìn hân với ánh mắt gì đó có vẻ vô hồn. Hân khẽ nheo miệng cười. Nó cũng không có chút phản ứng gì. Mọi người nhận ra cậu ấy đang muốn gì nên liền kéo nó xuống tầng. Hân nhìn nó bị kéo xuống khó khăn ở cầu thang thì tự động đi tới và kéo nó ra trung tâm sân trường. Nó như miễn cưỡng bước đi cùng với bộ mặt phụng phịu. Hân khẽ gõ đầu nó rồi nói:

– Lâu không gặp nhau mà cô làm bộ mặt đó gặp tôi sao??!!

Nó không đáp lại, chỉ nhìn sang chỗ khác. Hân bỗng nắm lấy tay nó làm nó giật mình, còn kéo nó đứng đối diện mình. Mọi người xung quanh thấy đang đến đoạn cao trào nên ai nấy liền lấy điện thoại ra và chiếu chăm chăm vào cả hai. Rồi hân nói bằng tiếng Hàn:

– Tôi là Park Jihun, tôi là bạn trai của cô ấy. Hôm nay tôi đứng đây là muốn làm một chuyện rất quan trọng với người tôi yêu.

Nó dường như lặng người trước những câu nói của hân. Hân... ý hân là gì đây???

Hân không chần chừ, lấy ra trong túi áo khoác một chiếc hộp màu đỏ đô. Mọi người ò lên náo loạn, cái cảnh này hệt như trong phim Hàn, không ngờ bây giờ họ lại có thể xem tận mắt như thế này, đúng thật là quá tốt mà.

Còn nó, khi hân lấy chiếc hộp ra thì mắt nó mở to như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt. Nó không nghĩ là hân dám làm chuyện này. Nếu lỡ nó không đồng ý thì sao cơ chứ...

Hắn lại tiếp tục quỳ một chân xuống, hắn đang cầu hôn nó... chiếc hộp được mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn rất đơn giản nhưng có vẻ rất đắt tiền. Hắn lần này mới nói tiếng Việt:

– Làm vợ anh nhé.

Tiếng nói tuy lớ lớ như ai cũng hiểu. Mọi người xúc động không thốt nên lời, thật là hạnh phúc quá... Mọi người thầm thấy may mắn thay cho nó... Đúng thật là tuyệt vời. Một cô gái bình thường lại được một anh chàng người Hàn hỏi về một cách đầy ngoạn mục.

Nhưng nó thì khác, nó xanh mặt hơn thay vì hạnh phúc, Hắn học ra đâu cái câu nói đó vậy trời, hai đứa chỉ mới 17 tuổi mà làm vợ chồng gì thì... eo oi... Còn công khai nữa kia chứ??? Nhưng không thể từ chối được. Thôi cứ nhận đại đã... Có gì thì sau rồi giải quyết. Thế là nó gật đầu đồng ý.

Và mọi người hét lên hoan hô như vỡ chợ. Hắn đeo nhẫn cho nó xong thì liền ôm nó quay vòng vòng. Trong lúc mà theo mắt mọi người là cả hai đang hạnh phúc vô cùng thì nó thủ thủ nói với hắn:

– Chuyện này tôi sẽ giải quyết sau. Cậu làm tôi thấy mắt mắt quá đầy

– Haizz... để sau đi. lỡ kịch rồi thì cô làm cho xong dùm đi. Thế cô tưởng làm thế này, tôi đẹp mắt lắm hay sao???

(Haizz hai ông bà nhà ta đến cuối cũng không tha cho nhau)

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: CHAP CUỐI (NHƯNG CŨNG CHƯA HẸN LÀ CUỐI)

Sau khi được mọi người chúc phúc và được phép ra ngoài thì nó theo hắn đi đến trước cổng trường và ghé qua một quán cafe nhỏ. Nó gọi hai ly nước rồi nói:

– Cậu bị làm sao vậy?! Cả gan làm thế trước thanh thiên bạch nhật. Rồi còn làm vợ anh nhé. Bộ cậu bị thần kinh sao??

– Gì chứ?! Đó không phải là màn cầu hôn mà mấy đứa con gái cô thích nhất sao??? – Rồi hắn à lên như nhận ra một chân lý – Cô đâu phải con gái?!!

Nó tức giận đá chân hắn dưới gầm bàn, làm chiếc bàn kêu đánh rầm, và tất nhiên họ không thể tránh khỏi những ánh mắt khó chịu. Nhưng lập tức có ngay người nhận ra và thốt lên:

– Hai người này là... màn cầu hôn bất ngờ???!!!

Nó há lên khó hiểu, chẳng lẽ cái bọn lúc nãy đã up lên mạng cái vụ đó rồi sao? Haizz... thật là tức chết mà. Nó liền nắm lấy tay hắn kéo ra ngoài trước khi trong chiếc máy tính bảng đó thốt lên cái câu: "Làm vợ anh nhé" Thì mặt mũi nó cũng không biết để đâu nữa. Họ lập tức bắt một chiếc taxi rồi lên xe để về nhà. Trên đường đi, nó không ngừng cầu nhàu:

– Cái đó thật là bịch. Anh nên nhớ, tôi và anh chưa đến tuổi trưởng thành, mà đã vợ chồng thì không phải là trò cười sao?

– Thì tôi biết làm sao kia chứ. Suốt chuyến bay, tôi chỉ học được câu đó thì cô bắt tôi nói cái gì chứ. – Hắn bất bình nói thẳng.

Oh... ra là vậy, té ra hắn học nó trên máy bay. Cơ mà hắn chưa từng nói tiếng Việt, mà giờ vì nó mà hắn đã cố gắng học. Hắn đúng thật là rất biết cách làm mềm lòng con gái. Nó nhanh chóng đòi ngay biểu hiện:

– Wow... là zậy sao...Anh... dễ thương quá à.

Nó còn uốn éo người qua lại, Hắn quay mặt lại và tạt nguyên gáo nước lạnh vào mặt nó:

– Cô đang cố tỏ ra thật đáng yêu ư??. Nổi cả da gà lên đây này.

Không những thế, hắn còn đưa tay mình ra để phụ họa, cho câu nói thêm phần chân thực và sống động. Nó nhăn mặt nhìn hắn rồi hỏi:

– Khi nào anh về lại đó vậy?

– Ummm... Chưa biết.

– Mai đi. Anh về mai đi.

Hắn ra biết lý do sao nó lại bảo mai hắn về. Dù chi thì nó cũng đã đặt vé cho ngày mai kia mà. Hắn cố nén cười:

– Sao phải là ngày mai?!

– Tôi thích. – Nó gân cổ lên nói.

– Nếu cô chịu đi với tôi thì mai sẽ xuất phát – Hắn nói như thách thức nó.

Nó muốn ngay lập tức đồng ý, nhưng mình là con gái thì phải nhỏ nhẹ và giữ thể diện chứ. Nó mím môi:

– Không, tôi không đi đâu. Tôi muốn ở lại đây.

Hắn nghe thế thì không chần chừ gõ ngay một cú thật đau vào đầu nó làm nó nhăn mặt khó hiểu. Hắn không để nó thốt lên câu hỏi thì đã tự mình trả lời:

– Nếu không muốn đi thì cô mua vé máy bay sang Hàn làm cái gì?!

Chết thật... đến cái đó mà hắn cũng biết, nếu thế thì không ai khác ngoài chị gái nó thôi. Nó nhăn mặt thăm rủa chị gái rồi nhìn hắn. Kiểu này nó không có đường nào mà cãi lại nữa đâu.... Haizzz... ván này hắn thắng rồi.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng trước cửa nhà nó. Hắn xách vali đi vào trong khi nó đứng đó trả tiền cho tài xế. Hắn không chần chừ mở cửa và gọi ầm lên:

– Mẹ ơi... mẹ

Nó lập tức lấy tay bịt miệng thối của hắn lại, mặt nhăn lên:

– Cái tên này???!!! Ai là mẹ cậu kia chứ??

Nhưng từ đâu, mama nó xuất hiện và liền chào hắn thân mật:

– Aigoo... con rể Pack.

– Sao mẹ cũng thế kia chứ??.- Nó bất bình.

– Cái gì chứ. Không phải đã đeo nhẫn của người ta rồi sao?!. – Mẹ nó thẳng thừng nói

– Gì??Sao... sao... – nó vừa nói vừa đưa tay đeo nhẫn dấu sau lưng.

– Chị nói đấy?! – Chị gái và anh Lâm của nó xuất hiện.

Thật chẳng ra làm sao. Tất cả bọn họ đều quay lưng với nó vì hắn sao. Rồi ba nó cũng từ phòng làm việc đi ra đã khoác vai hắn rồi còn nói ân cần:

– Con rể, ta đã dặn người chuẩn bị mấy món đặc sản của Việt Nam đấy.

Nó ức chế, đầu muốn nổ tung, tai xì khói mũi miệng gì đều muốn phun ra núi lửa cả. Nó lập tức chạy lên phòng để nhanh chóng hạ hỏa, trước khi nó chạy đến hất cả cái bàn ăn kia.

Tối hôm đó, 10h tối... tiệc mới tàn...

Bụng nó kêu ừng ực, nó không muốn xuống vì vẫn giận hắn, thật là đáng ghét. Nhưng mà... đói quá... bụng nó đang biểu tình đây này... Bỗng...

”Cạch” – Cánh cửa mở... hắn xuất hiện một cách đặc biệt là đưa lưng ra trước. Nó nhận ra thì liền nằm quay lưng lại. Hắn đóng cửa và tiến lại chiếc giường. Hắn ghé sát đầu mình xuống mặt nó rồi nói:

– Cô đói à?!

– Không...

”ọc ọc ọc” – Ồ, bụng... mày đúng lúc quá cảm ơn nha... mày có biết là đang làm mất mặt tao không hả...

Hắn nghe thấy thế liền mím nhẹ môi rồi nói:

– Chủ nói không nghe lời kia... Tôi có mì đen cô thích này. Nếu cô không đói thì tôi...

Nó nghe đến mì đen thì mắt sáng lên và lập tức quay người và bật dậy:

– Mì đen...

Hắn bật cười, và lấy chiếc tô trên bàn, thì ra lúc nãy hắn đưa lưng vào vì không muốn nó thấy chiếc tô mì. Tô mì vẫn còn nóng, nó đưa lên miệng mà ăn lấy ăn để. Nhưng được một lúc thì nó chột khựng lại:

– Khoan đã, đây là Việt, anh lấy đầu mì đen còn nóng vậy?!

Hắn bật cười nhìn cái con người trước mặt, ăn rồi mới ngơ ra sự thật là sao?! Hắn cũng nhẹ nhàng nói:

– Tôi học đây. Từ lâu rồi, nhưng vì không có thời gian làm cho cô ăn nên bây giờ có thể trở tài được. Không giận chứ?!

Nó lặng người nhìn hắn, thì ra hắn đã cất công học cái món này chỉ vì nó. Hắn đã cố gắng làm những chuyện thật tuyệt chn mà nó không may biết gì cả. Nhiều lúc còn chửi hắn vô dụng, là thằng điên. Nghĩ đến đây, nước mắt nó bỗng trào ra trong khi miệng đầy ư. Hắn lần này ân cần nhìn nó, đưa tay lau nước mắt cho nó rồi nói:

– Cậu đây, chỉ cần ở bên cạnh tôi và cười thật tươi vào thôi, còn lại cứ để tôi lo. Hiểu chưa?!?

Nó nuốt khó khăn mì trong miệng rồi nói:

– Vậy mà bấy lâu nay tôi cứ cho rằng cậu là một kẻ vô dụng. Tôi xi...

Hắn không để nó nói hết câu và còn mặc cho môi nó dính đầy nước tương mì liền công khai chính trực hôn lên môi nó như một người đàn ông. Mặc cho nó vẫn bàng hoàng khi nụ hôn đã kết thúc. Hắn thấy nó thế thì liền nói đùa:

– Ngon thật đấy... Không ngờ mình nấu mì cũng giỏi ý chứ.

Ồ... thế ra hắn đang tự mãn đấy à. Ày.... cái tên chết ti...không... cái tên đáng ghét này

— THE END —

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: NGOẠI TRUYỆN THEO YÊU CẦU

Sau khi nhóm nhạc của Donghoo thành công bất ngờ, Cậu ấy dường như không có thời gian để nghỉ ngơi, nhưng nhờ có bạn gái sát cánh mọi lúc mọi nơi nên cậu ý cũng đã cố gắng hết sức. Và điều không tránh khỏi nữa đó là chuyện đó không thể dấu được những ánh mắt tinh anh của Fan. Nên khi đề cập đến chuyện đó, Donghoo luôn cười trừ và thường nói câu:

– Cậu còn cậu khác không ạ?!?!

Rồi thì cặp của Zin và Seho, ngay từ những lần hẹn đầu thì Zin luôn là một cô gái nhu mì và bị Seho xoa đầu mãi thôi. Nhưng cái gì cũng có hai mặt của nó. Seho đã nhận ra chân lý đó khi cậu lỡ làm mất chiếc móc khóa điện thoại mà Zin đã kì công học và cố gắng làm ra tặng cậu. Zin nổi trận lôi đình đáng sợ chưa từng thấy. Cậu ấy còn giận đến ba ngày sau mới chịu nói chuyện lại. Nhưng đó là do Seho cũng đã kì công bỏ thời gian ra làm một cặp móc khóa mới cho cả hai. Và may cho cậu ấy là Zin thật sự thích nó.

Mọi người vẫn nhớ cái chỗ mà nó tự tử chứ???!!!! Minh sẽ lấy bối cảnh ở đó để nói về hai anh chị nhà mình nha...

Sau khi về Hàn được một tuần. Việc học và mọi chuyện đã ổn thỏa thì cuối tuần đó hắn dẫn nó đi chơi. Thay vì đi Jēju như nó đã lên kế hoạch thì hắn đã phí mất hai tấm vé khi rẽ về hướng khác. Nó nhìn cảnh vật xung quanh thì liền nhận ra ngay, nó thắc mắc:

– sao lại đến đây. Đường đi bên kia mà.

– Nhưng tôi muốn đến đây.

Hắn nói rồi dừng kịch xe đúng bãi đất lúc trước. Nó cũng thấy nhớ nơi này, nên liền đẩy cửa xe và ra ngoài hóng gió. Hắn đi đến phía sau nó và đưa tay khoác lấy vai nó và xiết nó lại gần mình. Hắn thủ thủ:

-Anh nhớ cái lúc mà em nhảy xuống đây.

– Anh đừng có nói nữa. Nó lâu lắm rồi. – Nó nhẹ nhõm tựa vào vai hắn

– Nhưng anh muốn có cảm giác đó một lần nữa. Nên... anh xin lỗi...

Hắn nói câu xin lỗi làm nó nhăn mặt không hiểu chuyện. Định quay người lại hỏi thì đã gặp ngay một khuôn mặt đều hết sức của hắn. Và lại không chán chừ, hắn liền đưa tay... đẩy nhẹ nó...

Nó trở mặt lên. Cái tên chết tiệt này, hắn dám làm thế sao. Hừm... đúng là bản chất con người mà... Và nó liền thét lên trong khi rơi tự do:

– CÁI TÊN JIHUN ĐÁNG GHÉT....

Hắn không nói gì, nhéo miệng cười và cũng bước chân tự gieo mình xuống biển cùng nó. Hắn đã nhắm mắt nhắm nghỉ:

– Cảm ơn ông trời đã mang đến một người mẹ tuyệt vời cho những đứa con của con sau này...

(Ông lo xa quá nội ơi...)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Cô Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Ngoại Truyện: Đám cưới

Sau 6 năm ở chung.....

Ngày lành tháng tốt đã đến. Mọi người tụ họp đông đủ, Zin và Seho thì cũng đã đi đến lập một gia đình nhỏ xinh của mình. Hai vợ chồng vẫn tươi tắn và nết nùng như thuở mới yêu. Đi đâu cũng khoác tay khoác chân thấy mà ghét. (ta vẫn FA nên hơi bức xúc). Hai người tươi cười với những người bạn của họ thì gặp ngay Dara và Donghoo đang đi tới. Hai người đó thì kín tiếng hơn và lại toàn là nghệ sĩ. Vì Dara bây giờ cũng đã trở thành một diễn viên trẻ rồi. Sự nghiệp của Donghoo tiến triển rất tốt, nhất là từ sự trở lại mới của nhóm. Cả hai cũng đã công khai hẹn hò, nhưng ngay khi được phát hiện thì cả hai thú nhận là hẹn hò đã gần bảy năm rồi. Hai cặp gặp nhau mà mừng chết đi được. Vì đã lớn rồi nên ai cũng bận, lâu lắm mới gặp được nhau. Và họ cũng đã gặp được Ina, cô ấy bây giờ đã có được hạnh phúc riêng là một anh chàng Tây vừa đẹp trai, đại gia, và quan trọng là thương vợ hết sức làm ai cũng phải ghen tị. Sunny thì lại có được một anh chàng đẹp trai không kém cạnh mí anh kia đâu nhé. Mà anh ấy cũng rất âu yếm thương vợ và lo từng chút cho vợ. Nhất là khi họ chuẩn bị đón thêm một thành viên mới cho gia đình nhỏ của mình.

Lại nói đến chị gái nó, bây giờ thì đã có một đứa con khá khinh và đáng yêu, mỗi tội quậy phá và bướng bỉnh hết như di nó. Chị nó mỗi lần chăm còn là phải già đi chục tuổi. Anh Lâm thì thương con hết mực. Nó nói gì cũng chiều, Nhưng chị gái nó lại không thích con cái của mình trở thành một người chỉ biết tiêu sài như tiểu thư. Chị nó muốn con mình giống em gái thì sẽ tốt hơn.

Lại nói đến hai nhân vật chính...

Hắn đang khoác lên người bộ vest màu đen để chờ đợi cô dâu của mình ở ngoài cửa, nhưng vì quá sốt ruột nên hắn đã mạo muội đẩy cửa xông vào để nhìn vợ tương lai của mình. Tất nhiên anh đã đứng hình ngay lập tức khi nhìn thấy người đứng trước mặt mình, hắn dường như không tin được những gì mà mình đang nhìn thấy. Là nó đây sao, thật sự rất khác... nó dịu dàng hơn và đẹp hơn nhiều. Chiếc váy trắng ki công đẹp tuyệt, trên tay nó là bông hoa màu trắng tinh khiết. Nó nở nụ cười thật nhẹ nhàng rồi mới mất mấy đôi môi của mình:

- Anh vào đây làm gì?! Không phải như thế là không tốt sao?!

- A...anh... Em... Đẹp... Quá...

- Anh đừng có nịnh em nữa - nó cười.

- Không, ý anh là bộ váy ý

Nụ cười trên môi nó lập tức tắt lịm. Thay vào đó là một khuôn mặt hình sự. Hắn thấy ngay sự... Không bình thường nên liền sửa lại ngay:

- Anh đùa thôi mà, em đừng nóng...

- Anh mà còn đùa như vậy, chút nữa em đẩy xuống lễ đài đấy. Hiểu chưa?! - Nó cảnh cáo.

- Được rồi. Không đùa nữa, nhưng mà em mặc váy cưới thì dịu dàng một lần thôi, đi mà, nha... - Hắn làm vẻ năn nỉ

- Không đấy, rồi sao - Nó lẽ lười chế điều.
- Ấyzzz cái con này, tại em mặc váy cưới nên anh mới tha đấy.
- Sao?! - Nó nhắc váy lên - Anh muốn đầu chứ gì?!
- Haizzz... Hết nói nổi mà, anh đi đây. Em cứ ở đó mà đầu một mình đi.

Sau khi hấn bỏ đi thì mấy cô giúp đỡ nó mặc váy liền cưới:

- Hai em đúng thật là, hợp đôi thật ý.

Nó cười tươi đáp lại...

Đến giờ rồi...

Tiếng nhạc vang lên du dương, hấn chỉnh tề đứng về phía khán đài, papa của nó nhẹ nhàng khoác tay con gái để dẫn ra. Ngay khi cánh cửa được mở ra, nhưng cô phù dâu nhỏ xuất hiện vừa đi vừa rải hoa. Theo sau mới là người được trông đợi, nó xuất hiện làm cho ai nấy bất ngờ. Ai nấy cũng vui mừng vỗ tay đón chào nó. Papa đưa tay nó cho hấn mà không quên dặn:

- Hai đứa nhớ sống thật hạnh phúc nghe chưa.

Cả hai gật đầu vâng lời ông papa đang đỏ mặt lên vì cảm động. Cha sứ liền nói luyên thuyên về việc cảm ơn chúa trời. Sau đó thì ông hỏi:

- Pack Jihun, con có chấp nhận lấy Hoàng Trân Trân làm vợ không?!
- Con đồng ý ạ.
- Còn con Hoàng Trân Trân, có đồng ý lấy Pack Jihun làm chồng không?!
- Có ạ.
- Vậy ta tuyên bố hai con là vợ chồng. Các con hãy trao nhẫn cho nhau đi nào.

Hấn nhẹ nhàng lấy chiếc nhẫn và nắm lấy tay nó, trong khi đeo hấn còn thủ thỉ:

- Em có biết, chiếc nhẫn em đeo trong 6 năm là anh mua đồ giả không?!
- WTF??? - Nó nhăn mặt, nhưng hấn nhanh chóng nói tiếp.
- Vì anh muốn để dành những điều thật nhất và tuyệt vời nhất cho ngày hôm nay.

Hấn nói đúng. Đến cả nụ hôn sau đó hấn trao cũng là nụ hôn tuyệt vời nhất.....

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nhớ Có Rồi, Về Nhà Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.